CAROLE DEAN

Un bărbat numit Blue

Traducerea și adaptarea în limba română de

MIHNEA COLUMBEANU.

ALCRIS

Capitolul 1

Prin ușa luxosului turboreactor particular răsună o înjurătură – deloc blândă. Simone Doucet ridică ochii din „Wall Street Journal“, ciulind urechea în direcția ușii, tocmai la timp pentru a auzi încă o înjurătură – și mai neplăcută. Nu era în nici un caz Nolan.

Se uită la ceas. Întârzia – lucru neobișnuit din partea lui. Ridicându-se în picioare, se duse la ușa deschisă din centrul aeronavei.

– Nance, ce se întâmplă aici? întrebă ea.

– Nu știu, domnișoară Doucet. Tipul ăsta zice că lucrează pentru dumneavoastră.

Mâna dolofană a lui Nance strângea de umăr un bărbat cu un cap mai scund decât el și care, judecând după atitudinea bătăioasă, nu era deloc intimidat. Având în vedere că Nance atingea un metru și nouăzeci și cinci de centimetri înălțime, Simone bănui că necunoscutul era fie neobișnuit de curajos, fie onorabil de prost, fie cu mintea complet trotilată de droguri.

Nance slăbi strânsoarea, lăsându-i bărbatului destulă libertate pentru a se întoarce cu fața spre ea. Purta ochelari de soare, blugi tăiați, o cămașă verde cu mâneci scurte și mocasini direct pe piele. La picioarele lui zăcea o geantă de prelată. După părerea Simonei, arăta cum nu se putea mai dubios. Nu-l mai văzuse în viața ei.

– Debarasează-te de el, Nance.

Și, în timp ce Nance începea să-l transforme în proiectil uman, dădu să se retragă în avion.

– Ei, stați! strigă omul. Nolan m-a trimis!

Întorcându-se, Simone îl văzu eliberându-se din mâinile lui Nance, pentru a scoate din buzunar o foaie de hârtie boțită, pe care o ridică în direcția ei. Dădu din cap spre Nance, care luă hârtie din mâna necunoscutului.

– E un fax, domnișoară Doucet, și poartă semnătura domnului Smythe, într-adevăr. Zice aicea că...

Simone întinse mâna.

– Dă-l încoace, Nance.

– Stai pe loc, domn'e!

Și, cu această instrucțiune repezită, Nance făcu cei câțiva pași care-l despărțeau de ușă, înmânându-i faxul.

Simone,

Sunt dezolat că te pun în situația asta, dar n-am încotro. În momentul de față, sunt în spital, cu un picior rupt, un umăr dislocat și cotul făcut praf – și totul, numai de la un pas greșit pe scară! Thomas Blundell, omul care-ți va aduce acest fax, este un foarte bun prieten de-al meu. I-am cerut să mă înlocuiască. N-ar trebui să aibă nici o problemă la

Londra. E calificat și, dacă-l îmbraci decent, îl poți lua cu tine oriunde – sau, mă rog, aproape... Pe scurt, îl ai la dispoziție pentru două săptămâni. Nu vei fi dezamăgită.

Nolan

P.S. Am să-ți telefonez la Londra. Călătorie plăcută, succes cu Hallam Porcelain – și ai încredere în Thomas. E omul ideal pe care să-l ai în echipa ta.

Simone se bătu cu mesajul peste coapsă. La naiba! Numai de-așa ceva n-avea nevoie! Era al doilea incident care-i dădea planurile peste cap, într-o singură săptămână. Fără să-și ascundă nemulțumirea, îl privi încruntată pe omul care stătea pe asfaltul încins.

– Ascultați, spuse el, ridicând din umeri. Nici eu nu-s prea încântat de povestea asta, doamnă, da-i sunt dator tipului. Dacă vreți, puteți să-mi dați papucii.

Își propti mâinile în șoldurile înguste.

– Cum hotărâți dumneavoastră.

De parcă ar fi avut de ales! Simone dădu din cap spre geanta de voiaj de la picioarele lui.

– Nance, ia bagajul domnului Blundell, te rog.

Dacă nu-l putea folosi pe Nolan, măcar să profite de talentele lui – și de escortă. Avea nevoie și de una, și de alta, la Londra.

Thomas Blundell își lăsă bărbia în piept, clătinând din cap ca un câine bătut. Se vedea clar că sperase să nu fie primit la bord. Mormăi ceva printre dinți.

– Poftim? întrebă Simone.

Când Thomas Blundell ridică din nou capul ca să răspundă, soarele îi luci în ramele ochelarilor.

– Nimic. Juram doar să-i rup lui Nole și celălalt picior, data viitoare când îl văd.

Simone îl privi lung. Între strălucirea orbitoare a soarelui și lentilele negre nu se distingea decât bărbia, pătrată și hotărâtă, și o gură care, dacă se îmblânzea puțin, ar fi putut părea chiar senzuală – pentru unele femei. Nu era neatrăgător. Iar acest gând n-o încânta deloc.

Înălță o sprânceană, dar nu zâmbi.

– Ți-aș fi recunoscătoare dacă ți-ai păstra comentariile pentru mai târziu. Trebuie să decolăm din clipă-n clipă.

Făcu un pas, apoi se opri, întorcându-se.

– Ce-i cu Nolan? O să se vindece?

– O să. Drăguț că întrebați, răspunse nepăsător Blundell.

– Ar fi fost mai „drăguț" să mă anunțe din timp despre înlocuirea asta nedorită.

Blundell ridică iar din umeri.

– Abia a apucat să dea un telefon, înainte să-l bage în sala de operație. Și mi l-a dat mie.

– Și ăsta? întrebă Simone, arătând faxul.

– A convins o soră. Bănuia că am nevoie de o scrisoare de recomandare.

Își înclină capul și, cu toate că nu-i vedea ochii, Simone își dădu seama că o studia. Previzibil. Bărbaților le plăcea să facă inventare, iar ăsta nici măcar nu se jena. Simone simți un gol în suflet. „O, Doamne, numai de unul agresiv, care să mă considere darul lui Dumnezeu pentru spița feminină, n-am nevoie!" Dar, nu. Nu putea fi așa, dacă era prieten cu Nolan. Îl măsură cu privirea, de la șortul de blugi până la... cercel. Da, în lobul urechii lui sclipea clar un ineluș de aur! Cel mai

deplasat lucru cu putință! La fel cum era și părul, mult prea lung. Dar același păr, castaniu cu șuvițe decolorate de soare, era des, lucitor... Nu, categoric, nu era neatrăgător. Poate că Nolan avusese dreptate, poate că, dacă-i schimba ținuta, avea să facă din Thomas Blundell un personaj... acceptabil.

– Dumneata, domnule Blundell, spuse ea în cele din urmă, ai nevoie să te bărbierești și să te tunzi.

Fără a-i da timp să răspundă, se întoarse și intră în avion. Când o urmă, Blundell o găsi așezată în fotoliu, cu spatele spre el.

Nance îl îndrumă spre un scaun din partea dinapoi a avionului, iar Simone îl auzi așezându-se cu un oftat care părea să degaje toată energia unui om furios și frustrat. De data asta nu se mai ostenise să înjure. Simone își luă ziarul abandonat, ignorându-și pornirea de a se uita la el. Nu-i era deloc ușor.

Abia se așezaseră, când Kelly, pilotul, anunță:

– Avem aprobarea, domnișoară Doucet.

Panica atacă imediat nervii Simonei. Trase adânc aer în piept, pe când avionul pornea lin din zona de îmbarcare spre una dintre pistele afectate aeronavelor private. Decolările erau pentru Simone cele mai neplăcute momente ale zborurilor.

Nance apăru imediat lângă ea.

– Să vă aduc ceva, domnișoară Doucet?

Știa prea bine ce să-i aducă dar, ca un subaltern cuviincios ce era, întreba oricum. Fără să-l privească, Simone răspunse:

– Un scotch, te rog.

Îl primi imediat și îl bău dintr-o suflare, apoi își stăpâni un icnet. Îi displăcea alcoolul și bea numai când n-avea încotro. Iar când zbura, era clar că nu mai avea încotro. După ce Nance porni spre locul lui, îl strigă din nou:

– Nance, după ce decolăm, spune-i te rog domnului Blundell că-l invit să luăm masa împreună.

– Am înțeles.

Simone încercă să se adâncească într-un articol despre efectele recesiunii din Japonia asupra economiei Statelor Unite.

Dar, când Kelly trecu cu avionul peste o ușoară ridicătură din asfaltul pistei, iar stomacul ei căzu un gol ca un 747 la altitudinea de croazieră, închise ochii și-și rezemă capul de tetiera fotoliului din piele vișinie. Toți mușchii din trup îi devensieră la fel de rigizi ca oasele.

Blue o privea pe Simone pe sub pleoapele ochilor întredeschiși. Din locul unde stătea el, nu se vedea decât o parte din profil, dar o văzuse bând scotch-ul. Dintr-o sorbitură. Fără să tresară. Probabil avea măruntaie de alamă și beregată plumbuită.

Încă nu apucase să se uite bine la ea. Lângă ușa avionului, văzând-o luminată din spate, distinsese că era scundă și brunetă. Atâta tot, la care se adăuga vocea, înceată și senzuală, și un aer de comandă ca al unui sergent la instrucție. Probabil îi stătea în fire. În fond, era președinta unei companii internaționale, bogată pe cât ar fi avut dreptul orice persoană cinstită să fie.

Compania Anjana Enterprises, fondată de mama ei, Josephine, era un exemplu al succesului în afaceri făurit prin contopirea curajului, muncii și inteligenței. Josephine Doucet era o legendă vie. Anjana avea holdinguri atât de întinse, încât

Blue nu se putea gândi la nici un domeniu de afaceri în care să nu fi investit: hoteluri, rețele de televiziune prin cablu, firme de software, o serie de cluburi de sănătate exclusiviste. De toate pentru toți. Cu un an în urmă, Josephine o adusese pe Simone de la o firmă subsidiară a Anjana, o companie de mobilă din Washington, așezând-o în fruntea corporației. Fusese un salt uriaș, iar prietenul lui, Nolan, o urmase îndeaproape.

Femeia așezată la câțiva pași în fața lui își schimbă poziția capului. Acum Blue văzu că nu avea părul doar „brunet", ci de-a dreptul negru, ca abanosul sau cerneala. Și foarte lung. Probabil i-ar fi ajuns mai jos de umeri, dacă-și despletea coada încolăcită deasupra cefei.

Nolan spusese că era vulnerabilă, ceea ce putea însemna și expusă, lipsită de apărare. Hm, lui Blue nu-i prea venea a crede. Simone Doucet părea mai degrabă o încrucișare de tatu și arici. Un hibrid țepos și împlătoșat în armură. Vulnerabilă? Nici pomeneală. Era evident că amicul lui avusese judecata tulburată de excesul de trufe și caviar.

– Avem aprobarea de decolare, domnișoară, anunță pilotul.

Blue o văzu devenind rigidă, îi văzu degetele încleștându-se pe brațul fotoliului. Rămase astfel câteva minute, până când avionul se desprinse de sol. De acord, poate că avea totuși câteva puncte vulnerabile. Nu că l-ar fi interesat. Vânătoarea de amazoane corporatiste era ocupația lui Nole și, după ce o cunoscuse pe Simone Doucet, Blue prefera să rămână așa. Nu era genul lui, nici ca șefă, nici ca altceva.

Când avionul ajunse la altitudinea de croazieră, Nance îl bătu pe umăr.

– Domnișoara Doucet te invită în față.

Blue își trase respirația.

– Bine.

Și, împingându-se în brațele fotoliului, se ridică, pornind pe urmele uriașului devenit atât de prietenos.

Simone îi indică din cap fotoliul de vizavi, iar Blue se așeză. Îi despărțea o masă acoperită cu pânză albă de in, pe care erau puse farfurii de porțelan roz pal și tacâmuri de argint. Simone își întinse pe genunchi un șervet și ridică ochii, privindu-l pe Blue pentru prima oară drept în față. Prin mintea lui trecu fulgerător imaginea unei strâmtori înguste în care se întâlneau două corăbii.

Ochii Simonei erau cenușii. Ca oțelul. Reci ca versanții golași ai Stâncoșilor, înfierbântau pieptul lui Blue ca un vânt arzător. „Altitudinea...“ își spuse el, adâncindu-se și mai mult în fotoliu.

Simone ridică furculița.

– Deci, înțeleg că ești la fel de nemulțumit ca mine de aranjamentul ăsta...?

– Cam așa ceva.

– Ai venit aici numai fiindcă te-a rugat Nolan?

Blue dădu din cap.

Văzând că nu mai adăuga nimic, Simone continuă, cu o voce scăzută și rece, dar totuși plăcută.

– Dacă nu te superi că întreb, în ce relații ești cu Nolan?

– Ne cunoaștem de mult.

Simone înfipse furculița în salată, apoi într-un crevete, și o ridică la gură.

– Explică-mi, îi ceru ea, înainte de a vârî în gură micul decapod.

Blue o privi cum mesteca, atingându-și apoi colțurile gurii cu șervetul. O gură senzuală. Plină. Buze de coral, poate doar o idee mai închise decât crustaceul pe care tocmai îl mâncase. Simțea în gât un nod care nu-l bucura deloc.

– Domnule Blundell? insistă ea, cu capul înclinat întrebător, ridicând bărbia.

Îl furase peisajul.

– Am lucrat împreună, răspunse cam repezit Blue.

Dacă Doucet nu cunoștea deja tot trecutul lui Nolan, n-avea de gând să-i completeze tocmai el cunoștințele.

Simone îl studia intens.

– Și ați locuit împreună, într-o vreme. Așa e?

– M-hmm...

Pe fața ei apăru o expresie atât de ușurată, încât Blue nu-și putu stăpâni un zâmbet. Îi citea gândurile ca într-o carte.

Apoi, Simone dădu din cap și, scoțând câteva pagini dintr-un dosar pe care îl avea alături, i le întinse.

– Programul meu, domnule Blundell. Aș dori să-l revedem împreună. Pe lângă întâlnirile cu Gus Hallam, de la Hallam Porcelain, sunt mai mult probleme de public relations, contacte cu furnizorii de durată, discuții cu asociații de afaceri, cam așa ceva...

– Blue, preciză el, luându-i hârtiile din mână.

– Poftim?

– Mă numesc Blue.

Simone îi aruncă o privire întrebătoare, ca și cum ar fi chibzuit cât de acceptabil era numele.

– Să zicem că prea mulți m-au numit în copilărie „micul Tommy Bluebell“...

Unul singur fusese de ajuns. Probabil că deșteptul ăla mai avea și acum buza umflată. Zări în ochii Simonei o expresie înțelegătoare, o undă de zâmbet.

– Desigur, răspunse ea calmă. Cred că ți-a fost cam greu. Blue merge perfect.

– Mda... se sili Blue să zâmbească, cam fără chef, după care coborî ochii spre hârtii.

Programul de la Londra era încărcat, cu zilele pline de întâlniri de afaceri, iar serile doldora de mondenități. Dintre care la multe trebuia să participe. Gemând în sinea lui, citi mai departe. Fiecare punct din program conținea și o listă de nume. Cel mai des apărea numele Gus Hallam.

La sfârșitul ultimei pagini erau scrise de mână câteva însemnări ilizibile.

– Și aici? întrebă el. Bruges? adăugă, împiedicându-se în pronunție, care în gura lui suna Brăgs. Nolan nu-i pomenise de asta.

– Este în Belgia și se pronunță Brüüüj, îl corectă Simone, cu un murmur fluid care-i rotunji buzele.

Blue spera s-o mai audă rostind acel cuvânt, și mai ales s-o vadă cum îl cuprindea cu buzele, învăluitor.

Simone ezită.

– Dar nu e important, era o problemă de afaceri pe care între timp am contramandat-o.

Îi evită privirea și începu să mănânce, arătând încurcată pentru prima oară de când se cunoscuseră.

– Perfect. Pentru că, la stilul meu de a număra, agenda asta acoperă deja trei săptămâni. Nolan a spus două. Așa că voi sta numai două săptămâni. Nici o zi mai mult. Îmi pare rău.

Și aruncă programul pe masă.

Simone lăsă furculița jos, înlănțuindu-și degetele, pentru a-și rezema bărbia pe ele, cu ochii din nou spre el.

– Ce ghinion. Iar lui Nolan îi plăcea așa de mult munca asta...

Privind-o lung, Blue simți că i se încordau fălcile.

– Nolan Smythe e de ani de zile mâna dumitale dreaptă. Vrei să spui că l-ai concedia dacă eu aș refuza să fac toate astea? întrebă el, ridicând un moment foile.

Ochii cenușii ai Simonei îi părăsiră un moment pe ai lui, pentru a reveni mai îngustați, mai reci.

– Aștept de la dumneata să faci ceea ce ți s-a spus. Întrucât îi ții locul, Nolan răspunde de dumneata. Așa că, dacă nu te produci – la un nivel acceptabil – a zburat.

Își desprinse degetele și luă din nou furculița. Mâna îi tremura ușor.

– E destul de clar?

Își scoase ochelarii de soare și se aplecă înainte.

– Poate că ar fi cazul să repet instrucțiunile pe care le-am primit, domnișoară Doucet. Ca să mă asigur că le-am înțeles bine. Mi-ai cerut să mă produc la cerere. Așa a fost? încheie el, lăsând cuvântul cu dublu înțeles să plutească în aer.

Simone clipise cumva din ochi...? Nu. I se păruse. Femeia asta nu clipea. Nu făcu decât să-și arcuiască o sprânceană, privindu-l sfidătoare la rândul ei.

– Pe lângă analiza financiară, am nevoie de cineva care să mă însoțească, să ia însemnări și să țină la distanță persoanele nedorite.

Blue zâmbi.

– De ce nu-ți iei un câine?

– Mi-aș lua, dacă ar ști să scrie, replică ea dulce. Așa, trebuie să mă mulțumesc cu dumneata. Alte întrebări?

– Numai una. De ce nu mă întrebi și dumneata nimic? Ai atâta încredere în cuvântul lui Smythe și într-un biet fax mototolit? Cumva, mă îndoiesc că te dă credulitatea afară din casă.

– Ai dreptate, nu sunt deloc credulă. Dar am destulă încredere în Nolan ca să-i accept recomandarea, până mă voi putea convinge singură. Însă, înainte de a ateriza la Heathrow, voi ști tot ce am nevoie să știu, până și culoarea lenjeriei dumitale de corp.

– Fetișistă, declară el, rezemându-se din nou.

Simone îi aruncă o privire înghețată.

– Nu. Prudentă.

– Și dacă lenjeria mea nu e acceptabilă?

– Atunci, sper că știi să înoți.

– Cum, zâmbi el, nu-mi plătești nici măcar taxiul până acasă?

– Mă tem că nu, răspunse Simone, revenind la salată.

Când Blue nu mai adăugă nimic, îi arătă cu bărbia spre farfuria neatinsă.

– Nu mănânci.

Blue împinse farfuria deoparte.

– Sunt mai degrabă carnivor din fire.

– În cazul ăsta, am terminat. Am niște materiale de bază despre deplasare în servietă. Când termin masa, îi voi spune lui Nance să ți le dea. Fii atent în special la dosarul Hallam Industries. E vorba de o fabrică de porțelan scoasă la vânzare. Anjana Enterprises e interesată s-o cumpere, dacă e un târg avantajos.

Și, cu aceste cuvinte, reîncepu să mănânce.

Înțelegând că i se dăduse liber, Blue rămase privind-o. În materie de control, cucoana duduia. Îl făcea să se întrebe de ce.

Simone ridică ochii, cu o privire iritată.

– Poți pleca, Blue.

În timp ce se ridica în picioare, Blue o întrebă:

– E o parașută pe-aici?

– Foarte amuzant, dar nu-ți forța norocul. Și răbdarea mea, la fel ca încrederea, e limitată. Totul e foarte simplu: fă ce ți se cere și ne vom înțelege de minune.

Blue clătină din cap.

– Nu știu de ce, domnișoară, mă cam îndoiesc...

Revenind în fotoliul lui, își petrecu următoarele câteva minute înjurând alternativ – când pe sine, când pe Nolan. Douăzeci și una de zile cu femeia asta? De neconceput! Dacă, după prima zi, Nolan mai era în funcție, avea mare noroc. Lui Blue nu-i plăcea să primească ordine și nici să-și țină gura. Și mai era ceva. Al dracului să fie dacă nu se simțea atras de ea la un nivel primar – dar era la fel de-al dracului de sigur că n-o plăcea câtuși de puțin.

Nici Simone nu-l plăcea.

Dacă n-ar fi fost prieten cu Nolan, i-ar fi dat parașuta pe care o ceruse și l-ar fi condus personal până la ușă. Îi simțea ochii îndreptați spre ea. Refuzând să-l mai bage în seamă, se concentră asupra salatei.

Blue. Ce nume aiuristic! Probabil că nu avea nici o legătură cu porecla „bluebell“, ci numai cu culoarea ochilor lui – un albastru de cobalt strălucitor, care intimida. Nu putea să-i sufere. Le detesta expresia iscoditoare, felul în care o făceau să uite că era prieten cu Nolan. Bine măcar că nu era guraliv.

Nolan vorbea încontinuu, dar era o turuială liniștitoare; avea să-i simtă lipsa. El era singurul om care făcuse ca acel

ultim an să fie suportabil. Plănuiseră ca, o dată ajunși la Londra, să tragă puțin chiulul, iar Simone abia așteptase. Acum, avea să fie o deplasare ca oricare alta – un maraton al muncii fără o clipă de răgaz. Era extenuată, cu nervii întinși la limită, reacționând surprinzător atât pentru oamenii din jur cât și pentru ea însăși, dar Josephine îi spusese să „ia în mână operațiunile din Europa" cât de rapid posibil, iar cuvântul Josephinei era literă de lege.

Cât despre Domnul Nesimțire din spatele avionului, avea să-l suporte fiindcă îi era necesar. Dar urma să-l pună la punct. Așa ar fi făcut și Josephine.

La Heathrow, trecură prin vamă în câteva minute. „Poftiți, domnișoară Doucet", „vă rugăm, domnișoară Doucet", „vă mulțumim, domnișoară Doucet!" Blue se aștepta să urmeze o ceremonie de pupat picioarele în public. Se îndoia că Regina Angliei avea parte de un tratament mai înălțător. Afară îi aștepta un Rolls-Royce destul de lung ca să poată fi folosit drept pod peste Canalul Mânecii.

Blue privi cum un tânăr le încărca bagajele, mânuind cele trei valize perfect asortate ale Simonei cu atâta grijă, de parcă ar fi fost lăzi cu ouă Fabergé. Când luă geanta răpănoasă a lui Blue, se uită în jur nedumerit, apoi o aruncă înăuntru, ridicând din umeri, cu grija cuvenită unui balot de nutreț, și închise capota. Ca metaforă a relației dintre Blue și domnișoara Doucet, imaginea cu bagajele mergea de minune. Blue zâmbi subțire.

– Dacă-ți place atât de mult să asiști la încărcatul bagajelor, Blue, cred că un carusel de valize te-ar lăsa în extaz, comentă sec Simone, venind în spatele lui.

Blue se întoarse s-o privească. Nu-și mai vorbiseră de la masă, consumată cu două continente și un ocean în urmă.

– Asta ce-a fost, domnișoară Doucet, o glumă sau o săgeată otrăvită?

Da' parfumul ăla mortal pe care-l folosea ce naiba o fi fost?

– O introducere, nici mai mult, nici mai puțin, și te rog să mă numești Simone. Vom coopera îndeaproape. Nu vreau ca oamenii să te creadă un funcționăraș recent avansat la locul de muncă.

– Atunci, ce vrei să creadă?

– Că suntem apropiați.

– Cât de apropiați?

Simone îi aruncă o privire tăioasă.

– Destul de apropiați. În timp ce sunt aici, voi avea nevoie de o escortă. Cred că programul arată foarte clar acest lucru – sau vrei să-ți fac și un desen?

Blue zâmbi și mai larg. Simone Doucet, una dintre cele mai bogate femei de pe cinci continente, avea nevoie de o escortă plătită. Fără îndoială, Nolan era exact genul de cavaler pe care-l prefera – fermecător, manierat... și sigur. Blue ar fi putut, dacă-și dădea silința, să puncteze două din trei.

– Putem fi cât de apropiați vrei, dar dacă-i vorba de desene, trag linie. Nu le am pe-astea...

– Știu foarte bine pe care le ai și pe care nu, Blue. Ești prieten cu Nolan. De-asta stai acum cu picioarele pe teritoriul Marii Britanii, în loc să traversezi Atlanticul în stil fluture.

A naibii, da' isteață mai era! Ar fi fost amuzant să i se vâre sub piele. Argăsită, Blundell, femeia asta are o piele tăbăcită bine!

Înainte de a apuca să răspundă, se auzi glasul lui Nance, strigând de pe bordură:

– Gata, domnișoară Doucet?

– Gata, Nance. Îți mulțumesc.

Simone porni grăbită spre portiera Rolls-Royce-ului. Când Blue n-o urmă, se întoarse spre el.

– Nu vii?

O privi fără expresie.

– Adică, am voie să urc... înăuntru... cu tine? Sigur nu vrei să mă agăț de țeava de eșapament?

Buzele ei aproape că se arcuiră într-un zâmbet. Aproape.

– Urcă, Blue. N-am chef să-ți mai dau și alte replici.

Blue se urcă. Interiorul Rolls-ului era tapițat cu aceeași piele vișinie din avion. Se instală în fața Simonei, întinzându-și picioarele. Bogăția avea cel puțin o calitate – crea condiții spațioase.

Nu că Simone ar fi avut nevoie de spațiu. Pe trotuar, stând unul lângă altul, Blue își dăduse seama cât de scundă era. Un metru și cincizeci și trei, și cincizeci și cinci maximum, pe lângă statura lui de unu optzeci. Părea să aibă o constituție fizică plăpândă, delicată. La început crezuse că doar așa era vopsit gardul, dar acum nu mai era prea sigur nici de leopard... sau de panteră...

Simone vorbi abia când ajunseră aproape de centrul Londrei.

– Ai citit însemnările despre Hallam?

– M-hmm...

Așteptă – circa o jumătate de secundă.

– Ei, făcu ea, încruntându-se ușor.

– Ei... ce?

Îi aruncă o privire nervoasă, ca și cum ar fi fost un elev ascunzându-se sub pupitru, în ultima bancă.

– Și ce părere ai avut? Sau nu te implici niciodată în activități atât de complicate pentru creier?

– Uneori, când îmi vine cheful, răspunse el alene.

O privi cum își trăgea respirația, închizând un moment ochii. Când îi deschise din nou, îl țintui cu privirea, spunând pe un ton direct:

– Ei bine, atunci aș vrea să-ți aflu părerea profesională – dacă nu e prea mare deranjul, bineînțeles.

– Bun, dădu el din cap. Lenjeria s-a aprobat?

Simone îl privi uimită.

– Poftim?

– M-am calificat? Nu va mai trebui să mă întorc acasă înot?

Simți că era gata să scrâșnească din dinți.

– Da, răspunse ea în cele din urmă. Te-ai calificat. Diplomă de la Harvard, primul din clasă. Ultima funcție, președinte la Allmonde International, urmată de un contract pe termen lung de consultant special al unui consorțiu de companii dornice să se extindă în Rusia, Polonia și Ucraina.

Îl privi cu respect.

– Impresionant.

Blue zâmbi, își suflă peste degete și-și examină cu multă ceremonie unghiile.

În sfârșit, Simone înclină capul, cu o expresie de curiozitate sinceră.

– Și ce s-a întâmplat după postul de consultant? Parcă ai fi intrat în pământ. Au trecut cinci ani de-atunci.

Capitolul 2

Simone îl privea pe bărbatul din fața ei, așteptând să vorbească. Tolănit comod în fotoliu, cu picioarele fără șosete încrucișate la glezne și mocasinii la doar câțiva centimetri de escarpenii ei italienești cu tocuri înalte, părea la largul lui, de parcă el ar fi fost stăpânul mașinii, afurisitul! Era la fel de sigur pe sine ca Josephine, care îi spusese întotdeauna: „Simone, poartă-te ca și cum universul întreg ar fi al tău, și-ți va cădea singur în mâini".

Ceea ce Josephinei și lui Blundell le era atât de ușor, Simonei îi venea nespus de greu, oricât s-ar fi străduit. Detesta să se gândească la asta, așa că se hotărî să repete întrebarea pe care i-o pusese lui Blue. Încă nu-i răspunsese, stătea doar în fața ei, studiind-o prin ochelarii ăia ai lui de soare de parcă ar fi avut trei capete, unul mai pocit ca altul. Spre propria ei surprindere, Simone constată că acest lucru n-o lăsa indiferentă. Izgoni gândul, reamintindu-și că Blue era prietenul lui Nolan.

– Deci, ce s-a întâmplat? întrebă ea din nou. De ce nu mai lucrezi?

– Ce te face să crezi că s-a întâmplat ceva?

– Legea cauzei și a efectului. Un om de afaceri realizat iese din jungla corporatistă. Trebuie să fi existat vreun motiv, sau nu ești decât unul dintre cei care și-au consumat toate resursele și nu mai rezistă?

– Să zicem că m-am hotărât să revin la un vechi vis de-al meu, înainte ca senilitatea să mi-l șteargă complet din memorie.

– Câți ani ai?

– Treizeci și opt. Dar tu? replică el.

Simone se îndreptă de spate, descumpănită de riposta lui. În mod normal, numai ea punea întrebările. Ezită, nu fiindcă ar fi vrut să-și ascundă vârsta, ci pentru că nu era sigură dacă să-i recunoască dreptul de a o întreba. Josephine, cu siguranță, n-ar fi făcut-o.

Blue îi zâmbi, iar stomacul Simonei făcu o tumbă neașteptată.

– Cauză și efect. Dinte pentru dinte.

– Nu-i același lucru, răspunse Simone pe un ton îmbufnat.

Blue continuă să aștepte.

– Am treizeci și doi.

– Zău? Atunci, te ții destul de bine, comentă el, înainte de a întoarce capul să se uite din nou pe fereastră. Tocmai treceau prin dreptul Palatului Buckingham.

Nesimțitul...!

Înainte ca Simone să găsească un răspuns potrivit, din interfon se auzi glasul lui Nance.

– Am ajuns, domnișoară Doucet, spuse el, oprind Rolls-ul în dreptul unei vile din Eaton Square, una dintre cele mai exclusiviste zone din Londra.

Trebuia să mai amâne întrebările. Observă expresia mulțumită de sine a lui Blue, care parcă ar fi spus, fudul: „unu-zero pentru mine“, și deodată îi veni un gând neașteptat. Un gând legat de răzbunare.

Simone apăsă pe un buton din brațul fotoliului.

– Nance, după ce ne instalăm... începu ea, măsurându-l pe Blue cu privirea, domnul Blundell și cu mine vom merge la cumpărături. Cam peste o oră. La Harrods, cred. N-avem destul timp pentru Savile Row.

Își retrase degetul de pe buton și privi mișcarea bărbiei lui Blue, care parcă și-ar fi potrivit mai bine măselele unele peste altele.

– Cumpărături? întrebă el, fără să i se clintească nici un mușchi.

– Cumpărături, confirmă Simone, încercând să nu zâmbească. Doar dacă nu cumva ai, în obiectul ăla pe care-l numești bagaj, un costum potrivit pentru un dineu elegant la Claridge.

Așteptă. În sfârșit, fără tragere de inimă, după cum i se păru ei, Blue clătină din cap.

– Nici nu mă așteptam, și cum diseară suntem invitați la cină, o cină dată de Josephine, aș vrea ca măcar să arăți...

Îl privi din nou, încruntându-se la vederea mocasinilor lui scâlciați.

– ...respectabil. Din câte văd, asta nu se poate rezolva decât prin cumpărături. Nu te superi dacă-ți aleg câteva lucruri, nu-i așa? încheie ea, cu o voce atât de mieroasă încât până și pe o albină ar fi apucat-o greața.

Ar fi vrut ca Blue să-și scoată ochelarii de soare, astfel încât să-i vadă reacția. Blue nu și-i scoase, însă zâmbi larg și se trase ușor de cercel.

– N-am nimic împotrivă, răspunse el cu entuziasm. Mă dau în vânt după cumpărături.

– Perfect, spuse Simone, cam nesigură.

Poate că îl judecase greșit. Poate că, la fel ca Nolan, Blue era licențiat în cumpărături, așa că nu-l putea pune la punct cu asta. Totuși, trebuia să fie extenuat – ea, cu siguranță, așa se simțea. Ideea de a se trambala prin tot magazinul Harrods o îngrozea.

– Atunci, ne vedem peste o oră, spuse, căzută în propria-i cursă. Ne vedem în bibliotecă.

Nance deschise portiera și, fără o singură privire în urmă, Simone coborî din Rolls.

Cumpărături! Blue își rezemă capul de spătarul din piele moale. Nu putea suferi cumpărăturile. Călătoreau de nici el nu mai știa câte ore, inclusiv escala aceea lungă la Chicago. Reușise să aţipească puțin, dar nici pe departe suficient.

Adevărul era că nu avea îmbrăcămintea potrivită pentru actuala lui însărcinare. Cel puțin, nu la el. După telefonul de la Nolan, abia reușise să ancoreze „Trei dorințe“ și să ia o șalupă până la Sea-Tac. Îi plăcea s-o tachineze pe Simone, dar nu avea nici un motiv s-o pună în situații penibile – și nici pe el însuși, la o adică.

Resemnat să se „producă“ pentru domnișoara Simone Doucet timp de trei săptămâni, coborî din mașină și porni spre casă. La ușă, îl întâmpină un individ cu mutră acră, care se prezentă cu numele de Dreiser.

– Domnișoara Doucet a luat-o înainte, domnule. Dacă sunteți bun să mă urmați, am să vă conduc până în camera dumneavoastră.

Omul își intonase invitația de parcă l-ar fi poftit la o slujbă funebră. Blue se întrebă vag dacă toți salariații autoritarei Simone își extirpaseră zâmbetele pe cale chirurgicală, ca o condiție obligatorie înaintea angajării.

Nance era destul de prietenos, dar în preajma Simonei devenea chinuitor de sobru. Nolan, într-o asemenea atmosferă...? Blue nu putea să și-l imagineze. Pentru el, zâmbetul era o a doua natură, ca și notoriul lui umor picant.

Camera era la etajul doi. Blue o cutreieră în treacăt cu privirea. Decorată în roz închis, era genul de cameră la care se așteptase: lambriuri vechi și lustruite, covoare patinate, de o valoare incalculabilă, antichități lăcuite, totul emanând un gen de eleganță vetustă, proprie începutului de secol al XIX-lea.

Privi cu jind spre patul cu baldachin, apoi zări telefonul.

Formă numărul de la debarcader al lui Jelly. După calculele lui, pe Coasta de Vest ar fi trebuit să fie cinci și ceva dimineața. Primii pescari se treziseră deja. Jelly, cu siguranță.

– Debarcaderul lui Jellyfish. 'Neața.

– Jelly. Ai vreo veste de la Sam Pearson? îl întrebă Blue.

Debarcaderul lui Jelly se afla în apropiere de Friday Harbor, pe insula San Juan, baza lui Blue și a singurei lui iubiri adevărate, o navă Hatteras de șaptesprezece metri, utilată special pentru croaziere în larg, cu echipamente electronice ultimul răcnet, un salon extins și niște motoare care puteau să-l poarte până la marginea veșniciei. Era casa lui și, pe moment, singura „femeie“ din viața lui. O botezase „Trei

dorințe", dar de fapt nu era decât prima dorință – în sfârșit împlinită. A doua dorință era să obțină Moonlight Island. Iar a treia? La treizeci și opt de ani, renunțase să mai aibă și o a treia dorință. Navele și insulele erau mai ușor de găsit decât femeia potrivită cu care să le împartă.

Ultima lui relație serioasă cu o femeie din genul de carne și oase se sfârșise cu trei ani în urmă. Fusese cât pe ce să se însoare cu Bridget. Era frumoasă și isteață, dar în cele din urmă relația lor se sleise de la sine. Pluteau în derivă, iar Blue știa că, într-o căsnicie, deriva era o greșeală pe care nu avea de gând s-o facă.

– Auzi, Blue? De fapt, unde-ai fugit?

– La Londra.

– Unde? întrebă Jelly.

Blue îl auzea mestecând. Jelly mesteca întotdeauna câte ceva.

– La Londra, aia din Anglia. Acum putem discuta despre Pearson?

– Ce naiba cauți tocmai acolo?

Blue ridică ochii spre tavan, așteptând să-i revină calmul. Îi reveni.

– Îi fac o favoare unui prieten. Pearson, Jelly, despre Pearson vreau să-mi vorbești! Dar nimeni și nimic în lume nu-l putea grăbi pe Jelly.

Jelly continuă să mestece... încă un timp.

– Moș Pearson a trecut ieri pe-aici. L-am văzut luând masa cu Jack Roth, la „Țeasta".

Blue își masă apăsat tâmpla. Jack Roth era la fel de hotărât ca el să pună mâna pe Moonlight Island, deși din cu totul alte

motive. Lua-l-ar dracu'! Ar fi trebuit să fie pe San Juan, nu să se țină după o bogătașă cu fumuri prin Londra, ca s-o ajute să se îmbogățească și mai abitir.

– Ce crezi, o ieși ceva din asta?

– Pearson zice că Roth e prea lunecos ca să-i fie pe plac.

Blue dădu să zâmbească, dar următoarele cuvinte ale lui Jelly îi șterseră surâsul de pe buze.

– Totuși, banii lui îi sunt pe plac, ba bine că nu. Zice c-o să se mai gândească... O să-și ia nevasta la o plimbărică și-o să se gândească. Așa zice.

– Și cât o să dureze plimbărica asta?

– Vreo lună, poate. A zis c-o să se ducă-n vizită la copii și, când l-or da afară, se întoarce acasă.

Da! Norocul era de partea lui. Peste trei săptămâni, avea să fie înapoi pe San Juan, dar prefera să nu-și asume nici un risc.

– Jelly, ia un creion, ești bun? Și notează numărul ăsta.

Blue ridică telefonul de lângă pat și citi numărul de pe etichetă.

– Dacă Sam se întoarce mai devreme, sună-mă. Imediat, sau chiar mai repede – cum ți-e mai ușor. Ai priceput? N-am de gând să pierd insula aia – nici pentru Jack Roth, nici pentru altcineva.

– Se face, da-l știi pe Sam, Blue. De ani de zile tot vorbește că vrea s-o vândă. Știi cum o tot scaldă moșu'...

– Știu, dar de data asta o s-o vândă, ascultă-mă pe mine.

– Dacă zici tu... Și altceva? întrebă Jelly, sceptic.

– Mda, mai fă-i câte o revizie la „Trei dorințe", din când în când, vrei? E asigurată, dar aș fi mai liniștit dacă te-ai ocupa de ea. Mă întorc peste trei săptămâni, cel mult – și, Jelly, îți mulțumesc.

San Juan, una dintre cele mai mari insule din arhipelagul cu același nume, se afla la nord de Strâmtoarea Juan de Fuca, între Seattle și granița cu Canada. De doi ani, acea nestemată de smarald era casa lui. N-o părăsea decât când îl obligau afacerile. Afaceri care, cel puțin în sens retoric, îl duceau în ultima vreme mai mult la Hollywood și Vine, decât pe Wall Street.

Își trecu o mână peste barba nerasă și porni spre duș. Peste douăzeci de minute, cu un prosop înfășurat în jurul șoldurilor, reveni în dormitor. Proaspăt spălat și bărbierit era, dacă nu un om nou, cel puțin unul recondiționat. Tocmai își căuta în geantă niște chiloți curați, când auzi ușa deschizându-se. Se întoarse, văzu... și zâmbi.

Simone intră, venind drept spre el, atentă la niște hârtii pe care le ținea în mână. Aproape că se ciocni cu nasul de pieptul lui, înainte să-și dea seama de prezența lui acolo. Uimită, îi privi pieptul gol, apoi ridică repede ochii.

– Ce cauți aici? întrebă ea, privind în jur ca pentru a se asigura că nu greșise camera.

– N-ar trebui să te întreb același lucru?

– Dar ești în principala cameră de oaspeți; a mea e alături. Când sunt aici, o folosesc pe asta drept birou. Camera asta... continuă ea, ridicând tonul.

– ...e cea pe care mi-a dat-o omul de serviciu, declară sec Blue.

– „Omul de serviciu"...? A, la Dreiser te referi...

Simone porni spre telefon, cu pas apăsat – sau, mă rog, cât de apăsat îi permiteau să fie ciorapii de mătase, fără pantofi. Avea cele mai mici picioare pe care le văzuse Blue vreodată, cu unghiile lăcuite în aceeași culoare de coral ca a rujului de

buze. Părul, acum despletit, i se revărsa pe umeri lucitor, atât de negru încât părea albăstrui. Blue nu-și mai putea lua ochii de la ea. O ascultă atent în timp ce vorbea la telefon.

– Dreiser, ce caută domnul Blundell în camera roz? Știi că domnul Smythe stă întotdeauna în camera de la etajul întâi... M-hm, da, înțeleg... Sigur. N-ai avut încotro. Sigur... Îți mulțumesc, Dreiser.

Închise telefonul, lăsând capul în piept, și-și frecă fruntea.

Părea obosită, la mare nevoie de un masaj și de o partidă de sex. Blue nu stătu să se întrebe de unde-i venise o asemenea idee, știa numai că îl atrăgea categoric. Cu atât mai rău. Nu văzuse sexul notat nicăieri în program.

Văzând că Simone nu spunea nimic, vorbi el:

– Deci. Rămân aici sau plec?

– Rămâi. Îmi pare rău, uitasem că etajul întâi se renovează. Uneori, am atâtea pe cap, încât...

Dacă voise să spună mai multe, acum se răzgândi. Înghiți în sec, vizibil, și continuă.

– Dar aici vei sta comod și e un aranjament de lucru mai convenabil.

Își frecă din nou ceafa, obosită.

– Vino aici, o chemă el încet. Te pot ajuta.

Blue cunoștea prea bine senzația unor mușchi frânți de oboseală.

Din felul cum îl privi, știu că o surprindea mai degrabă tonul lui decât intenția. Nu-l putea suspecta de nici un gând ascuns – sau, cel puțin, de nici unul îngrijorător.

Blue dădu iar din cap, încurajând-o cu o expresie pașnică, vag zâmbitoare. Simone făcu câțiva pași.

– Întoarce-te și ridică-ți părul, o instrui el.

Simone se conformă.

Blue își înlănțui degetele, le flexă, apoi îi privi fix ceafa. Faci o greșeală, Blundell. Cuvintele îi psalmodiau melodios prin minte.

– Și-acum, lărgește-ți bluza, continuă, coborând glasul cu o octavă.

Simone își descheie primii doi nasturi și-și trase bluza de pe umeri, apoi își ridică părul din nou. Mătasea albă alunecă în jos, dezvăluind și mai mult din pielea gâtului.

Blue își flexă degetele încă o dată. Apoi...

O atinse.

Pielea îi era netedă, negrăit de fină. Blue închise ochii, recunoscător că Simone nu putea să vadă ce eforturi făcea ca să se controleze, în timp ce vârfurile degetelor îi absorbeau căldura trupului ei. „O singură regulă trebuie să respecți", își spuse el. „Nu părăsi gâtul și umerii."

Îi apăsă ușor mușchii încordați, frământându-i și destinzându-i cu degetele mari, sporind treptat presiunea. Observă cum mâinile lui cuprindeau oasele umerilor, cât de ușor i-ar fi fost să coboare spre curba sânului, dar degetele își urmau cursul. Propriii lui mușchi, încordați dintr-un motiv cu totul diferit de al Simonei, se relaxară. Putea s-o facă.

Apoi, Simone își lăsă capul pe spate, în mâinile lui, și gemu – atât de încet, de șoptit, încât Blue abia dacă auzi. Încă o parte din trupul lui preluă imediat semnalul – și reacționă. Lăsându-și mâinile jos, Blue își impuse să se retragă. Al dracului să fie dacă nu-i tremurau mâinile! Nici o femeie, în mâinile lui, nu-i dăduse vreodată o senzație mai plăcută. Abdomenul i se încordă, înfruntând un val violent de sexualitate.

Un moment, Simone stătu nemișcată, cu spatele spre el, apoi își lăsă părul să cadă la loc și se întoarse. Cu un calm desăvârșit, își încheie nasturii.

– Mi-a ajutat, mulțumesc, spuse ea pe cel mai firesc ton. Se pare că ai în comun un lucru cu Nolan. Și el face niște masaje excelente.

– Mă bucur că ți-a plăcut, scrâșni Blue, dezgustat de propria lui ipocrizie.

Simone dădu scurt din cap și porni spre ușă. Când puse mâna pe clanță, se întoarse.

– Ne vedem în bibliotecă, Blue. Harrods ne așteaptă. Arăți trăsnet cu prosopul ăsta pe tine, dar mă tem că diseară se va impune o ținută mai conservatoare.

Și ieși, lăsându-l să-și rumege frustrarea – și să mulțumească inventatorului prosoapelor groase.

Femeia asta trebuia să fi absolvit cu brio Universitatea de Gheață – iar Blue stătea prostit, rigid ca o bârnă și îmbujorat ca un puștan căruia regina balului i-a făcut cu ochiul. Nu se amăgea. Faptul că Simone Doucet îl lăsase s-o maseze nu însemna nimic. Lua-te-ar dracu' să te ia, Nolan Smythe! Blue expiră zgomotos. Era timpul că pună lucrurile la punct.

Simone își rezemă capul de ușa închisă a dormitorului. Ce-o apucase? Individul era gay. Pesemne o credea nebună. Gemuse, pentru numele lui Dumnezeu! Or, ea nu gemea niciodată! Iar el, în acel moment, se retrăsese atât de repede încât era de mirare că nu se împiedicase de pat.

De când urcase Thomas Blundell în avionul ei, era agitată încontinuu. Una la mână, se purta prea firesc, prea ca la el

acasă. În trei săptămâni, avea să-i dea de furcă mai mult decât o sâcâiau afacerile într-un an de zile. Ce-o fi avut Nolan în cap? Josephine pretindea formalism, iar Nolan o știa. Toți angajații corporației Anjana trebuia să fie serioși, respectuoși și sârguincioși. Nu era loc pentru camaraderie, pentru familiarismul dezinvolt pe care-l întâlnise la Beautiful Woods, filiala din Seattle pe care o condusese timp de șase ani, înainte de a primi președinția corporației Anjana. Acolo, fusese în relații apropiate cu fiecare dintre cei patruzeci și cinci de salariați. Construiseră împreună, dintr-o mică fabrică de mobilă, o companie care câștigase două premii pentru design și calitate.

Dar Josephine spusese clar că la conducere nu putea fi vorba de asemenea familiarisme. „Plătesc salarii peste nivel, angajez numai profesioniști și nu cocoloșesc pe nimeni, Simone“, spusese ea. „Anjana nu e o familie, nu încerca să faci din ea așa ceva.“

Și mai trebuia să se gândească și la Gabriel.

Mai calmă, se duse la masa în stil georgian de sub fereastra înaltă și scoase mesajul din servietă. Netezi hârtia mototolită, pe care la început o aruncase la coș. Probabil că acolo ar fi trebuit s-o lase. În schimb, se gândise la o vizită, ajungând chiar s-o noteze în agendă. Însă adevărul era că Gabriel nu voia decât bani.

Își plimbă vârful degetului arătător pe marginea hârtiei groase. Cuvintele îi făceau ochii s-o usture și-și șterse lacrimile cu dosul mâinii.

Simone,

Știu că a trecut mult timp, dar am nevoie de un mic ajutor financiar și nu sunt deloc mândru că ți-l cer. Te rog, caută-mă la adresa de mai sus.

Gabe.

Simone privi antetul. Bruges, Belgia – de cealaltă parte a Canalului Mânecii. Atât de aproape! Cât de mult îl iubise, cândva! Acum, nu-i mai rămăseseră decât durerea și neîncrederea.

Gabriel, fratele ei, pe care nu-l mai văzuse și de la care nu mai primise nici o veste de șaptesprezece ani, de când plecase. Pe-atunci, ea avea cincisprezece ani, iar el cu trei ani mai mult. N-avea să-i răspundă la scrisoare, deși nimic nu i-ar fi dat o mai mare satisfacție decât să se uite în ochii lui și să-l refuze, așa cum și el o refuzase după plecare. Promisese să mai vină, să-i scrie... Și când colo, confirmase toate defectele pe care i le atribuise Josephine – lui, tatălui lor și tuturor bărbaților din lume.

Totul era adevărat, fiecare cuvânt de condamnare, dar Simone nu se învățase minte, nici chiar atunci. Se măritase cu Harper MacMillan, iar Harper pusese cireașa pe tortul stricat. Josephine avusese dreptate. Poate că toți aveau motive diferite, dar în cele din urmă bărbații te părăseau – dorințele lor, nevoile lor, scopurile lor erau întotdeauna mai importante decât ale tale. O programare genetică ireversibilă, cum o numea Josephine. Poate că așa era. Dar, Doamne sfinte, adânc mai puteau să rănească! Iar Simone nu avea de gând să se mai lase rănită din nou.

Împături scrisoareA și o puse într-un sertar, hotărându-se să nu-i spună nimic Josephinei. Numai de încă o doză de venin nu mai avea nevoie. Îi era de-ajuns al ei propriu.

Cu gândul la mama ei, Simone se îndreptă spre telefon. Îi promisese că avea s-o anunțe când sosea la Londra, așa că era timpul s-o sune. Josephinei nu-i plăcea să aștepte.

* * *

Simone fierbea. Simone tuna și fulgera. Simone se plimba încoace și-ncolo prin raionul de la Harrods. De aproape o oră, îl privea pe Collins, vânzătorul, intrând și ieșind din cabină, netulburat și impecabil. Și de fiecare dată când intra din nou, cu brațele încărcate de cele mai elegante costume bărbătești, îi dădea aceeași instrucțiune:

– Te rog să-i spui domnului Blundell să iasă din cabină. Aș dori să văd cum îi stă ce i-am ales.

– Desigur, domnișoară Doucet, răspundea Collins.

Și nimic. Nici urmă de omul acela arogant. Atâta despre autoritate!

În sfârșit, îl trimise pe Nance înăuntru. Nance ieși cu zâmbetul pe buze – lucru ciudat pentru el: nu prea zâmbea, cel puțin nu în fața ei.

– Ei? întrebă Simone.

Nance o privi spășit.

– Nu vrea să iasă, domnișoară Doucet.

– De ce Dumnezeu nu vrea să iasă? se răsti ea, începând să bată din picior. Se stăpâni.

– Cică se jenează.

Simone pufni, în cel mai nepotrivit stil pentru o doamnă.

– Se jenează, vezi să nu! Intră acolo și spune-i caraghiosului ăluia să vin-aici imediat!

– Am înțeles...

Nance porni înapoi spre cabină.

– Nu, stai! îl opri Simone. Am o idee mai bună. Am să-i spun chiar eu.

Și porni, cu pași întinși și țepeni, spre cabină. Dădu la o parte draperia grea, după care, cu tot atâta forță, o trase la loc în urma ei.

Blue tocmai își încheia șlițul unor pantaloni gri-închis, cu o croială superbă. Se opri, lăsându-și nasturele descheiat. Cămașa albă era descheiată la piept, iar în picioare nu purta nimic.

Intrarea ei intempestivă nu păru să-l tulbure câtuși de puțin. Nu-l surprinse nici pe imperturbabilul Collins. Amândoi o priviră tăcuți – Collins cu o expresie politicos-întrebătoare, Blue cu un zâmbet de inocență studiată care ascundea un amuzament mult mai profund. Nici unul nu scoase o vorbă.

– Ai terminat? întrebă Simone, abia stăpânindu-se să nu scrâșnească din dinți.

Zâmbetul lui Blue deveni și mai larg.

– Aproape, răspunse el, bătându-l pe Collins pe spate. Băiatul ăsta e o comoară la casa omului. Consultându-ne, am încropit o garderobă perfectă. Ai să mori după mine când mă vezi.

– N-aș băga mâna-n foc!

Blue își mișcă sprâncenele.

– Nu te agita, iubito. Știi că vei avea ocazia să mă vezi purtându-le pe toate – sau nimic din ele – oricând vei pofti.

Această replică învinse chiar și calmul britanic al lui Collins, care tuși.

Simone se încruntă la el.

– Afară!

Afară cu Collins...

Se întoarse spre Blue.

– Nu ești gay! îl acuză ea, știind perfect de bine că era adevărat și – în adâncul sufletului – nefiind deloc dezamăgită.

Zâmbind, Blue începu să-și încheie nasturii cămășii.

– În sfârșit te-ai prins, este?

– Nu mi-a fost ușor! se răsti ea.

– Au! Lovitură sub centură, domnișoară Doucet.

– Trebuia să-mi spui.

– Credeam că ți-am spus...

Simone îl privi fără să înțeleagă.

– Se pare că prosopul ăla m-a camuflat mai bine decât crezusem...

– Prosopul...? Nu înțeleg ce vrei să...

Și deodată, Simone se înroși ca racul.

Blue zâmbi și continuă să se îmbrace.

– Sper că n-ai să-mi porți pică, adăugă el când termină, stând desculț, cu mâinile în șolduri, în așteptarea răspunsului.

Capitolul 3

Simone îl privi încruntată, furioasă că o dăduse de gol propria ei logică. Presupunerea ei că Blue ar fi fost homosexual numai fiindcă Nolan era astfel fusese absolut ridicolă. Se vedea clar că omul era heterosexual. I-o indicaseră mâinile lui puternice, masându-i ceafa, iar propria ei reacție fusese și mai grăitoare. O reacție atât de mult timp îngropată încât fusese cât pe ce nici să n-o recunoască.

Dintr-o dată, simți un val de căldură. Simțurile i se însuflețiră, partea feminină din adâncul făpturii ei vibrând de dorință sexuală. Iar următorul gând o izbi ca o palmă în obraz.

Blue era visul întruchipat al oricărei femei. Cu siguranță, Josephine avea să observe acest lucru. Încă de pe-acum îi putea auzi admonestările interminabile – de parcă ar mai fi avut nevoie de ele!

Își masă fruntea. Deplasarea ei de afaceri devenea cu repeziciune o coborâre în infern.

Zâmbetul se șterse de pe buzele lui Blue.

– Te simți bine? o întrebă el, fără s-o scape din ochii aceia afurisiți, albaștri, ca două raze laser. O privea cu îngrijorare nedumerită, iar expresia lui o readuse la realitate.

– N-am nimic, răspunse Simone, smucind într-o parte draperia groasă. Iar în legătură cu întrebarea dinainte... Nu-ți port pică – și nici un alt fel de sentimente. Înțelege asta, și vom supraviețui câteva săptămâni fără vărsare de sânge.

Intenționase ca vorbele ei să fie aspre, poruncitoare, dar știa că sunau slab, aproape deznădăjduit.

Blue o privi gânditor.

– Să zicem că merge...

Încălță o pereche de pantofi din piele moale și o urmă afară din cabină.

– Nu porți niciodată șosete? întrebă răstit Simone.

– Numai când n-am încotro, zâmbi Blue. Îmi place goliciunea.

Simone clătină din cap, obosită.

– Nici nu mă mir...

La ora opt și jumătate, Blue și Simone sosiră la Claridges, Rolls-Royce-ul lor aliniindu-se în urma numeroaselor limuzine din fața celui mai select hotel din Londra, ales frecvent de capetele încoronate și șefii de stat străini.

Se duseră direct în salonul privat rezervat pentru dineul firmei Anjana Enterprises. Blue estimă că erau prezenți aproximativ optzeci de invitați. El și Simone păreau a fi printre ultimii sosiți.

Simone. Îl deruta. Era când o șefă aspră și autoritară, când un copil pierdut, dornic de o îmbrățișare și un sentiment de siguranță. Îl afecta într-un fel aparte, extrem de neliniștitor...

O privi cum conversa cu un bărbat îmbrăcat într-un smoching de pe vremea bunicii, groaznic de inadecvat pentru gabaritul lui substanțial. O acaparase la câteva secunde după sosire. Desprinzându-și privirea de ea, Blue se așeză la masa repartizată lor, sorbi din vin și începu să scruteze oaspeții.

Dacă s-ar fi cuvenit să fluiere, ar fi făcut-o. În salon erau prezenți destui magnați ai finanțelor pentru a învinge datoria națională și emisia anuală de monedă a Statelor Unite la un loc. Avea și el partea lui de bani, dat pe lângă cei de față era un mizilic. Dar n-avea rost să se compare cu ei. Avea destul pentru viața pe care și-o alesese, iar destul era cuvântul magic.

Amintindu-și, Blue zâmbi.

Evanghelia după Thomas Blundell senior, farmacist de provincie și filantrop din vocație. Murise de peste un an, iar lui Blue încă îi mai era dor de ochii lui liniștiți, care vedeau viața atât de limpede. „Recunoaște diferența dintre voie și nevoie, fiule," spusese el, „și vei fi un om fericit."

Pentru Thomas Blundell senior, „voia" echivala cu lăcomia. „Nevoia" însemna destul.

O mână îl atinse pe umăr. Simone. Blue se ridică imediat în picioare.

– Blue, aș vrea să-l cunoști pe Gus Hallam, îl prezentă ea pe omul de alături, întorcându-se spre acesta. Blue e înlocuitorul lui Nolan. Va face analiza financiară a firmei Hallam Porcelain.

Blue întinse mâna, măsurându-l rapid din privire pe Gus Hallam. Înalt, slab, îmbrăcat impecabil. Ca la vreo patruzeci de ani. Ochi cenușii ca asfaltul, ten bronzat la lampa cu ultraviolete – și unghii de salon. Nici mort n-ar fi fost văzut la o-bere-cu-băieții.

– Blue. Neobișnuit nume, comentă Hallam, cu cordialitate rece.

Blue își retrase mâna dintr-a lui.

– E mai potrivit decât cealaltă variantă, replică el, fără alte explicații.

Îi întrerupse o femeie de proporții apreciabile, care se agăță de brațul lui Hallam.

– Gus, scumpule, noi la ce masă avem locuri? Vreau să stau jos. Toată ziua am umblat pe la cumpărături și mă omoară picioarele.

Avea părul de culoarea eșantioanelor care se văd prin magazine. Dacă ar fi fost să-i dea o denumire, Blue ar fi ales ceva gen „Șocul Soarelui-Răsare“ sau „Răcnetul Roșu“.

– Cred că aici vom sta, nu-i așa, Simone? întrebă Gus, arătând spre masa de unde se ridicase Blue.

– Parcă, răspunse Simone, întorcându-se spre femeia cu părul în flăcări. Luați loc, vă rog, domnișoară...?

– Shandra McQuaid. Zi-mi Shandra.

– Îmi pare bine. Stai jos, dacă ești obosită. Știu cât de epuizante pot fi cumpărăturile.

Aruncă o privire spre Blue, care zâmbi, trase un scaun pentru Shandra-victima-magazinelor și o ajută să se așeze.

– Ce-ar fi să luăm loc cu toții, propuse Hallam. Sunt sigur că în curând va sosi Josephine... și mâncarea.

Bărbatul cu smoching prea strâmt li se alătură, împreună cu soția lui. Blue află că era al unsprezecelea conte din nobila casă Cutare, sponsor influent al intereselor de afaceri din Anglia ale Anjana Enterprises.

Apoi, auzi în spatele lui o șoaptă, crescând rapid până la nivelul sonor al unui murmur.

– Aia cine-i? întrebase Shandra, arătând cu capul spre ușă.

Simone se foi în scaun, îndreptându-și umerii.

– Aia, Shandra, e Josephine Doucet.

– Mămică-ta?

Buzele Simonei se strânseră, ca pentru a-și stăpâni un zâmbet nepotrivit.

– Da. Mămică-mea.

Blue privi prin salon. Toate capetele se întorseseră spre intrare.

Josephine era o femeie frapantă. Mai înaltă decât Simone și cu o înfățișare mai puțin delicată. Părul, fără-ndoială cândva la fel de negru ca al fiicei sale, era acum vârstat din belșug cu alb. În chip ciudat, acest lucru n-o îmbătrânea. Blue știa că avea cel puțin cincizeci și cinci de ani, dar în nici un caz nu-și arăta vârsta. Iar majoritatea femeilor de două ori mai tinere decât ea s-ar fi făcut de râs cu o rochie neagră mulată pe trup ca a ei.

Josephine îi spuse ceva însoțitorului său, care se grăbi să-i ia de pe umeri pelerina argintie, înmânându-i-o unui valet.

Dumnezeule, tânăr mai era cavalerul...!

– Surprins? întrebă Simone încet.

– Se vede? replică Blue.

– Josephine surprinde pe toată lumea. Nu mă așteptam la altceva din partea ta.

– Poate că o credeam mai bătrână, dar nu la asta mă gândeam.

– Atunci, la ce te gândeai?

Blue se aplecă spre urechea ei.

– La faptul că fiica e mult mai frumoasă decât mama.

Evident, Simone nu așa ceva voia să audă. Se retrase.

– Blue, fără chestii de-astea.

– Fără chestii de care?

– Fără slugărnicii.

Nu era un ordin, ci mai degrabă o rugăminte. Îl făcea să se simtă ca un val oceanic, lovind țărmul răvășit de furtuni al sufletului ei.

– N-a fost o slugărnicie, Simone, răspunse el încet, ci un compliment. Sincer. Ești o femeie frumoasă, iar eu...

Ridică din umeri.

– ...sunt un bărbat care știe să aprecieze.

– Atunci apreciază și faptul că pentru trei săptămâni sunt șefa ta și păstrează-ți pentru tine comentariile personale.

Șefa revenise, cu vârf și îndesat.

– Există vreo regulă care-mi interzice să-mi admir șefa?

– Există o regulă care-ți interzice să întreci măsura.

– Și cine hotărăște unde e limita, tu?

– Da, răspunse scurt Simone, ridicând bărbia.

În mod ciudat, Blue nu era nemulțumit, dar acea atitudine arogantă își făcu efectul. Era sătul până peste cap de Simone Doucet, președintă de firmă și titan al afacerilor – dar mai avea mult până să se sature de Simone Doucet, femeia. Era timpul să schimbe situația. Mica tigroaică avea nevoie de o lecție de dresaj.

– Atunci, ridică el din umeri, cred că trebuie să-mi dau demisia. Prevăd că n-am nici o șansă la Anjana Enterprises.

Avu satisfacția de a o vedea rămânând cu gura căscată. Simone privi rapid în jurul mesei, înainte de a șuiera:

– Nu poți demisiona!

– De ce nu?

– Ți-am spus de ce nu! continuă ea să șuiere – și să privească pe furiș spre ceilalți.

– A, te referi la amenințarea de a-i da lui Nolan ordinul de drum... clătină din cap Blue. Regret, nu ține. Nu mai ține. Ești prea atașată de el și o știi foarte bine. Și-n plus, nu există nici un om mai potrivit pentru necesitățile tale personale – capabil, inteligent și sigur ca escortă.

– Am spus că-l concediez dacă nu-ți faci treaba și am să mă țin de cuvânt! izbucni Simone. Nu mă subestima, Blue.

De astă dată, Blue acceptă provocarea.

– Nici prin minte nu mi-ar trece, iubito, dar nici ție nu ți-ar strica același avertisment.

Începu să se ridice de la masă. Era rândul lui s-o provoace, pentru că de fapt nu voia să plece. Dorea să joace de la egal la egal, iar trei săptămâni de umilință pe lângă Simone Doucet erau departe de a însemna așa ceva. Tocmai își împingea scaunul, când Simone îl apucă de braț.

– Stai jos. Josephine vine încoace. Ne lămurim mai târziu.

Blue ezită, iar strânsoarea ei se întări. O văzu închizând ochii.

– Te rog, Blue. Te rog să stai jos.

Se așeză.

Josephine ajunse la masa lor cu toate pânzele sus. Blue se ridică din nou, în același timp cu ceilalți bărbați de la masă. Deși orice femeie s-ar fi grăbit să-i invite să ia loc din nou, Josephine n-o făcu. Se mulțumi doar să-i salute pe rând. Lui Blue îi veni rândul ultimul.

– Simone, cine este tânărul acesta atrăgător?

Cuvintele îi erau admirative, iar privirea, rece și suspicioasă.

– Thomas Blundell, Josephine. E acel... prieten al lui Nolan. Îți aduci aminte, ți-am spus de el azi, când am vorbit la telefon...?

– A, da.

Ochii iscoditori ai Josephinei îi studiau chipul. Parcă l-ar fi atins niște senzori metalici. Josephine Doucet emana o putere primară. Privirea ei i-o întâlni pe a lui cu o forță bazată pe totala încredere în sine.

– Ei bine, Thomas, sper că ești măcar pe jumătate la fel de competent ca Nolan al nostru. E un om foarte eficient.

– Vă rog să mă numiți Blue, doamnă Doucet, iar cât despre a-i ține locul lui Nolan...

Aruncă o privire spre Simone.

– ...cred că asta rămâne de văzut.

– Într-adevăr.

Josephine ezită o fracțiune de secundă.

– Numele dumitale... Blue? De la Allmonde Industries?

– Aveți memorie bună.

Plecase de la Allmonde Industries cu cinci ani în urmă.

– Infailibilă.

Ochii Josephinei se îngustară, cu o expresie gânditoare.

– Când Allmonde avea probleme, am făcut o ofertă de a cumpăra compania. Dar, consiliul lor de administrație a preferat să angajeze un expert.

Dădu din cap spre el.

– Un bărbat numit Blue. Nu uiți ușor un asemenea nume.

Apoi, zâmbetul îi deveni rece ca gheața.

– După cum vezi, m-ai costat o achiziție.

– Fără intenție, doamnă Doucet, replică el politicos.

– M-hmm, desigur, dar te rog, numește-mă Josephine, așa cum fac toți prietenii mei. Și dușmanii, dacă stăm să ne gândim...

Blue se încruntă, nesigur ce voise să spună, dar Josephine nu-i dădu timp să răspundă. Se întoarse spre ceilalți bărbați, care stăteau în jurul mesei ca niște totemuri lăsate de izbeliște.

– Luați loc, domnilor. După ce salutăm pe toată lumea, Henri și cu mine vom reveni ca să începem cina.

Și plecă, fără a se deranja să-l prezinte pe tânărul de lângă ea, care o urma docil prin tot salonul.

După ce se așezară din nou, Simone începu imediat o conversație neobișnuit de animată cu bărbatul din stânga ei. Era roșie în obraji și, după părerea lui Blue, de străduia din răsputeri să-i evite privirea.

* * *

În aceeași noapte, după ce se întoarseră în Eaton Square, Simone își dori din suflet să poată amâna conversația cu Blue până a doua zi dimineața. Cădea de pe picioare de oboseală și somn, dar o auzea pe Josephine de parcă ar fi fost în aceeași cameră cu ea: „Nu amâna niciodată o confruntare, Simone. E un semn de slăbiciune."

Își turnă un scotch și se îndreptă spre șemineul stins. Dumnezeule, ce mai seară! Detesta dineurile firmei, iar acum mai trebuia să-i facă față și lui Blue. Se întoarse spre el.

Blue stătea rezemat de tocul ușii, fără cravată, cu primii doi nasturi ai cămășii descheiați. Și el părea obosit, la fel de

nepregătit pentru o ciocnire de forțe. Simone luă o înghițitură de scotch, sperând ca alcoolul să-i dea putere. Blue își îndesă cravata în buzunarul sacoului.

– Nu e indicat să-ți cauți curajul în scotch, remarcă el, încrucișându-și brațele pe piept, dar fără să se clintească din ușă.

– Dacă am nevoie de părerea ta, ți-o voi cere, replică Simone, luând încă o sorbitură. Până atunci, păstrează-ți-o pentru tine.

Tăcere.

– Tare mă mai calci pe nervi, tigroaico. Știai?

– Și să nu...

– ...Să nu întrec măsura? Am mai discutat despre asta. Mi-am dat demisia, ai uitat?

Simone puse paharul pe consolă și își frecă tâmplele. Nu mergea deloc așa cum plănuise. Voia ca Blue să rămână, dar dacă nu-l putea aduce la ordine, ce șanse avea? Roagă-l și gata, fraiero! Altă soluție n-ai.

Se răsuci cu fața spre el, străduindu-se să-și păstreze calmul, cu o expresie impenetrabilă. Blue înclină capul, privind-o cu interes nedisimulat.

– Ascultă, începu ea. Nu mă pricep deloc la așa ceva...

Își trase respirația.

– ...dar aș dori să rămâi. E foarte important pentru mine.

Expiră și rămase în așteptare.

Blue nu spuse nimic.

– Douăzeci și una de zile. Numai de atâta am nevoie. Te rog, adăugă ea, străduindu-se să vorbească pe un ton categoric, nu rugător. Își luă din nou paharul.

Blue continua să tacă. Îl privi cum se desprindea din ușă, pornind spre ea. În lumina slabă din bibliotecă, dezinvoltura lui masculină dobândea o senzualitate iritantă. Blue ajunse lângă șemineu, luă paharul din mâna ei și o privi. Îi atinse obrazul, atât de ușor încât Simone abia dacă simți.

Arătă cu capul spre pahar.

– Nu și-a confirmat reputația, reală sau nu, de a-ți da curaj.

– Te rog să nu...

Se opri, sătulă de cuvinte tăioase și prefăcătorii. Blue avea dreptate.

– De fapt, nu prea obișnuiesc să beau, reluă ea cu voce slabă.

– Știu. Astă-seară, abia dacă te-ai atins de vin. Atunci, de ce o faci acum, cu mine? De ce anume ți-e frică?

Nu-i răspunse. Blue ridică mâna s-o atingă din nou, iar Simone se retrase, alarmată ca de un senzor interior. Era în pericol ca, pentru prima oară de când o părăsise Harper, să se simtă tentată. Trecuse atâta timp de când nu mai fusese cuprinsă de brațele unui bărbat...

După câțiva pași, îl privi. Blue stătea cu un cot rezemat de consolă, într-o poziție și cu o expresie ca un studiu al contemplației nepăsătoare.

– Nu de tine mă tem, fii sigur, spuse Simone, cu mai multă convingere decât simțea.

– Perfect. Fiindcă nu mușc, zâmbi încet Blue. Decât, desigur, la comandă.

– Nu ți-o comandă nimeni, murmură Simone.

– Încă, ripostă el cu un calm enervant, după care bău restul de scotch din paharul ei. Dar nu-mi pierd niciodată speranța.

– Îmi ocolești întrebarea.

Și controlezi toată conversația! gândi ea. Dar, din cine știe ce motiv, acest lucru nu părea s-o deranjeze.

Blue ridică din umeri.

– Douăzeci și una de zile, mm?

Simone dădu din cap.

– Trebuie să recunosc că sunt câteva avantaje interesante. De pildă, șansa de a-ți mirosi parfumul în fiecare zi. Dar...

Puse paharul gol la loc pe consolă, dar rămase cu mâna pe el, privind-o.

– Continuă. Sunt captivată.

– Acum câțiva ani, mi-am făgăduit mie însumi două lucruri. Primul era să nu irosesc nici un minut făcând o treabă care nu-mi place – iar analiza datelor financiare în scopul fuziunilor corporatiste intră exact în categoria asta, adăugă el, cu o strâmbătură.

– Și al doilea?

– Să nu-mi pierd timpul în compania persoanelor care nu-mi plac.

– Iar eu nu-ți plac.

Nemulțumirea din cuvintele lui o râcâia prin măduva oaselor. Nu că i-ar fi păsat cu ceva.

Blue trecu peste comentariul ei.

– Dacă stau să mă gândesc, mi-am făcut și o a treia promisiune...

– Abia aștept s-o aud, răspunse Simone, având grijă să vorbească pe un ton cât mai sec.

– Mi-am jurat să nu lucrez niciodată pentru o femeie cu care vreau să mă culc – lucru pe care doresc foarte mult să-l fac cu tine, Simone.

Ochii îi rămaseră ațintiți spre ea, neabătuți și plini de sinceritate.

Nu se clintise de lângă șemineu. Încă mai stăteau la cel puțin un metru unul de altul. Și-atunci, cum puteau cuvintele lui s-o lovească și s-o doboare parcă de pe picioare?

– Nu mă placi, dar vrei să te culci cu mine?

Blue ridică ușor din umeri, dar nu răspunse.

Tot mai încurcată sub privirea lui tăcută, Simone continuă, cam pe bâjbâite:

– Astea au fost toate promisiunile?

Blue stătu un moment pe gânduri.

– Mda. Cam astea ar fi.

– Nu pot spune că nu ești cinstit.

Simone se răsuci pe călcâie, făcu un pas, apoi se întoarse din nou, hotărâtă să ascundă efectul pe care-l avuseseră asupra ei cuvintele lui.

– Totuși, vreau să rămâi.

La asta, Blue se mișcă din loc, parcurgând distanța dintre ei și apucând-o de brațe.

– Știu. Cred că ai vrea să rămân și dacă aș mărturisi că sunt specialist în delapidări de milioane. Întrebarea este: de ce?

O strânse puțin mai tare. Apropierea lui îi tăia respirația Simonei obligând-o să facă un efort să tragă aer în piept și să-și păstreze calmul. Pielea îi ardea sub mâinile lui, iar ultimele puteri i se risipiră sub ochii lui. Privirea lui Blue, însă, rămânea întrebătoare.

– De ce, Simone? repetă el, cu glas scăzut dar poruncitor. Abia mă cunoști.

Capitolul 4

Străduindu-se să rămână stăpână pe situație – și pe propriii nervi care amenințau să-i scape de sub control – Simone făcu un efort să se calmeze, răspunzând:

– Nu e complicat deloc. Ești priceput în meserie, ai experiența de care am eu nevoie și mi te-a recomandat Nolan. Toate motivele astea nu sunt suficiente?

Sperase să vorbească pe un ton cât mai direct și categoric.

– Anjana e o organizație mare, trebuie că există sute de tineri ambițioși, cu computere, capabili să facă munca asta cu ochii închiși. Repet – de ce tocmai eu?

Simone se smulse din strânsoare, întorcându-se cu spatele, și făcu câțiva pași, până la o distanță sigură.

După ce trase aer în piept, ca să-și adune curajul, îi răspunse:

– Bine, am să joc cu cărțile pe față. Am îndoieli în legătură cu această firmă a lui Hallam. E adevărat ce-ai spus, Anjana nu duce lipsă de performeri ai computerelor și numărători de bile, dar proiectul ăsta e...

Se opri, nefiind sigură cum să se exprime, nedorind să explice în ce relații era cu Josephine. Cum ar fi putut, când nici ea nu reușea să le înțeleagă?

Blue așteptă un moment, apoi preluă inițiativa.

– Răspunderea ta, declară el, studiind-o cu capul înclinat într-o parte. Prima ta sarcină de mare răspundere?

Simone dădu din cap.

– Josephine a lăsat-o cu totul în seama mea. Analiza financiară e decisivă, dar...

– Dar...?

– Cred că nu e totul.

Se simțea ca împotmolită într-o mocirlă, incapabilă să-și exprime neliniștea în termeni concreți și vag vinovată pentru că nu putea. Era frântă de oboseală...

– Ai dreptate. Nu e totul. Mai ales când ai de-a face cu unul ca Gus Hallam.

– Îl cunoști?

– Cunosc o mie ca el.

– Și nu-ți inspiră încredere?

– Ție îți inspiră? ripostă Blue.

Simone ezită.

– Nu. Nici mie nu-mi inspiră deloc încredere.

Știa că n-ar fi trebuit să conteze. Josephine considera că, dacă nu făceai afaceri decât cu oameni de încredere, în curând puteai să te retragi din activitate. Simone nu se simțea deloc liniștită de acest principiu, nu-i plăcea să scormonească prin motivațiile celorlalți, să le ridice ca pe niște solzi pentru a le descoperi intențiile ascunse și apoi să le manipuleze în propriul ei folos.

– Atunci, putem bifa câteva puncte pentru instinctele tale, tigroaico. Dacă ăsta ar fi proiectul meu, nu m-aș atinge de el decât cu o prăjină cât mai lungă...

Simone își îndreptă umerii.

– Atunci, ajută-mă, Blue. Am nevoie de cineva care să... să țină totul la un nivel cât mai discret. Rămâi cu mine. Aș vrea să rezolvăm împreună problema asta.

Îndrăzni să zâmbească.

– Te rog.

Blue știa că-l încolțise, dar nu avea ce face. Un mic surâs, câteva cuvinte blânde – și pân-aici i-a fost! Începuse cu dorința unui teren neted, în condiții egale, și se pomenise împotmolit pe nisipuri mișcătoare, undeva în vecinătatea inimii.

Simone întinse mâna.

– Trei săptămâni, atât îți cer. Pentru mine și Nolan.

Blue se încruntă, fără ca aluzia la Nolan să-i scape. Îi privi mâna întinsă, atât de mică și gingașă. Zâmbetul dispăruse, înlocuit de o expresie deschisă și neliniștită, în așteptarea răspunsului.

Fir-ai al dracu' de prost, Blundell!

Îi luă mâna, așteptându-se la strânsoarea fermă și îndelung exersată a conducătoarei. Observase că femeile se pricepeau tot mai bine să strivească degetele. Nu însă și Simone... Strânsoarea ei de mână era sigură, dar feminină. Avea o mână delicată, surprinzător de răcoroasă – care i-o încălzea pe a lui...

– Trei săptămâni, acceptă el. Dar am să procedez așa cum știu eu.

Simone înclină capul, cu o undă de suspiciune în priviri.

– Asta ar fi cazul să mă îngrijoreze?

– Depinde cât de mult îți plac îngrijorările.

După ce se gândi un moment la răspunsul lui enigmatic, Simone zâmbi din nou, cu o arcuire nesigură a buzelor care-și făcu imediat efectul, puternic, asupra coardei adânc îngropate care unea pieptul lui Blue cu altă regiune anatomică, prea intimă pentru a fi menționată.

– Mulțumesc, spuse ea, trăgându-și cu grijă mâna dintr-a lui. Nolan va fi mulțumit.

– Nu pentru Nolan o fac.

O văzu încordându-se.

– Atunci, de ce o faci?

– Lăsând la o parte faptul că mi-a cerut-o o femeie frumoasă, nu sunt sigur... încă. Poate e o șansă de avansare.

– Avansare?

– Cred că, dacă reușesc destul de bine, voi reuși să urc pe scara corporatistă.

Făcu un pas spre ea și-i văzu mâinile strângându-se pe spătarul canapelei. Mai făcu încă un pas, iar Simone se îndreptă de spate, ca o căprioară în alertă. Îi atinse obrazul, plimbându-și degetul până la buza de jos, senzuală și plină, apoi se opri.

– Și, după cum o văd eu, scara asta mă va duce până în vârf.

Îi depuse un sărut pe buze, impunându-și să nu depășească limita.

– Cred c-o să-mi placă vederea de-acolo.

În sfârșit, se retrase.

– De obicei încep la șase și jumătate, dar decalajul orar își spune cuvântul, așa că hai să zicem la opt. Sper că nu e prea devreme pentru tine.

Cu răsuflarea tăiată, Simone îl privi cum ieșea cu pas săltat din cameră. Dacă în întâlnirea lor se pusese problema unei victorii, scorul era categoric unu la zero pentru Blue. Își atinse cu teamă buzele. Sărutul lui Blue, ușor ca un fluture, lăsase urme. Nu se așteptase.

– ...ora nouă. Cafeaua e...

Simone se trezi pe jumătate, apoi se îngropă la loc sub plapumă, pentru a se feri de vocea care o silea să-și înceapă ziua.

Ora nouă!

Se ridică brusc, în timp ce doamna Dreiser trăgea draperiile pentru a lăsa să intre lumina dimineții însorite. Simone mijì ochii, orbită.

– Ce oră ai zis că e? întrebă ea, sperând să fi auzit greșit – și știind că nu exista nici o șansă.

Doamna Dreiser se întoarse spre pat, pornind cu pași hotărâți spre biroul unde pusese tava cu cafea, pâine prăjită și o jumătate de grapefruit.

– Nouă fără șase minute, domnișoară, răspunse ea, punând tava pe genunchii Simonei.

– Doamnă Dreiser, ți-am spus să mă trezești la șase.

Simone vorbise mai tăios decât ar fi vrut. Îi dădu tava înapoi și-și coborî picioarele pe podea.

– Așa și aveam de gând, dar domnul a spus că să vă las să mai dormiți. M-a informat că nu vă simțiți bine.

– Care domn ți-a spus așa ceva?

– Domnul Bluebell.

– Îl cheamă Blundell, doamnă Dreiser, și te rog să-mi spui unde e, ăă... domnul, în acest moment.

– În bibliotecă, cu doamna Doucet.

– Cu Josephine Doucet?! Mama mea...? întrebă ea prostește.

Doamna Dreiser nu găsi de cuviință să remarce că, din câte știa ea, nu exista decât o singură doamnă Doucet. Se mulțumi să-și tragă nasul.

Simone se ridică atât de brusc, încât simți că i se învârtea capul. Ce Dumnezeu caută Josephine aici la ora asta? S-ar fi așteptat ca Simone să fie trează, desigur. O cuprinse un val de vinovăție, urmat de un fior de teamă.

– Scuză-mă, doamnă Dreiser. Nu ai nici o vină. Te rog, lasă tava aici și spune-le doamnei Doucet și domnului Blundell că vin imediat.

Doamna Dreiser dădu din cap, cu o distincție de-a dreptul regală, și ieși.

Simone îi moștenise pe soții Dreiser la cumpărarea casei, cu un an în urmă. Erau de o corectitudine ireproșabilă, competenți, tăcuți ca două stafii și la fel de contopiți cu Eaton Square ca mochetele decolorate, mulajele ornamentale și tapiseria de Sargent din holul de la etaj.

Peste douăzeci de minute, cu părul umed strâns la ceafă, deschise ușa bibliotecii.

Josephine stătea așezată la birou, iar Blue era tolănit într-un fotoliu, drept în fața ei. Purta pantaloni de trening și un tricou

polo destul de fistichiu ca să blocheze un exponometru. Simone putea să parieze că nu avea ciorapi. Mare minune că Josephine nu-l mâncase de viu.

Respiră de trei ori adânc, Simone. De trei ori, rar, adânc...

Intră în cameră.

Blue se ridică imediat în picioare. Josephine se ridică și ea, ocolind biroul spre Simone, cu mâna întinsă.

– Iubito, cum te simți? Blue mi-a spus că nu ți-e prea bine. Ți-a căzut greu ceva? Să sun la Claridges și să reclam?

– N-am nimic. Absolut nimic.

Simone își desprinse mâinile din ale mamei sale și porni spre birou, ca să-și toarne o cafea. Când reuși să-și ia ochii de la pălălaia de culoare a bluzei lui Blue, își privi mama.

– Nu te așteptam în dimineața asta.

Josephine ridică o mână, cu un gest de nepăsare dezinvoltă.

– Eram în trecere și m-am gândit că ar fi o ocazie potrivită de a-l cunoaște mai bine pe noul tău subaltern.

Simone sorbi din cafea.

– Un gest spontan? Ce neobișnuit pentru tine, Josephine, comentă ea rece.

Josephine ridică din umeri, luându-și poșeta.

– Da, și din cauza asta am întârziat la o întâlnire.

Îl privi pe Blue, apoi pe Simone.

– Cu siguranță, Blue e calificat – numai ai grijă să nu te distragă...

O sărută în treacăt pe obraz și ieși din cameră, lăsând în urma ei un vid care se umplu repede cu o tăcere apăsătoare. Blue veni lângă Simone și își umplu în liniște ceașca de cafea. Obrajii ei ardeau de furie și jenă.

– Mama ta... începu Blue.

– Lasă.

Blue își strânse buzele, dând încet din cap.

Simone își puse ceașca și farfurioara pe birou. Nu voia să-i dea explicații despre mama ei, nici lui Blue și nici altui bărbat. Cum ar fi putut, când propriile ei sentimente erau un amestec confuz de frustrare și recunoștință?

– Hai să ne apucăm de treabă, spuse ea, trecând la birou și așezându-se.

Ochii lui Blue se opriră asupra ei, apăsători ca două greutăți.

Simone împinse un dosar într-o parte și luă o coală de hârtie.

– Când mă aflu la Londra, explică ea cu indiferență, folosesc serviciile firmei Anderson's Executive Support. E foarte eficientă. Cred că vei avea nevoie de un computer și de software economic. Spune-mi ce preferi, și ți se va livra azi după-amiază.

Îi dădu hârtia, care conținea o listă de nume și adrese.

– Am să întocmesc și un scurt contract, care să confirme discuția noastră de aseară. Ți-aș fi recunoscătoare dacă l-ai semna și mi l-ai restitui cât de curând posibil. De asemenea...

– Un contract? Pentru douăzeci și una de zile?

– Vreau ca de astă dată acordul nostru să fie cât mai clar înțeles. Dacă îl formulăm în scris, nu va mai încăpea nici o îndoială, declară ea, sperând că vorbea cu autoritatea cuvenită. Mai spera și să-și regăsească avantajul pierdut în seara trecută. Efectul sărutării lui Blue o urmărise prea multă vreme.

Pe buzele lui se ivi un zâmbet.

– Irosim hârtia de pomană, dar dacă asta vrei...

– Asta vreau, declară ea categoric.

Zâmbetul lui Blue se lăți. Enervant mai era! Simone coborî privirea spre birou și întoarse o pagină din agendă.

– Pentru azi, reluă ea, avem un prânz cu sir Michael la douăsprezece, îl așteptăm în vizită pe Richard Cranway, controlorul lui Gus Hallam, la trei, și o întâlnire cu...

– Hooo! Mai încet.

Blue își puse ceașca pe birou și se aplecă... se lăsă spre Simone.

– Nu crezi că ar fi mai bine să începem cu începutul?

Ajunsese cu chipul la doar câțiva centimetri de al ei. Simone nu-l putea evita fără să pară că se ferea ca un iepuraș speriat. Rămase pe loc.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

Zâmbind, Blue îi atinse părul.

– Ce-ai zice de: bună dimineața, Blue? Cum te simți pe ziua de azi? Ai dormit bine, sau te-ai sucit și te-ai învârtit în așternut toată noaptea, așa cum am făcut eu?

Simone rămase cu gura căscată. Cum își...?

– Mă simt bine, Simone, continuă Blue, dar de dormit, recunosc că am dormit cam puțin. Se pare că suntem în aceeași barcă, și de fapt ar trebui să fim în același pat.

Simone tresări – exact ca un iepuraș speriat.

Blue făcu un pas înapoi.

– Cât despre întrebarea ta cu computerul, mă crezi sau nu, dar îl am pe al meu, iar în privința prânzului cu sir Michael cum-îi-zice, am să mă lipsesc – doar dacă nu cumva are vreo legătură cu Hallam.

Așteptă.

Simone neagă din cap, prea descumpănită ca să vorbească.

– Bun. Pe urmă, cu ce-am reușit să scot de la mama ta...

– Josephine. Numește-o Josephine.

Blue consimți printr-o înclinare a capului.

– Deci, cu ce-am aflat de la ea despre Hallam Porcelain și cu dosarele pe care mi le vei da tu, pot să încep. Dacă n-ai nimic împotrivă, voi lucra în camera mea.

Privi în jur, prin biblioteca impecabil de ordonată.

– Am un stil de lucru cam haotic.

În sfârșit, cu o privire opacă, îi întinse mâna. Simone îi răspunse cu o privire despre care știa că era de-a dreptul bovină. Blue trânti un zâmbet de câțiva megawați, care o lovi ca un val seismic.

– Dosarele, tigroaico. Dă-mi dosarele, și ai scăpat de mine.

Trăgând aer în piept, Simone își mută privirea dinspre gura lui. Ar fi vrut să-i ceară să n-o mai facă „tigroaică", dar înțelese că și-ar fi răcit gura de pomană.

Deschise smucit dosarul din stânga, înhăță un teanc de dosare aranjate după culori și i le trânti în mână.

Blue le privi scurt.

– Avem aici cel puțin cinci ani de activități financiare?

– Da.

– Revizuite?

– Nu. Au fost pregătite de o echipă de practicanți de la Cambridge. Credeam că aveau să le facă și revizia.

Blue chicoti.

– Voi începe să lucrez cu ele și ne întâlnim la...

Se uită la ceas.

– ...două, să zicem? Așa, vom avea timp să ne formulăm întrebările pentru Cranway.

– Vrei să ne potrivim și ceasurile? întrebă ea sec. N-aș vrea să te întrerup în vreun moment inoportun.

– Mă poți întrerupe oricând vrei. Ador spontaneitatea, mai ales în...

Simone ridică o mână, evitându-i privirea.

– Fără! O vorbă să nu mai aud. Ia dosarele și du-te odată! Du-te.

Când crezu că ieșise, ridică din nou capul, dar Blue era tot în ușă, rezemat de toc, cu dosarele sub braț. Simone simți că buzele i se strângeau într-o linie îngustă. Dacă mai scotea o singură...

– Nolan a telefonat azi-dimineață.

Imediat, Simone se calmă.

– Ce face? E sigur că n-are nici o leziune internă?

– E bine. S-a întors acasă. Mama și sora lui se agită prin jur, iar el nu mai poate de plăcere.

– Mă bucur. Slavă Domnului că n-are nimic grav.

– Zice că va sta șase săptămâni în gips, după care va fi ca nou. Te roagă să-l suni.

Simone dădu din cap, așteptând ca Blue să plece.

Nu plecă, dar nici nu mai spuse nimic. Tăcerea se lăsă între ei ca apa unui iaz calm, umbrit. Amândoi se codeau s-o tulbure.

– Diseară n-avem nimic în program, spuse el în cele din urmă, privind-o fix prin camera tăcută.

– Încerc să-mi păstrez primele două seri libere și să iau cina acasă. Aseară am făcut o excepție. Josephine aranjase totul dinainte.

– Cred că Josephine se ocupă de foarte multe din-astea... aranjamente...

– Conduce consiliul de administrație. E datoria ei.

– M-hmm...

Blue își scoase dosarele de sub braț, legănându-le pe lângă trup.

– Și asta ce-ar vrea să însemne?

– Ar vrea să însemne „m-hmm". Mama ta e o femeie interesantă, atrăgătoare, deșteaptă, plină de succese...

– Unde vrei să ajungi? îl întrerupse Simone, începând să parcurgă corepondența, cu intenția fermă de a arăta cât mai ocupată.

– Nicăieri – mă întrebam doar...

Pufnind iritată, lăsă jos cuțitul de tăiat plicuri și ridică privirea spre Blue.

– Ai să mi-o spui când mă aștept mai puțin, așa-i?

Blue se trase de lobul urechii, cu o expresie speculativă, și pentru prima oară Simone observă că-și scosese cercelul.

– Mă întrebam dacă ai vrea să ajungi la fel ca ea, murmură el calm.

Simone se strădui să se stăpânească, nesigură dacă era furioasă sau stânjenită.

– Puteam să am modele și mai rele. Uite, tu, de pildă: cu ce se ocupă tatăl tău? Stă în fața magazinului universal și se uită cum trece lumea, filozofând în timp ce trage din bere și scuipă?

Era clar că-l atinsese la punctul sensibil. Fără să i se clintească nici un mușchi, Blue deveni rigid. În ochii lui se întreceau furia și durerea. Durerea învinse.

– Tata a murit acum un an, spuse el sec. Dar descrierea ta e surprinzător de exactă. Cu excepția berii și a scuipatului, bineînțeles.

– Îmi pare rău. A fost o incredibilă lipsă de tact din partea mea.

Dacă ar fi putut, s-ar fi târât sub mapa de pe birou.

Blue ridică din umeri.

– N-aveai de unde să știi.

Apoi se desprinse de tocul ușii și se întoarse să iasă, cu același zâmbet care părea să-i fie la fel de firesc ca respirația.

– Apropo, dacă după-amiază ai nevoie de mine pentru ceva – pentru absolut orice – mă găsești în camera mea.

Iar eu voi fi cât de departe pot de camera aia! jură Simone în sinea ei, privind cum bluza orbitor de strălucitoare dispărea pe culoar.

Simone se uita fără chef pe fereastră, în timp ce Nance trăgea Rolls-ul la bordură, în fața casei din Eaton Square. Prânzul cu sir Michael Twickem durase exact o oră și douăzeci și unu de minute – ceea ce însemna cu o oră prea mult. Englezii aveau expresia ideală ca să-l descrie: un plicticos trosnitor. Fiind unul dintre principalii furnizori ai Anjana Enterprises, considera că prin invitațiile la masă își manifesta recunoștința pentru anii de afaceri. Toate încercările Simonei de a amâna, evita sau refuza folosiseră exact la nimic. Singurul avantaj era că-i ținuse gândurile departe de Blue – mai mult sau mai puțin...

Pe neașteptate, conversația ajunsese la Gus Hallam. Sir Michael fusese membru al consiliului de administrație de la Hallam Industries și nu avea decât cuvinte de laudă la adresa patronului.

– Un stâlp de probitate, un om bun să-l pui la rană, de un altruism ireproșabil.

Parc-ar fi fost agentul de presă al lui Hallam.

Nimic din toate elogiile lui sir Michael nu se potrivea cu impresiile ei despre Hallam – sau cu ale lui Blue. Poate că se înșelau amândoi.

Numai că nu avea nici un sens.

Gus Hallam era pregătit, ba chiar nerăbdător, să vândă o companie foarte profitabilă, care ani de zile aparținuse familiei lui. De ce?

Simone oftă. Suspicinile nu-i dădeau pace. Poate că întâlnirea cu Cranway avea s-o lămurească.

– Am ajuns, domnișoară Doucet, anunță Nance, deschizându-i portiera. Aveți nevoie de mașină diseară?

– Nu, mulțumesc, Nance. Astă seară luăm cina acasă.

Încercând să nu se gândească la faptul că verbul „luăm“ se referea la ea și Blue, continuă:

– Ce-ar fi să profiți de ocazie ca să vizitezi orașul? S-ar putea să n-ai altă șansă.

– Așa voi face, domnișoară Doucet. Vă mulțumesc.

Bucuroasă că mai avea cincisprezece minute până la întâlnirea cu Blue, Simone se retrase în camera ei, își scoase pantofii și dresul și-și dezmorți degetele de la picioare. Era neobișnuit de cald, pentru luna iulie la Londra. Apoi, privirea i se îndreptă spre ușa dintre camere.

Ca la un semnal, se auzi un ciocănit.

– Ești într-o ținută decentă?

Blue, evident.

Simone își îndesă ciorapii sub perna fotoliului și trase aer în piept, pentru a-și regăsi calmul. Nu-i trecu prin minte să se întrebe de ce era necesar.

– Intră, îl chemă ea.

Blue intră, cu un teanc de hârtii în mână. Avea fruntea încrețită de gânduri și ochii coborâți spre documente. Începu să vorbească încă înainte de a ridica privirea.

– Ai un minut ca să-mi răspunzi la câteva întrebări? Nu înțeleg chestia asta...

Arătă un anumit loc de pe pagină, oprindu-se când observă picioarele desculțe ale Simonei. Zâmbi, făcu ochii mari, apoi zâmbi și mai larg.

– Cred că ai mai văzut picioare goale! pufni ea, hotărâtă să nu se lase intimidată.

– Pe-ale tale nu.

Blue făcu câțiva pași spre ea și o apucă de pulpă, frecându-i ușor partea dinapoi a gambei. Apoi, dintr-o dată, cu ochii măriți de încântare, pescui prelung de sub pernă dresul subțire, de culoare închisă.

Înroșindu-se la față, Simone i-l smulse din mână, se ridică și se duse la birou, unde îndesă dresul într-un sertar.

– Parcă aveai o întrebare...

Dacă nu înceta să se hlizească la ea ca un măscărici pictat pe față, avea să-l...

– Ai niște picioare superbe, știai?

– Nu mă interesează fetișismul tău cu picioarele.

– Nu? înclină Blue capul. Atunci, care te-ar interesa? Am mai multe.

Simone îl fulgeră din privire.

– Sunt sigură că există o femeie, undeva în univers, pe care s-o fascineze. Și-acum, dacă nu te superi, aș prefera să mă scutești de tot circul ăsta seducător și să treci la motivul pentru care ai intrat în camera mea.

– Găsești că circul meu e seducător?

– N-am spus că...

Simone se întrerupse, închizând gura cu un clănțănit de măsele. O vorbă de încurajare n-avea să mai scoată, una măcar...

Blue râse, ciupind-o de sub bărbie.

– Bine, bine. Atunci, hai să ne-apucăm de treabă, până nu-ți intră tensiunea în zona roșie.

Privi din nou documentele. Concentrat, se duse la biroul Louis XIV de sub fereastră și întinse hârtiile deasupra.

– Voiam să te întreb ce înseamnă cifrele astea de-aici, arătă el, astfel silind-o să vină alături, pentru a le vedea.

Apoi, în timp ce o privea, ochii i se îngustară.

– Dacă vrei să nu-mi piară cheful de afaceri, domnișoară Doucet, ai face bine să schimbi parfumul. Ăsta are asupra mea același efect ca o injecție cu testosteron nediluat.

Înainte ca Simone să răspună, își mută privirea și începu imediat să parcurgă un șir de numere din declarațiile financiare de pe birou.

– Astea, arătă el rubrica de bunuri patrimoniale de pe tabel, nu se potrivesc. Uită-te-aici.

Simone îi urmări gestul, observând o serie de adnotări și calcule pe margine, probabil scrise de mâna lui. Multe dintre

însemnări erau urmate de semne de întrebare. În următoarea jumătate de oră, le trecură în revistă una câte una. Blue își argumenta clar și logic concluziile, perfect concentrat. Când termină de comprimat treizeci de pagini de date financiare într-un rezumat limpede, Simone începuse în sfârșit să se relaxeze.

Apoi, Blue porni prin cameră, încoace și-ncolo, încruntat.

– Adevărul e că asta e o balanță financiară sănătoasă-tun – iar perspectivele de vânzare par solide.

Îi aruncă o privire.

– Deși aș vrea să le văd susținute și de niște contracte.

– Le vom obține.

Arătând cu capul spre hârtiile de pe birou, Simone îl întrebă:

– Deci, care e problema?

– Nu e nici o problemă. Pe baza reviziei pe care am făcut-o azi, și presupunând că numerele sunt corecte, Gus Hallam oferă firmei Anjana tranzacția secolului.

Își trecu o mână prin păr, cu o expresie nedumerită.

Simone rămase în așteptare.

– Și tocmai asta mă doare. Hallam nu pare deloc omul care să vândă găina cu ouăle de aur.

După un moment de gândire, Simone răspunse:

– Mi-a spus că vrea un cămin bun pentru angajații lui, că Anjana are reputația de a trata corect salariații, și că din motivul ăsta ne-a contactat pe noi mai întâi, când s-a hotărât să vândă. A spus că nu numai banii contează.

Blue pufni.

– Gus Hallam, alias Santa Claus. N-aș prea crede.

Simone îi dădu dreptate, dând din cap îngândurată, și un moment se priviră tăcuți, fiecare revăzându-și în minte impresiile despre Gus Hallam.

– Aș tinde să-ți dau dreptate, dar dacă ne înșelăm? Azi, la masă, sir Michael nici nu mai știa cum să mi-l ridice în slăvi, dar părea...

– Continuă.

– Nu știu... Cred că era prea mult...

– Sunt asociați în vreun fel?

– Nu mai sunt. Cu ani în urmă, sir Michael a făcut parte din consiliul de administrație al lui Hallam. Asta a fost tot, din câte știu...

Ridică din umeri, nervoasă.

– Și-n plus, s-ar putea să fie numai excesul meu de imaginație. Deocamdată, în interesul firmei, e mai bine să stăm cu ochii deschiși. Deși nu vreau să fac o greșeală...

Josephine nu mi-ar ierta-o niciodată, gândi Simone.

– ...n-aș vrea nici să ratez tranzacția secolului, cum spuneai tu. Poate că ne va lămuri întrucâtva Cranway.

Se uită la ceas. Era aproape trei.

– În curând va fi aici.

– Nu vine. A sunat secretara lui, ca să contramandeze, la câteva minute după ce plecaseși tu la masă.

– A prezentat vreun motiv?

– Obișnuitele. Îl reține o problemă de afaceri.

Nemulțumită, Simone își masă fruntea cu degetul arătător, chiar sub păr.

– În ritmul ăsta, achiziția o să dureze o veșnicie...

Se încruntă.

– Nu pricep. Hallam ne presează încontinuu să luăm o decizie, apoi controlorul lui nu vine la întâlnire ca să ne dea informațiile de care avem nevoie ca să luăm decizia. Parcă ar avea amândoi interese diferite.

Blue făcu hârtiile sul și începu să se bată cu ele pe coapsă.

– E mai bine că Cranway nu vine. Aș vrea să vorbesc cu vreo doi cunoscuți de-ai mei, înainte de a discuta și cu el, dacă n-ai nimic împotrivă.

Simone își arcui o sprâcneană.

– Mi se pare mie, sau chiar îmi ceri permisiunea, domnule Blundell?

Expresia ochilor albaștri ai lui Blue se lumină într-un zâmbet.

– Așa se pare, nu crezi?

Simone îl privi lung, încercând să ignore efectul acelui surâs asupra hormonilor ei.

– Iar când vei vorbi cu cunoștințele acelea, pot conta pe tine că vei fi discret?

Nu voia ca din vina ei să transpire vestea că Hallam vindea, riscând să declanșeze un război al licitațiilor. Josephine era o fanatică a confidențialității. Când Blue nu-i răspunse, ridică privirea spre el.

– Nici o grijă, tigroaico, voi fi foarte discret.

Îi atinse obrazul cu sulul de tabele financiare.

– Sunt discreția întruchipată – și în afaceri, și în... altele.

Capitolul 5

Masa avea paisprezece locuri. Simone o privi cu nervozitate. Niciodată, până acum, nu se mai gândise la formalismul, la imensitatea ei. Ocupată de oaspeți, cu ocazia rarelor dineuri împreună cu Josephine, arătase normal. Acum, cu doar două tacâmuri, despărțite de neprețuitul serviciu Minton înșirat pe lungimea unui culoar de bowling, arăta ridicol de pretențios.

– E șapte și jumătate, domnișoară. Să servesc? întrebă doamna Dreiser, potrivind o furculiță de salată care nu stătea perfect perpendicular pe marginea mesei.

– Nu, doamnă Dreiser, îl așteptăm pe domnul Blundell. Nu mai întârzie mult.

După ce doamna Dreiser ieși, Simone porni spre salonul alăturat, cu paharul de vin în mână. Prefera încăperea aceea mai mică. Pe vremuri, domnii din casă o foloseau ca refugiu pentru vinul de Porto și havane, după cină. Între timp, Simone și-o însușise și o redecorase în nuanțe închise de vio-

let ca pruna și verde ca pădurea, punând accente mai vesele cu damasc și creton. Era o combinație armonioasă de culori și mobilă, într-o cameră unde se simțea cu adevărat bine. Două fotolii cu spătar înalt flancau șemineul pe al cărui fundal închis se profila contrastant un buchet de trandafiri proaspăt culeși.

Se așeză într-un fotoliu. Scoase din vază un boboc roz și îl duse la nas.

Blue. Ce să facă cu el? Simone mângâie trandafirul, plimbându-și bobocul peste obraz. Se simțea atrasă de Blue și știa că acest lucru era periculos.

Avea tot ceea ce-și dorea – sau, cel puțin, urma să aibă totul, după ce se mai familiariza cu afacerile la nivel internațional. Nu putea lăsa ca totul să fie amenințat de o aventură nepotrivită.

– Frumoasă cameră.

Blue! Surprinsă, Simone se răsuci spre ușă. Blue veni din spatele ei și-și rezemă mâinile de spătarul fotoliului. Dacă întorcea capul, Simone i-ar fi atins degetele cu obrazul.

– Mulțumesc, murmură ea. Și mie îmi place.

Regăsindu-și calmul, se ridică, dar Blue ajunsese deja la fereastra deschisă spre grădina din spate. Acolo se întoarse.

– Foarte frumoasă, repetă el. Nu-i lipsește decât o vedere la mare.

– Ai pretenții cam mari pentru centrul Londrei, comentă Simone pe un ton surprinzător de firesc, față de nodul pe care-l simțea în gât.

– Arăți minunat, comentă Blue, schimbând brusc subiectul.

– Mulțumesc. Iar tu arăți...

Purta pantaloni negri și o cămașă orbitor de albă, cu o liotă de personaje de-ale lui Walt Disney revărsându-se din buzunar. Fără cravată.

– ...interesant, încheie Simone, neputând găsi un termen mai potrivit.

Blue își atinse buzunarul.

– A lui Collins a fost ideea. Până la urmă, m-a convins.

– Nici nu mă mir.

Arătă cu capul spre sufragerie:

– Să mergem. Deja am scos-o din program pe doamna Dreiser.

– După tine.

Când ajunse în sufragerie, Blue fluieră încet, privind spre pogonul de masă care despărțea cele două locuri.

– Îți arde de glumă, remarcă el. Spune-mi că e o glumă.

Simone roși dar nu răspunse, salvată de apariția doamnei Dreiser, care aduse supa, punând câte un bol fragil la fiecare capăt al mesei. Blue privi în jur cu uimire nedisimulată, în timp ce o urma pe Simone spre scaunul ei.

Îi ținu scaunul ca să se așeze, apoi se aplecă să-i șoptească la ureche:

– E foarte intim, dar aș dori să cer două lucruri. Un taxi, ca să mă ducă și pe mine până la locul meu, și o diagramă cu instrucțiuni de folosire a tacâmului de-acolo.

– Sunt sigură că ai să te descurci, răspunse Simone. Începem să mâncăm?

Nu îndrăzni să-l privească.

Blue ajunse la locul lui și masa începu. Se auzea numai clinchetul lingurilor de argint pe porțelanul fin și foșnetul șervetelor. Simone își dorea să fi pus niște muzică, orice, ca să mai destindă atmosfera.

Dracu' să-l ia! Numai de bancuri și palavre îi ardea, în cele mai nepotrivite momente, iar acum, când situația o cerea, nici o vorbă!

Când doamna Dreiser veni să ia farfuriile, Simone nu mai suportă tăcerea.

– Ai început analiza vânzărilor lui Hallam? întrebă ea.

Blue își puse o mână pâlnie la ureche.

– Ce-ai spus...??? întrebă el, vorbind la un nivel sonor cu vreo trei debiceli mai înalt decât de obicei.

Simone se rugă să nu-și piardă răbdarea.

– Te-am întrebat dacă te-ai uitat peste cifrele vânzărilor lui Hallam, repetă ea, fără să ridice tonul.

Îi întrerupse doamna Dreiser, care le aduse salatele. Când puse farfuria în fața lui Blue, acesta clătină din cap.

– Nu, Marie, mulțumesc, spuse el, cu un zâmbet. Mă lipsesc de salată.

Spre surprinderea Simonei, doamna Dreiser zâmbi și ea. Nu-și amintea s-o fi văzut vreodată zâmbind, sau cel puțin nu la adresa ei. După ce-l întrebă dacă prefera altceva în schimb, iar Blue refuză, doamna Dreiser luă salata și porni înapoi spre bucătărie.

– Nu-ți place salata? întrebă Simone.

– Nu pot să sufăr verziturile, răspunse Blue. Încă din copilărie.

Simone își dădu seama că tocmai îi pusese o întrebare personală. Pentru prima oară. Și mai remarcă și că Blue răspunsese pe un ton normal.

Și din nou se lăsă tăcerea, până când doamna Dreiser aduse felul doi.

Deodată, Blue se ridică în picioare.

– Ce tâmpenie! exclamă el.

Și, pornind cu pași mari spre capătul opus al mesei, luă farfuria din fața Simonei, sub ochii uluiți ai doamnei Dreiser.

– Marie, fii bună și adu farfuria mea, niște tacâmuri și ce mai e nevoie, în...

Privi în jur, apoi ochii i se opriră spre camera unde fuseseră înainte de cină. Arătă într-acolo cu umărul.

– Acolo.

În același timp, o apucă pe Simone de încheietură cu mâna cealaltă și o ridică în picioare. Prea surprinsă ca să se împotrivească, Simone îl urmă.

În fumoar, Blue alese un gheridon de lângă perete și îl aduse între cele două fotolii din fața șemineului, iar în timp ce doamna Dreiser punea cu vioiciune masa, alese un CD din colecția Simonei. Jazz soft.

În sfârșit, îi umplu din nou paharul cu vin și se așeză în fața ei.

– Așa mai merge. Să nu mănânci niciodată cu cineva, dacă nu poți să-i vezi albul ochilor – așa zicea mereu taică-meu.

Sub masa mică, genunchii li se atinseră. Simone încercă să nu bage de seamă.

– Serios?

Blue chicoti.

– Nu, dar dacă i-ar fi venit ideea, ar fi spus-o. Printre beri și scuipați, mai bine zis, adăugă el.

– Îmi pare sincer rău, Blue. A vorbit gura fără mine.

– Nu face nimic, răspunse el, ridicând din umeri, în timp ce lua o felie subțire de friptură. Deci, ia spune-mi. Întotdeauna mănânci ca Elizabeth Întâi?

Simone replică tot cu o întrebare:

– Tu unde mănânci de obicei?

– Pe puntea lui „Trei dorințe", privind apusul soarelui, ori de câte ori pot.

– „Trei dorințe"?

– Cincizeci și trei de picioare lungime, numai linii hidrodinamice și motoare torcând. Frumoasă mai e! Suntem nedespărțiți.

Îl privi întrebător.

– Nava mea.

– Pare un caz de iubire adevărată.

– Este.

– Și în viața ta nu există nici o femeie reală?

Nu-i venea să creadă că-i pusese această întrebare, dar nu putu nici să-și nege contracția din piept, în așteptarea răspunsului.

– Prin jurul ei? Da. În ea? Nu.

Mulțumită de răspuns, Simone nu se osteni să analizeze motivele. În schimb, sorbi din vin. Camera, muzica, fotoliul mare și confortabil, toate o relaxau. Trecuse o veșnicie de când nu se mai destinsese. Deodată, simți că foamea îi trecuse – nu-i mai era poftă decât de glasul lui Blue.

– Mai vorbește-mi despre ea, nava asta pe care o iubești atât de mult.

Blue se întrerupse din mâncat, zâmbind.

– Niciodată să nu-i ceri unui bărbat să vorbească despre nava lui, sau despre scorul la golf. Decât, desigur, dacă plănuiești să-ți petreci noaptea cu el.

– Și nu asta facem?

– N-n, clătină el din cap. Noi ne petrecem seara împreună. E cu totul altceva. Și-n plus, aș prefera să vorbim despre tine.

Simone se foi incomodată în fotoliu.

– Să folosesc vechiul clișeu care spune că nu e nimic interesant, sau să fiu sinceră și să-ți spun că mă simt prost vorbind despre mine?

Ochii lui Blue se ațintiră spre ai ei. Erau plini de un interes intens, iar Simone avu senzația stranie că erau două chei, chei care-i puteau descuia cele mai ascunse cotloane ale minții, deschizându-le în calea luminii și a aerului.

Blue își împinse și el la o parte farfuria, din care mâncase numai jumătate.

– Aș vrea să trecem dincolo de faza asta, spuse el încet. Aș vrea să te simți bine vorbindu-mi.

Sub intensitatea privirii lui, Simone se foi în fotoliu. Nu-și putea imagina că s-ar fi simțit vreodată cu adevărat la largul ei, în compania unui asemenea om.

– Viața mea nu e ușor de înțeles.

Pe buzele lui flutură vag un zâmbet.

– Cu o mamă ca Josephine, nici nu mă mir.

Simone se încordă, după care, dându-și seama că vorbele lui nu erau nici sarcastice, nici răutăcioase, se relaxă din nou.

Văzând că nu-i răspundea, Blue continuă:

– E o femeie uluitoare, mama ta. Azi-dimineață am avut o conversație foarte interesantă.

– Mă întrebam ce-ați găsit de discutat.

– Înainte, sau după ce m-a întrebat dacă sunt gay? vru el să știe, răsucindu-se în fotoliu pentru a-și putea întinde picioarele în față.

Fără să-i vină a crede, Simone expiră prelung.

– Doar nu...?

– Ba da și, deși mama ta poate avea cea mai inexpresivă față din câte am văzut vreodată, am putut observa că adevărul despre preferințele mele sexuale contează foarte mult pentru ea. Tot ceea ce-a urmat după aia a fost o plictiseală cruntă.

Când privirea lui Blue deveni întrebătoare, Simone întoarse capul, evitându-i-o.

– Nu mă place, comentă el. Nici pe mine, nici sexul meu în general.

– E precaută, atâta tot. Așa ți se întâmplă când ești femeie, la cârma unei mari corporații, într-o lume a bărbaților.

– Iar acum, când tu conduci compania, cred că asta te face și pe tine să fii precaută.

Blue își înclină capul, jucându-se alene cu marginea șervetului, în timp ce o privea.

– Mi se pare firesc, replică rigid Simone.

– Firesc, sau obligatoriu ca atribuție profesională?

Că bine o mai nimerise! Simone dădu să se ridice.

– Am lucruri mai bune de făcut decât să-ți ascult opiniile nesolicitate despre...

– Stai jos, îi ordonă el încet.

– Poftim?

O luă de mână.

– Am spus să stai jos – te rog. Ai dreptate. Nu se cuvenea. Îmi prezint scuzele și, dacă stai jos, îți promit că n-am să mai iscodesc să aflu ce o animă pe Simone Doucet. Voi trece cu vederea – temporar – peste fascinația pe care mi-o inspiri, rămânând amuzant ca de obicei. De acord?

Simone compară în minte satinul ispititor al cearșafurilor din dormitorul ei cu stilul amuzant ca de obicei al lui Blue. Când începură să se contopească, genunchii i se înmuiară și fu nevoită să se așeze la loc.

– De acord, răspunse ea, cu o octavă mai jos decât în mod normal.

– Atunci, spune-mi cum l-au cunoscut pe Nolan, îi ceru Blue, din nou pe un ton firesc, de conversație.

Relaxându-se cât de cât, Simone preferă să riposteze:

– Asta-i o întrebare pe care voiam să ți-o pun eu ție! Trebuie să recunoști că prietenia dintre voi e cam neobișnuită.

– Mda, cred că este, zâmbi Blue. Nole și cu mine am crescut practic împreună – începând cam de pe la vârsta de zece ani. Mama mea a murit când aveam cinci ani, așa că Evie Smythe a umplut un mare gol apărut în viața mea. Oricum, Nole și cu mine am fost colegi de școală, apoi și la Harvard. Pe urmă, cu diplomele ca singure puncte luminoase în biografiile noastre cam slăbănoage, ne-am dus amândoi la New York.

Simone auzi o tuse delicată dinspre ușă; doamna Dreiser venise să ia farfuriile și să-i întrebe dacă doreau desertul. Refuzară amândoi, cerând în schimb cafea.

După plecarea menajerei, Simone reluă conversația de unde o întrerupseseră.

– De ce la New York?

– Nolan voia să fie actor, iar eu...

Se opri. Pentru prima oară, Simone îl văzu ezitând.

– Continuă, îl îndemnă ea, sorbind din vin.

– Îmi venise ideea să mă fac dramaturg.

– Poate o să ți se pară o întrebare prostească, dar dacă asta voiai, de ce-ai avut nevoie de diplomă de la Harvard?

– Poate fiindcă amândoi avuseserăm niște tați foarte practici și era firesc să fim licențiați. Deși mă îndoiesc că oricare dintre tații noștri s-ar fi opus prea vehement, dacă alegeam altceva, încheie, ridicând din umeri.

– Iar la New York ce s-a întâmplat?

Blue râse.

– Un dezastru. Tot timpul eram faliți – sau, cum spunea Nolan, „strâmtorați financiar". Eu am rezistat câțiva ani, după care m-am angajat la o casă de brokeraj. Nole a stat cât a stat, înainte de a decide că adevăratul lui bon de masă era licența.

Zâmbi, privind-o în ochi.

– Cred că, începând de-aici, îi cunoști trecutul.

Simone dădu din cap, tăcută, imaginându-și-i pe cei doi tineri impulsivi și plini de vise care treceau prin niște aventuri atât de fascinante. Aventura ei era oricum, numai fascinantă nu. Decât pentru masochiști, eventual.

– La New York ați locuit împreună?

– N-am locut niciodată efectiv împreună. Un timp, am avut camere cu chirie într-un fel de magherniță comunală, rezervată pentru tinerele speranțe din teatru și diverși... „artiști", sublinie el cuvântul, schițând ghilimelele cu degetele în aer. N-am stat mult acolo. Era mai mult lumea lui Nolan decât a mea, așa că mi-am căutat o locuință proprie. După ce m-am mutat, nu ne-am mai văzut prea des.

– Când ai aflat că Nolan era gay?

– În clasa a zecea.

– Iar asta nu v-a inhibat prietenia?

Blue tăcu un timp, ca și cum și-ar fi căutat cuvintele.

– Aș vrea să fi avut vederi destul de largi încât să nu mă deranjeze – dar m-a afectat. Când mi-a spus, eu eram un adolescent de șaisprezece ani, macho, ignorant și plin de sine, și am reacționat ca atare. Poate mi-ar fi fost mai ușor dacă știam și eu câte ceva, dar habar n-aveam de nimic. Încă de pe-atunci, Nolan era un actor al naibii de talentat.

Zâmbi răutăcios.

– Și pe urmă, într-o noapte, după multe beri – cum se obișnuiește la șaișpe ani – mi-a spus. Țin minte că plângea.

– Și ce-ai făcut?

Ochii lui se abătură în altă parte. Ezită înainte de a răspunde.

– L-am pupat pe dinți. L-am abandonat la fel de nepăsător ca pe un lepros în Evul Mediu.

Capitolul 6

Simone încercă să descifreze expresia lui Blue, devenită acum un amestec complex de amintiri cețoase, regrete vechi și vinovăție. Voia să afle mai mult.

– Dar, până la urmă, ați ajuns la New York. Ce s-a întâmplat?

– Mai multe. O dată, tatăl meu, agerul Thomas Blundell senior, m-a întrebat de ce Nolan nu mai trecuse pe la noi de-atâtea săptămâni. I-am spus că exista o problemă, că lui Nolan îi plăceau băieții și că nu mai umblam cu el. Crezusem că avea să-mi dea dreptate, dar el m-a privit în ochi și m-a întrebat: „Și? Thomas, ești unul dintre băieții ăia care-i plac lui Nolan?“

Tăcu un moment, frecându-și gânditor bărbia cu degetul arătător.

– Țin minte că m-am înroșit ca sfecla, și pe urmă am început să mă umflu-n pene, bolborosind că în nici un caz nu eram.

– Și tatăl tău ce-a răspuns?

– A spus: „Atunci, singura problemă e a ta, Thomas: că nu pui preț pe prietenie.

– Atât a spus?

– Atâta tot. Și a adăugat că mai stăm de vorbă după ce mă gândesc bine.

Simone tăcu, așteptându-l să continue.

– Eu am crezut că era sonat. Cum să umblu eu cu un poponar? Nici vorbă de-așa ceva, Doamne ferește! L-am ocolit pe Nolan – și pe mama lui – până la sfârșitul anului școlar.

Își mută un moment privirea.

– Și culmea e că mai eram și mândru. Oricum, totul s-ar fi putut termina atunci, dacă în vara aia Nolan și cu mine nu ne-am fi înscris la același program de instrucție navală pentru tineret. Amândoi ne dădeam în vânt după ambarcațiuni. Oricum, ca să n-o mai lungesc, odată, pe vreme rea – sau, mai bine zis, foarte rea – am căzut peste bord, iar Nole, idiotul, a sărit în apă și m-a scos afară. A doua zi, când m-am dus să-i mulțumesc, mi-a aruncat o privire de să se topească tot cromul de pe mine și m-a trimis înapoi la origini. Și-a mai zis el și altele.

Simone râse încet.

– Nici nu mă mir. Nolan poate fi foarte... direct.

– Când am răspuns că-i eram dator, a zis că nu-i datoram nimic, că oricum avea de gând să facă o baie și, întâmplător, eu poluam oceanul, așa că a făcut puțină curățenie în apă. Și a mai spus că se temea să nu se otrăvească vreun rechin cu mine.

– Nasol!

– Mda, foarte nasol, fu Blue de acord, cu o expresie sardonică. Așa că am stat de vorbă. Îi dusesem dorul, dar nu eram în stare să i-o spun. Cât despre Nole, el a zis că era mare păcat că nu era „destul de bărbat" ca să-mi fie prieten, dar își pierduse destul timp încercând să fie ceva ce nu era și n-avea de gând s-o mai facă, nici pentru mine, nici pentru altcineva. După discursul pe tema sunt-ceea-ce-sunt, am înțeles mai bine prin ce trecuse.

Pe chip îi apăru o expresie indescifrabilă.

Simone așteptă.

Blue continuă după câteva momente:

– Adevărul e că niciodată n-am mai fost atât de apropiați ca în copilărie dar, date fiind deosebirile dintre noi, cred că așa ceva era inevitabil. Însă am ajuns să ne înțelegem mai bine unul pe altul și să ne acceptăm preferințele.

Ridică un umăr, apoi îl coborî la loc.

– În materie de prietenie, tot e mai strânsă decât cele mai multe.

Și, tăcând din nou, turnă în cești cafeaua care mai rămăsese.

Simone își învârti încet, gânditoare, piciorul paharului de vin golit.

– I-ai conferit valoare, cum spusese tatăl tău, meditä ea, gândindu-se că l-ar fi plăcut mult pe tatăl lui Blue.

Zâmbetul lui deveni mai blând, mai cald, iar glasul mai profund, în timp ce schimba subiectul pe cel mai firesc ton.

– I-aș fi conferit și mai multă valoare dacă știam că prietenia lui avea să mă ducă la o președintă de companie cu niște ochi cenușii mortali.

Propriii lui ochi luceau în lumina palidă a lampadarului.

Chiar în timp ce se dojenea singură pentru că era prea vulnerabilă față de vechile clișee cu muzică discretă, o cină în doi și un decor intim, cuvintele lui Blue o încălzeau. În acel moment din timp, Simone voia să-i savureze admirația, nu s-o respingă. Cunoștea riscurile, dar nu se putea opri, ca o mlădiță de primăvară care se simte atrasă irezistibil spre soare.

Așa că zâmbi, larg și din toată inima, pentru prima oară după atâta timp încât îi pierduse șirul. Își simți pieptul scăldat într-o căldură blândă. Și plăcută. O senzație nespus de plăcută.

– N-ar trebui să spui asemenea lucruri, zise ea, știind însă că din cuvinte lipsea convingerea, știind că vorbea într-o șoaptă răgușită.

Blue dădu din cap, cu ochii părându-i țintuiți spre gura ei. Îl auzi trăgând adânc aer în piept, îl văzu închizând un moment ochii.

– Ai dreptate, n-ar trebui. Ar trebui să-mi văd de treburi și să te las și pe tine să-ți vezi de ale tale. Așa e?

Era rândul ei să dea din cap. Avea dreptate. Exact așa ar fi trebuit.

Brusc, Blue se ridică în picioare, întorcându-se cu fața spre ea. Părea nedumerit și furios.

– Și-atunci, de ce n-o fac? De ce tot încerc să mă vâr pe sub pielea ta? Și-n patul tău. Suntem cei mai nepotriviți doi oameni de pe suprafața Pământului.

De astă dată, Simone trase aer în piept, regăsindu-și parțial facultățile mintale.

– Din nou ai dreptate.

– Ești tot ceea ce nu-mi doresc de la o femeie – obsedată de carieră, autoritară, răsfățată.

Se îndepărtă cu un pas, apoi reveni spre ea.

– Și ești prea bogată ca să-ți fie ție însăți bine, o acuză el.

Deruta lui începea s-o încânte pe Simone.

– Nimeni nu e chiar atât de bogat, îl provocă ea.

– Și mai poți să pui și o limbă destul de aspră ca să rașchetezi cu ea coca navei Queen Mary, încheie sec Blue.

Simone sări în picioare.

– Nu-i adevărat! Nu știi nimic despre mine – și nici cât de-al dracului de aspră poate fi limba mea!

La asta, Blue zâmbi, la fel de rapid pe cât îi izbucnise furia. Când își cobor privirea spre gura ei, zâmbetul îi deveni răutăcios.

– Exact – dar fii sigură că vreau să aflu.

Îl privi încruntată, de la distanța de un metru care-i despărțea. Un metru. Nu era destul.

Era prea mult.

Blue întinse brațele și o trase spre el. Dacă n-o săruta – și cât mai curând – avea să înnebunească. O ținu strâns de încheieturi, imobilizându-i-le lângă umeri. O privi în ochi, în căutarea unui semn, a unei unde de dorință, și nu văzu decât șocul, indignarea feminină față de comportamentul lui de om al cavernelor, dar continuă s-o țină, coborându-i brațele pe lângă trup. Rămaseră față în față, respirând amândoi greu, neregulat.

– Sărută-mă, îi cer el încet, nerăbdător.

Simone ridică ochii. Blue ar fi vrut să citească în ei pasiune, dorință; în schimb, nu văzu decât nehotărâre și puțină teamă. Și auzi un mormăit scăzut, parte de regret, parte de resemnare.

– N-ar trebui să fac asta, șopti ea, vorbind mai mult pentru sine, după care, strecurându-și brațele pe după gâtul lui, îi trase capul în jos și-i atinse buzele cu ale ei, atât de ușor, atât de șovăitor, încât un moment Blue crezu că doar i se păruse. Închise ochii și rămase nemișcat. Nu un asemenea sărut își dorise, dar era promițător și, Doamne, ce senzație minunată, s-o aibă în brațe! Se părea că restul depindea numai de el.

O strânse și mai tare, desfătându-se cu atingerea sânilor ei pe piept. Îi tatonă pecetea aproape desfăcută a buzelor, trecându-și limba pe deasupra, mângâind, gustând, până când sexul i se întări dureros. Gura ei era caldă, limba i se împerechea firesc cu a lui. Dorea mai mult. O dorea pe toată, dar Simone se smulse din brațele lui.

Privi amuțit cum se retrăgea, împleticită. Își apăsa buzele cu pumnul strâns. Părea ametită și speriată.

– A fost o greșeală, îngăimă ea. Îmi pare rău.

– Zi orice, tigroaico, fii orice, numai, pentru numele lui Dumnezeu, nu spune că-ți pare rău. În viața mea n-am mai...

Simone ridică o mână, făcându-l să tacă, și clătină din cap.

– Nu. Nu mai spune nimic. Sunt prea multe pe care nu le înțelegi despre mine. Despre Anjana.

Făcu câțiva pași, apoi se întoarse din nou cu fața spre el.

– E complicat. Am făcut unele promisiuni. Mie însămi și altora. Promisiuni pe care am de gând să le respect.

Se opri la fel de brusc pe cât începuse, privindu-l parcă nesigură de ceea ce urma, cât să spună, cât să nu spună. Un moment, nu vorbi nici unul.

Blue își trecu o mână prin păr, apoi reveni cu privirea spre ochii ei fermi.

– Atunci, vorbește-mi despre promisiunile astea..

Întinse mâna și-i ridică bărbia cu degetul.

– Și, te rog, nu-mi spune că ai jurat să nu faci sex până la patruzeci de ani.

Simone își retrase brusc capul.

– Nu e o glumă.

– Bine, atunci pune-mă la curent. Ce promisiune poate împiedica doi adulți cu putere de consimțământ să facă ceea ce-au făcut adulții de când galaxia a scuipat planeta Pământ în universul ăsta?

Buza ei de jos tremura ușor. Fir-ar să fie! Îi făcea mărunțaiele să pară de cauciuc sfărâmicios. Își dorea să fi fost unul dintre acei masculi emancipați de tip nou, care știu perfect ce au de făcut în asemenea momente, dar nu era. Nu putea decât să aștepte.

– Am fost măritată. Știai? spuse ea într-un târziu.

Blue dădu din cap.

– Mi-a spus Nolan ceva... Ce s-a întâmplat?

Simone rămase un moment cu privirea în gol, apoi deveni rigidă.

– M-a părăsit.

Cuvintele erau asemeni unor gloanțe, dure și neiertătoare. Gura i se încordă.

– Josephine a spus că ar fi trebuit să mă aștept, dar nu mă așteptasem. Eram tânără, rebelă și hotărâtă să-i dovedesc că se

înșela. În ultimii câțiva ani am muncit pe brânci, dar nici pe departe la fel de mult cât m-am chinuit ca să-mi salvez căsnicia. A durat doi ani.

Se opri, clătinând din cap, pradă amintirilor.

– Până la urmă, a plecat.

– De ce?

Îl privi lung și, prin noianul de emoții rămase în urma sărutării lui, încercă să se decidă.

Nu vorbea niciodată despre Harper. Niciodată. Era prea umilitor, prea neclar în mintea ei. Ocoli privirea lui Blue. Nu confirmase căsnicia ei opinia Josephinei că nu exista nici un bărbat în viață care să merite să-i sacrifici mai mult decât o oră? Și nu infirmase propria ei convingere naivă că, dacă dăruiai destul, dacă iubeai destul, un bărbat îți putea deveni aliatul cel mai de nădejde, prietenul cel mai apropiat și amantul cel mai pasional, pentru toată viața?

Blue își rezemă ușor mâinile pe umerii ei, întorcând-o cu fața spre el.

– Vorbește-mi, spuse, cu o expresie calmă și curioasă. De ce n-a mers?

Simone îi dădu mâinile la o parte, adunându-și puterile. Trebuia să-l facă să înțeleagă. Atunci, poate, avea s-o lase în pace.

– A spus că era nevoie de eforturi prea mari ca să mă iubească, m-a acuzat că-i pretindeam prea mult.

Zâmbi trist.

– A zis că dragostea mea era ca o plantă agățătoare care-i lua soarele.

Blue înclină capul, neîncrezător.

– O canalie poetică, nu-i așa?

– Avea dreptate. Când ne-am căsătorit, aveam douăzeci și unu de ani și eram atât de însetată de dragoste încât aș fi făcut orice pentru el – pentru noi. Nu voiam decât să fiu cu el, așa că mi-am abandonat studiile la Yale și mi-am folosit toate resursele ca să devin soția ideală.

Strânse un moment buzele.

– Habar n-aveam ce însemna asta, ca fiică a Josephinei, dar doream cu disperare să clădesc o căsnicie solidă. Doamne, eram atât de acaparatoare încât mă dezgustam până și pe mine însămi. Asta a început să afecteze munca lui Harper. Avea cu optsprezece ani mai mult decât mine, era la apogeul carierei.

– Cu ce se ocupa?

– Era avocat, sau încerca să fie, când nu se ferea de asalturile mele pe frontul casnic. Eram nemulțumită de timpul pe care și-l petrecea la birou și i-am spus-o. Voiam să renunțe. Desigur, nu aveam probleme cu banii. Aveam eu destui pentru amândoi. Consideram că n-avea nici un rost să lucreze. După părerea mea, era de ajuns că eram... împreună.

Plimbându-se prin încăpere, Simone continuă:

– Apoi, într-o seară, nu s-a mai întors acasă.

Trase adânc aer în piept, asediată de amintirea acelei nopți, de durerea profundă a dezertării.

– Iar a doua zi am primit actele de divorț. Și nu l-am mai văzut niciodată.

– Nici un avertisment? Nimic?

Ochii lui Blue erau calmi, gânditori.

Simone râse crispat.

– Vreo mie, probabil. Și pe toate le-am ignorat, sau am refuzat să le văd.

Se duse la fereastră, unde se așeză pe marginea canapelei de sub pervaz.

– O singură dată, mult mai târziu, am vorbit cu el la telefon. Mi-a spus că-i părea rău, dar nu-mi putea oferi ceea ce doream eu.

Blue făcu câțiva pași spre ea, rezemându-se cu mâinile de pervaz.

– Și unde era ma... Josephine, în timp ce se întâmplau toate astea?

– Mă aștepta să mă întorc, răspunse Simone, rezistând pornirii de a-și frământa mâinile. Știusem că n-ar fi fost de acord să mă las de școală și să mă mărit cu Harper, așa că nu i-am spus decât după nuntă. I-am telefonat la Anjana, i-am spus ce făcusem, și...

Se întrerupse, înghițind în sec.

– Și? o încurajă Blue, cu blândețe.

– Mi-a spus să n-o mai caut până nu lua sfârșit căsnicia. Avea să mă aștepte – și Anjana la fel.

– Fir-ar al dr...!

Blue își frecă ceafa, cu o expresie de dezgust și șoc.

– Îmi pare rău.

Simone nu știu pentru ce anume îi părea rău – pentru că înjurase, sau pentru lipsa de afecțiune maternă a Josephinei. Oricum, nu conta.

Se îndreptă de spate, întorcându-se spre el, și se ridică.

– După divorț, i-am telefonat. Nu mai vorbiserăm de doi ani. Ne-am întâlnim la masă. Voiam să-mi reiau viața dinainte,

iar Josephine mi-a oferit-o. Plănuiam să-mi termin studiile la Yale și să lucrez la Anjana. M-a încurajat în ambele sensuri. Când am absolvit și eram gata să încep, i-am promis – și mi-am promis și mie – că Anjana va fi întotdeauna pe locul întâi. Nu puteam risca să devină miza vreunui divorț încâlcit.

Îl privi drept în ochi, simțind ezitarea numai în adâncul inimii.

– Nu vreau complicații, Blue.

– Iar eu asta sunt?

– S-ar putea – dacă te-aș lăsa.

Se uită la ceas. Era aproape miezul nopții.

– E târziu.

Cu un sentiment de epuizare și vulnerabilitate, se întoarse spre ușă.

Blue nu-i luă în seamă intenția.

– Iar obsesia asta cu Anjana a dat rezultate?

Simone arătă cu un gest larg camera luxoasă, străduindu-se să-și păstreze tonul calm și firesc.

– Ce părere ai? Aici am tot ce-mi doresc.

Blue îi urmări mișcarea mâinii, apoi o privi iritat.

– Nu asta am vrut să spun și știi foarte bine. Te-am sărutat, mai ții mine? Prin sângele tale circulă sânge cald. Nu-ți poate fi ușor să sacrifici o asemenea pasiune pe altarul comerțului. Sau și la asta ai un răspuns?

Deodată, tendința lui Blue spre a pune întrebări atât de directe începu s-o irite. Făcu un efort să-și stăpânească furia. Ciudat, dar se calmă destul de ușor.

– Vorbești despre sex, desigur. Uitasem că, atunci când e vorba să judece calitatea vieții mele, bărbații îl consideră factorul critic.

Îl privi cu răceală.

– Cum spuneam, s-a făcut târziu.

Și dădu să iasă.

Blue o apucă de braț.

– Nu mi-ai răspuns.

Simone se smulse din mâna lui, hotărâtă să-i administreze un șoc.

– Bagă-ți mințile-n cap, Blue. Oamenii bogați – bărbați sau femei – nu duc lipsă de sex. Se găsește pe toate drumurile. Nu e nevoie decât de bani.

Rezistă imboldului de a-și coborî privirea.

– L-ai cunoscut pe Henri. Josephine mi-a spus că e fermecător, și în pat, și în afara lui.

– Ai fi în stare să faci una ca asta? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

Simone își pusese și ea aceeași întrebare, de mii de ori. Nu se intimidă.

– De ce nu? La urma urmei, așchia nu sare departe de trunchi.

Ajunsese la ușă, când îi auzi întrebarea – care o făcu să încremenească.

– Atunci, ia zi, cât costă în ultima vreme o tăvăleală zdravănă prin fân? se interesă el, fără nici o intonație. S-ar putea să mă intereseze un ciubuc.

Incredibil! Fără o vorbă, se răsuci spre el.

Blue stătea rezemat de perete, lângă canapeaua de sub fereastră, cu brațele încrucișate pe piept. Era înnebunitor de nonșalant, privind-o sigur pe sine și fără să clipească – și seducător ca o flacără în noaptea rece. Simone n-avea de unde ști cum îi interpreta tăcerea crispată.

– N-o fi sărind departe așchia de trunchi, comentă el încet, dar nu semeni deloc cu mama ta – și nu vei semăna niciodată, la fel cum nici Nolan Smythe n-ar putea să semene cu mine.

În chip ciudat, cuvintele lui o dureră și o înspăimântară. Josephine era o femeie de afaceri puternică și realizată. Ani de zile, Simone îi studiase toate mișcările, se străduise să devină la fel de hotărâtă și încrezătoare în forțele proprii. Iar acum, în sfârșit, ajunsese președinta corporației Anjana. Nu conta că, printre aptitudinile nou-dobândite, îndoielile îi creșteau ca buruienile. Nu conta că o paraliza neliniștea în toate momentele critice, nici că în unele nopți dormea pe apucate, sau deloc. Se ascundea bine – chiar și de Josephine.

Dar nu și de Blue. Citea în ea ca într-o carte deschisă – dar se înșela, cu siguranță. O străbătu un fior. Dumnezeule, dacă nu era ca Josephine, dacă nu putea fi Josephine, atunci cine era...?

Se întoarse din nou spre ușă și abia când atinse mânerul de cristal al acesteia îl mai privi o dată, peste umăr.

– Te înșeli, Blue. Sunt fiica ei. Atâta timp cât vom lucra împreună, ar fi bine să ții minte asta. Și, pentru început, n-ar strica să păstrăm distanța.

În timp ce-i întorcea spatele, îi simți ochii sfredelind-o. Îl auzi șoptind, mai mult pentru sine decât pentru ea:

– Putem încerca, tigroaico. Putem încerca.

Capitolul 7

În următoarele câteva zile, Simone nu-l mai văzu decât rareori pe Blue, iar când Cranway contramandă – din nou – o întâlnire, Blue dispăru aproape cu totul. Când îl întrebă pe unde umbla, el îi răspunse că se întâlnea cu oamenii lui din Londra și, imediat ce afla ceva, avea s-o anunțe. Își însoți promisiunea cu un salut ironic și un zâmbet și mai ironic.

Blue reveni acasă la ora cinci. Intră în holul primitor, scuturându-și stropii de ploaie de pe haină, și și-o scoase chiar în timp ce intra Nance, care parcase mașina.

– Ieși din nou, Blue? îl întrebă acesta.

– Nu, Nance, mulțumesc, am să...

– Nance, te rog să fii gata cu mașina la cinci și jumătate. Astă seară suntem așteptați la Hallwynd. De fapt, eram așteptați la șase.

Întorcându-se, Blue o văzu pe Simone în ușa bibliotecii. Îl privi cu subînțeles, înainte de a continua.

– Am sunat deja ca să anunț că vom întârzia, din cauza naturii imprevizibile a programului domnului Blundell.

La vederea expresiei ei severe, Blundell se strâmbă teatral. Nu uitase de weekendul la țară, în casa lui Hallam, deși ar fi preferat să uite.

Nance dădu din cap și se îndepărtă prin antreu, cu mersul lui greoi.

Privind pe urmele lui, Blundell înjură în gând. Detesta gândul de a petrece două zile cu lunecosul de Hallam. Încă nu avea destul date pentru a-și dovedi suspiciunile, dar era aproape, al dracului de aproape.

– Ți-aș fi recunoscătoare dacă mi-ai spune unde-ai fost toată ziua, îl repezi Simone.

– Ți-a fost dor de mine, iubito? Sau s-a răcit ciorbița?

Simone deschise gura, apoi o închise la loc.

– Ești... of, nici nu mai contează cum ești! se răsti ea, răsucindu-se pe călcâie și luând-o spre bibliotecă. Du-te numai și pregătește-te, da? Nu-mi place să întârzii și am pierdut deja aperitivele.

Blue privi încruntat pe urmele ei, nedumerit și iritat de tonul acela regal. Crezuse că lăsaseră în urmă faza fentelor și a eschivelor.

În ușa bibliotecii, Simone se întoarse din nou.

– Apropo, a telefonat o persoană numită Lily. Ar dori s-o suni imediat. Părea foarte insistentă.

Blue zâmbi.

Simone se încruntă.

Era geloasă – sau, cel puțin, curioasă. Inima lui Blue începu să bată cu putere.

– N-a lăsat numărul, adăugă Simone, văzând că Blue nu-i răspundea.

– Îl am, spuse el fără nici o altă explicație.

Apoi se uită la ceas.

– Ar fi cazul să mă grăbesc. Să nu-l facem pe bătrânul Gus să ne-aștepte.

Urcă trei trepte, apoi auzi din nou vocea Simonei, atent modulată:

– A, iar cina la Hallwynd va fi cu siguranță în ținută de seară, Blue, te rog.

– Perfect. Cu cravată neagră.

Simone privea pe fereastra Rolls-Royce-ului. Ploaia încetase, ultimii nori perlați risipindu-se de pe cerul de safir, iar peisajul din jurul lor sclipea umed.

Enorma casă de piatră părea desprinsă din vechile legende engleze. Se înălța în mijlocul peluzelor cu grandoarea trufașă a unei moștenitoare bătrâne și puternice. Ferestrele înalte se înșirau pe toată lățimea parterului, iar intrarea principală era încadrată între coloane de marmură. Într-o parte se întindea un lac.

Blue fluieră încet, cu admirație.

– Îți place? îl întrebă Simone.

– Îmi place istoria. Și se pare că pereții ăștia ascund destul de multă. Ai idee cât de veche e?

– A fost construită în 1749.

– Și cum a pus mâna pe ea Hallam?

– Prin căsătorie.

O privi întrebător. Simone bănui că se gândea la Shandra, femeia care-l însoțise pe Gus Hallam la dineul Josephinei.

– A fost a primei lui soții, Margaret. A murit acum cinci ani. Tatăl ei a fost al zecelea Conte de Hallwynd, dar a murit falit. Margaret a avut de ales între a deschide casa pentru public, sau a se mărita cu un bărbat bogat. Gus își dorea proprietatea Hallwynd de ani de zile, așa că, la moartea tatălui său, când i-a moștenit averea, i-a făcut lui Margaret o ofertă pe care ea nu i-a putut-o refuza. Au cheltuit o avere cu renovarea. Iar acum, arătă ea spre casă, care părea să se mărească tot mai mult pe măsură ce se apropiau, îi aparține lui, toată.

Blue privi câteva momente pe fereastră.

– O căsătorie pentru o casă. Pare un aranjament cam cinic.

Simone era de aceeași părere, dar nu apucă să răspundă, căci Rolls-Royce-ul opri în fața casei.

– Am ajuns, spuse ea, fără nici un rost.

Imediat, ușa masivă de la intrare se deschise, lăsând să se reverse o lumină gălbuie, iar pe porticul larg din fața casei ieși un grup de oameni îmbrăcați elegant.

Nance deschise portiera, iar Gus Hallam îi întinse Simonei mâna, pentru a o ajuta să coboare.

– Simone, mă bucur atât de mult că ai venit!

Și, cu un gest exagerat, îi luă mâna într-ale lui și i-o sărută.

Blue ieși din mașină, în urma Simonei, întinzându-i mâna lui Hallam. Acesta i-o strânse, dar atât de indiferent încât

Simone se înfurie într-o clipă. Cum își permitea să-l trateze pe Blue ca pe un servitor? Apoi, o cuprinse remușcarea. Nu la fel se purtase și ea, toată săptămâna?

Se întoarse spre Hallam.

– Îmi pare rău că am întârziat. Am pierdut cina?

– Nu, i-am spus bucătarului să mai aștepte. Nu vă grăbiți, acomodați-vă. Sunt sigur că pe oaspeții mei nu-i va deranja să mai bea un rând.

– Mulțumesc, așa vom face, răspunse Simone. Ne poate conduce cineva la camerele noastre?

– Firește.

Gus pocni din degete.

– William, vezi de bagajele domnișoarei Doucet, iar pe urmă vino să-l conduci pe șofer în camera lui.

Din mulțime se desprinse un tânăr slăbănog, coborând scara în fugă. Aruncă o privire spre gențile din mâinile lui Blue.

– Pot să le iau, domnule? întrebă el.

– Nu, mulțumesc, William. Ia-o înainte. Le pot căra și singur.

– Prea bine, domnule. Atunci, poftiți pe-aici.

Simone și Blue îl urmară pe William pe două scări și o galerie prelungă, ornamentată, printre nenumărate uși, busturi și uleiuri ale aristocrației engleze de mult duse pe lumea cealaltă. Tânărul se opri la ultima ușă.

– Camera dumneavoastră, domnișoară, spuse el, deschizând ușa și dându-se la o parte pentru a le face loc Simonei și lui Blue să intre.

– Mulțumesc. Și unde e camera domnului Blundell?

– Chiar vizavi, domnișoară, arătă William cu capul spre ușa din față.

– Mulțumesc încă o dată. Te rog, du bagajul domnului Blundell în camera dumnealui.

Simone îl urmă pe William până la ușă, o închise și se rezemă de ea.

– Crezi că-i adevărat ce se spune despre casele astea englezești vechi de la țară? întrebă Blue.

– Nu știu. Ce se spune?

– Că adevăratele distracții din weekend încep abia după ce se sting luminile, când lorzii și doamnele pornesc pe furiș pe coridoare, fiecare spre dormitorul partenerului pe care și l-a ales. O gazdă cu adevărat bună știe cine cu cine se culcă și are grijă să scurteze drumul cât mai mult posibil.

– N-am știut, răspunse Simone, gândindu-se cât de aproape era camera lui Blue, lucru care o făcea să se încălzească toată.

– Totul e foarte civilizat, am auzit, continuă el. O bătaie în ușă, după miezul nopții, o prezentare în șoaptă și o invitație politicoasă de a intra.

În sfârșit, Blue zâmbi, cu o expresie ironică în ochii lui albaștri, făcând un pas spre Simone.

– Riscantă treabă, răspunse ea, roșind sub efectul privirii lui. La câte uși sunt pe coridorul ăsta, există pericolul de a face greșeli jenante... sau de a fi primit cu un refuz...

– A, dar tocmai asta-i partea cea mai avantajoasă. Dacă persoanei dorite nu-i convine întâlnirea – sau are alte... ocupații

– se preface că doarme, pentru a proteja delicatul amor propriu al curtezanului. Nu e nici un risc. Și-n plus, un armăsar londonez care se respectă știe dinainte cine-l va primi și cine nu.

N-o scăpa o clipă din privire.

Simone își ținu respirația, rezistând imboldului de a-și face vânt.

– Și cum poate ști asta? îl întrebă, cu o voce scăzută care suna străină chiar și în propriul ei auz.

Blue se apropie, ridicându-i bărbia cu nodul degetului mare. Privirea lui era intensă, iar glasul răgușit, fără urmă de sarcasm, când îi răspunse:

– După felul cum îl privește, cu curiozitate și nerăbdare. După nivelul la care crește temperatura în fiecare cameră unde se nimeresc împreună, după cum coboară privirea ei spre gura lui, când el îi spune că o dorește.

Privirea Simonei coborî spre gura lui.

Blue o sărută încet, abia atingând-o, mai mult ca o adiere caldă decât ca o mângâiere. Simone încercă să se apere, să oprească valul de căldură care-i topea oasele și mușchii. Nu trebuia să facă asta! Blue îi frecă ușor cu degetul buza de jos, privind frământarea cărnii pline.

– Și încă ceva – buzele ei tremură sub ale lui, mai șopti el, înainte de a-i cuprinde fața în mâini pentru a o săruta din nou, mai profund, mult mai profund, deschizându-i gura cu buzele lui, insistând să nu se mai împotrivească limbii sfredelitoare.

Cum am ajuns aici? se întrebă Simone, ca prin ceață. Cum am ajuns în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, cu

bărbatul cel mai nepotrivit dintre toți? Închise strâns pleoapele, hotărâtă să nu deschidă ochii decât când lumea redevenea aceeași dinainte ca el s-o fi sărutat.

Blue pesemne că-i simți încordarea, căci o strânse și mai tare.

– Nu te feri, îi ceru el încet, sărutându-i părul. Nici fizic, nici mintal. Lasă-te în voia mea...

Simone se relaxă, simțindu-i zâmbetul pe păr.

– Trebuie să discutăm, murmură ea, impunându-și să vorbească pe un ton cât mai sigur. Nu putem continua așa. Nu poți continua așa.

Îl privi cu severitate, neluând în seamă vocea care-i striga că era o ipocrită dacă încerca să-l acuze pe el pentru un asemenea caz sigur de combustie spontană.

Blue o privi lung, înainte de a da din cap.

– De acord, răspunse el, serios ca un predicator, cu excepția lucirii din ochi. Dar mă tem că discuțiile trebuie să mai aștepte.

Bătu cu degetul în ceasul de la mână, privind-o pe Simone cu regret ironic.

– Și trebuie să-mi iau costumul ăla cu cravată neagră după care te dai în vânt.

Simone nu se putu hotărî dacă să-i dea una-n cap, sau să se arunce în brațele lui. Dar Blue nu-i lăsă timp să facă nici una, nici alta. Zâmbind, o sărută ușor pe obraz și plecă, fără o singură privire în urmă, spre camera lui.

Cina se lungea la nesfârșit...

Simone stătea lângă Hallam, care avea locul din capul mesei. Blue se afla la exact douăsprezece scaune distanță – le

numărase – lângă Shandra McQuaid. Dacă Gus Hallam urmărise ceva anume, cazându-i în camere apropiate, intențiile lui nu includeau și masa.

Căscă discret la adăpostul șervetului. Musafirii se pronunțau despre starea economiei și nenorocirile cauzate de politica partidului de guvernământ asupra averilor lor: impozite, valori imobiliare, impozite, sindicate, impozite...

Masa zumzăia într-o unanimitate monotonă. Numai Shandra McQuaid părea într-o stare de animație continuă, străduindu-se să rețină atenția lui Blue pe tot parcursul cinei. Simone privi spre ea, în lungul mesei.

Femeia aia nu se oprea nici măcar o secundă din turuială?

Și trebuia neapărat să-și puncteze fiecare propoziție atingându-l pe brat?

Îl văzu pe Blue zâmbindu-i roșcovanei și în stomac i se căscă o prăpastie. Împinse cu linguriță fraga singuratică din desertul neatins. Dacă Shandra captura interesul lui Blue, își spuse categoric, cu atât mai bine. Avea s-o lase pe ea în pace, astfel încât se putea ocupa de probleme mai importante, fără să-și mai consume energia mintală cu un bărbat capabil să-i distrugă cât ai clipi viața atât de ordonată.

Riscă o privire în lungul mesei. De astă dată, Blue îi zâmbi. Când îi făcu ștengărește cu ochiul, viața ei atât de ordonată primi cea mai năprasnică directă în bărbie. Politicos, Blue înclină capul spre neobosita Shandra, dar fără s-o scape un moment pe Simone din ochi. Simone coborî privirea, hotărâtă să-și îndulcească gura uscată ca nisipul deșertului cu singuratica fragă din farfurie.

– Doamnelor, domnilor, propun să trecem în salon, sunteți de acord?

Hallam se ridică, oferindu-i mâna Simonei. Când aceasta i-o întinse, Hallam și-o potrivi sub braț, posesiv, pentru a o conduce printr-o pereche de uși cu arcade.

Blue simți un junghi în pântece. Ticălosul ăla libidi…

– Blue?

Din spatele scaunului său, Shandra îl privea cu curiozitate sinceră.

– Nu te simți bine?

– Ba da, scrâșni el. Mă simt excelent.

Îi oferi brațul.

– Mergem?

Cei treizeci și ceva de oaspeți se adunară în salonul formal, cu plafon înalt, reluându-și subiectele de conversație. După ce scăpă de Shandra, care acum se bucura de atențiile lui Geoffrey, fiul lui sir Michael, Blue nu mai suportă să-l vadă nici o clipă pe Hallam gudurându-se pe lângă Simone. Porni spre terasă. Se hotărâse să facă o scurtă plimbare prin grădină.

Peste douăzeci de minute, la întoarcere, tocmai pășea pe prima treaptă a terasei, când auzi vocea Simonei.

– Nu face asta. Te rog. Am venit aici ca să discutăm afaceri. Nimic altceva.

Părea furioasă și deznădăjduită.

– O, dar Simone, draga mea, există mai multe feluri de afaceri și mai multe feluri de fuziuni. Dacă găsim stimulentele potrivite, poate vom reuși să... cum ziceți voi, americanii? ...să „batem palma“ astă-seară.

Era Gus Hallam. Blue grăbi pasul.

– Gus, dă-mi drumul!

– Nu vorbești serios, nu-i așa?

Râsul lui Hallam străpunse sufletul lui Blue ca un stilet tăios, astfel încât urcă ultimele trepte două câte două. Scrută rapid din ochi terasa întinsă. Îi văzu, luminați din spate de lună, la marginea opusă. Simone împingea pieptul lui Hallam care o ținea de umeri. Blue își stăpâni mânia, strânse pumnii în buzunare și porni agale spre ei.

– Ce noapte minunată, comentă el scrâșnit, cu un zâmbet nevinovat pe buze.

Hallam se răsuci în loc, smulgându-și mâinile de pe umerii Simonei ca și cum s-ar fi electrocutat.

Rezemându-se de balustradă, Blue își încrucișă brațele pe piept și continuă, pe un ton nepăsător:

– Grozavă casă, Hallam. Cred că te costă o mulțime întreținerea. Câte camere ai aici, cincizeci, șaizeci...?

– Șaptezeci și cinci, răspunse țeapăn Hallam.

Blue fluieră.

– Șaptezeci și cinci de camereee...! Nu mai spune!

Simone se relaxase vizibil. Dacă nu cumva i se părea, în lumina lunii, gura ei delicioasă se arcuise într-un zâmbet de recunoștință.

– Bună investiție, aș zice, urmă Blue. Cam cât să coste o casă ca asta?

Hallam nu se osteni să-și ascundă nemulțumirea față de o întrebare atât de obraznică.

– Nu te privește cât mă costă pe mine casa, Blundell. Întrebarea dumitale dovedește și ignoranță, și proastă creștere.

– Chiar așa? replică Blue, desprinzându-se de balustradă.

– Chiar așa! se răsti Hallam.

– Ei, cred că ignoranța și proasta creștere nu-ți sunt deloc străine, nu-i așa? remarcă Blue. Totuși, aș vrea să știu cum finanțezi ditamai căsoiu'. Unui om ca mine i-ar plăcea să se retragă aici... cu o pensie generoasă, desigur...

Neluând în seamă privirea curioasă a Simonei, Blue urmări atent reacția lui Hallam.

Privirile li se ciocniră, în timp ce tensiunea devenea palpabilă. Hallam își plecă cel dintâi ochii. Când ridică din nou capul, afișase un zâmbet onctuos.

– Nu înțeleg ce vrei să spui, bătrâne. Mai am mult până la pensie. Și-acum, dacă ne scuzi, adăugă el, oferindu-i brațul Simonei, cred că e timpul să ne întoarcem la ceilalți musafiri.

Simone se uită de la unul la altul, fără a schița nici un gest de a lua brațul lui Hallam. În schimb, se apropie de Blue. Acesta se rezemă din nou de balustradă.

– Ce-ar fi să te duci numai tu, Gus? Cred că eu am să mai stau un timp aici, la aer, spuse ea.

Chiar și în lumina slabă de pe terasă, enervarea lui Hallam fu vizibilă. Îi privi pe amândoi pe rând.

Apoi își retrase brațul, dând scurt din cap.

– Foarte bine, spuse el pe un ton înghețat.

Făcu doi pași spre ușile deschise ale salonului, apoi se opri din nou.

– Apropo, bătrâne, eu nu m-aș gândi prea mult la costul casei ăsteia. Îți depășește cu mult mijloacele. Doar dacă, nu cumva, apanajele funcției dumitale actuale sunt mai mari decât presupuneam...

Făcu o pauză, timp în care pe trăsăturile lui aristocratice se așternu un rânjet.

– Firește, orice e posibil, cred. Am auzit că persoanele suspuse de la Anjana plătesc bine pentru anumite, mm... aptitudini. Ia s-auzim, cât câștigă în ultima vreme un consultant financiar talentat pentru „serviciile“ lui?

Pricepând imediat aluzia, Blue schiță o mișcare spre el.

– Dacă nu...

Mâna Simonei pe braț îl opri la timp.

– Ai dreptate, Gus, spuse ea, privindu-l pe Hallam drept în ochi. Anjana plătește într-adevăr bine. Cât despre talentele financiare ale lui Blue, din nou ai dreptate. Este foarte talentat – și meticulos – după cum vei vedea când îmi va preda raportul final despre Hallam Porcelain.

Îl privi cu răceală.

– Abia aștept să-l văd.

Hallam ezită un moment.

– Vei vedea ceea ce ți-am spus eu, Simone: o companie solidă, la un preț cinstit.

– Poate că da...

Apoi, ridicând ușor bărbia, Simone adăugă:

– Poate că nu.

Gus Hallam se încruntă, dădu scurt din cap, se răsuci pe călcâie și plecă.

Mai calmat, Blue observă că Simone continua să-l strângă de braț, cu mâna tremurându-i și respirația sacadată.

– Gata, tigroaico, e-n regulă acum. Liniștește-te.

– Nu trebuia să fiu atât de...

Simone se întrerupse, negăsindu-și cuvintele.

– Onestă? sugeră el zâmbind.

– Deschisă. S-ar putea să fi distrus totul. L-am jignit.

– Nu crezi că a fost cam pe dos? Nu pe el l-am văzut împingându-te pe tine, când am venit pe terasă.

– Nu, dar...

– Fără nici un „dar". Ai fost extraordinară. Dacă nu erai tu, ar fi-nceput aici o încăierare ca-n cele mai răpciugoase cârciumi din Londra. Tipul, arătă Blue cu bărbia spre ușa pe unde dispăruse Hallam, are o mutră la mare nevoie de restaurare – ca și casa asta, cândva...

Simone făcu un efort să-i susțină privirea. Cu incertitudinea citindu-i-se în ochi, înghiți în sec, încercând să se desprindă din mâna lui. Blue continuă să-i țină strâns brațul, mângâind-o pe bărbie cu degetul mare.

– Întotdeauna ești atât de auto-exigentă, de hotărâtă să ghicești intențiile tuturor?

Spre marea lui surprindere, Simone închise ochii, apoi se aplecă înainte, îl cuprinse cu brațele și-și rezemă capul pe umărul lui.

– Blue...

– Mmm...?

Când Simone dădu să se retragă, Blue nu făcu decât s-o țină mai strâns.

– Uneori, nu mai vreau... spuse ea, încordându-se, cu degetele încovoiate pe reverele lui. Îmi vine s-o iau la fugă, să mă ascund... dar nu știu unde.

De astă dată se retrase, iar Blue îi dădu drumul, așteptând-o să continue.

– Nu știu de ce-ți spun asta. Sunt sigură că nu are nici un sens...

Blue știa că ar fi trebuit să-i răspundă, știa că, în cazul oricărei alte femei, și-ar fi găsit imediat cuvintele. Acum, i se opreau în gât, grele și dureroase ca niște bulgări de metal.

Gândurile i se învălmășeau, iar sângele îi vâjâia asurzitor prin urechi. Nu mai putea să respire.

O iubea!

Închise un moment ochii copleșit de valul de emoții, în care se amestecau teama și însuflețirea, amenințând să-l dea peste cap. Când îi deschise din nou, Simone îl privea, cu o expresie nesigură și temătoare în ochii ei cenușii, dilatați.

– Te-am făcut să te simți prost, murmură ea. Îmi pare rău. Hai să intrăm în casă. Cine știe ce spun pe seama noastră.

– N-au decât să spună, mormăi el, cu un glas străin și aspru.

Nici acum nu știa ce să răspundă. Nu i se întâmpla chiar zilnic să se îndrăgostească. Voia să fie singur cu femeia cu care avea de gând să-și petreacă tot restul vieții.

– Hai să plecăm, propuse el pe neașteptate, nescăpând-o o clipă din privire.

Simone se holbă la el, cu gura căscată.

– Să plecăm...? repetă ea. Să plecăm de-aici, vrei să spui, acum? Noi doi?

Blue observă că nu prea înțelesese, dar nici nu-i refuza propunerea.

– Exact asta vreau să spun. Cum ar zice prietenul nostru comun Nolan, farsa a durat destul.

Expresia pe care o auzise de atâtea ori o făcu pe Simone să zâmbească, înainte de a redeveni serioasă.

– Nu pot face asta, spuse ea cu o voce nesigură.

Blue se aplecă spre urechea ei, mai-mai s-o sărute, întrebând încet:

– Nu poți, sau nu vrei?

– Nu se cade, mai bine zis.

Se vedea clar că o tenta ideea. Atunci, de ce nu și-ar fi forțat puțin norocul? o strânse la piept, atingându-i ușor gura cu a lui.

– „Nu se cade“ e departe de a fi un motiv serios, declară el ferm.

– Și unde să mergem? E aproape miezul nopții.

Vocea Simonei devenise mai senzuală, iar cuvintele îi erau însoțite de gâfâieli mărunte.

– La Paris, la Roma, la Madrid... în paradis, șopti el, înainte de a o săruta cu toată puterea de convingere pe care o avea. Hai înapoi la Londra, adăugă pe neașteptate, spre propria lui surprindere, la fel de mare ca a Simonei.

Capitolul 8

– Trezește-te, tigroaico. Am ajuns.

Cuvintele lui Blue, auzite ca prin ceață, fură însoțite de o scuturătură ușoară.

– Și dacă nu găsim repede un pat – împreună – va trebui să-mi dea cineva un analgezic, mârâi încet Blue, mângâindu-i părul.

– Hmmm?

Simone deveni conștientă că locul de sub ea se clătina. Strângând pumnul pentru a se sprijini, apucă materialul unei cămăși. Tresări buimacă, încercând să se dezmeticească.

– Simone, trebuie să te ridici. Te rog.

Luciditatea îi reveni o dată cu inconfundabila realitate a trupului bărbătesc dur pe care-l folosise ca saltea. Se ridică brusc, rezemându-se cu o mână de coapsa lui.

Blue expiră adânc. Simone îi privi ochii care se închideau încet, cu pleoapele grele de somn. Își dădu seama ca prin ceață că Nance descărca portbagajul.

Atingându-i părul și aranjându-i după pavilionul urechii șuvițele rebele, Blue întrebă:

– Ia zi, faptul că visezi la pieptul meu, de când am trecut de Oxford, e o... penitență, sau un preludiu?

Ar fi trebuit să fie jenată. Nu era. Clătinând din cap, Simone nu putu decât să zâmbească.

– Știam eu că trebuia să-ți dau parașuta aia.

– Prea târziu, răspunse el fudul.

Simone redeveni serioasă.

– Ai dreptate. Acum e prea târziu.

Privirile li se încrucișară. Blue se aplecă, iar Simone îi cuprinse fața în palme, pentru a-i studia chipul umbrit, de o masculinitate misterioasă, în lumina felinarului de afară. Pielea îi era caldă, înăsprită de țepii bărbii.

– Preludiu, Blue. Fii sigur că a fost un preludiu, șopti ea, incapabilă să vorbească mai tare.

Blue se rezemă de spătar, privind spre plafonul mașinii.

– Tata spunea că băieții cuminți ajung în paradis.

Îi luă mâna într-a lui și o ridică la gură, sărutându-i palma.

– Ar mai fi de luat o singură decizie directorială.

Simone înclină capul, cu o expresie întrebătoare.

– În patul tău sau al meu?

– Simplu, răspunse ea, deschizând portiera. În care ajungem mai întâi.

Lăsându-l în hol pe Nance, nedumerit, cu bagajele la picioare, o luară la fugă pe scări. În câteva secunde ajunseră în camera lui Blue. După ce închiseră în urma lor ușa, Blue o

țintui pe Simone între aceasta și trupul lui musculos. Nu vorbi; o privea doar, intens, cu ochi arzători și ciudat de serioși.

– Trebuie să știi, Simone. Ceea ce vom face e foarte important pentru mine. Vreau să...

Simone îl opri cu gura, ridicându-se pe vârfuri pentru a-i dărui un sărut grăbit, insistent. Nesigură de propriile ei sentimente, nu dorea să le cunoască pe ale lui.

– Nu mai spune nimic. Nu acum. Hai doar să...

Nu știa ce să facă în continuare.

Blue o privea, în așteptare, cu ochii îngustați speculativ.

– Numai asta vrei de la mine, Simone?

– Nu! Da...! Nu știu...

– Cred că bărbatul care urmează să-ți devină amant merită un răspuns. E o întrebare foarte simplă: sau vrei să faci dragoste, sau vrei numai să...

Simone ridică o mână, cu ochii spre cămașa lui șifonată și cravata neagră, lărgită.

– Ești intenționat grosolan. De ce? îl întrebă.

– Sunt intenționat cinstit.

Îi ridică fața spre a lui, privind-o cu atâta dor încât Simonei i se opri respirația în gât.

– Fiindcă țin la asta. Pentru prima oară în viață, așa ceva nu mi-e indiferent.

Simone își îngropă fața la pieptul lui, stăpânindu-și tremurul printr-un mare efort.

– Of, Blue... Mă sperii. Mă sperii mai îngrozitor decât îți poți închipui.

– Din cauza Josephinei?

– Da. Nu! Nu știu... murmură ea, neputându-i explica teama și neliniștile unei femei încurcate printre înfrângeri trecute și loialități confuze. Josephine nu era decât o parte din problemă. Cealaltă parte era ea însăși. Iubirea, atașamentul de cineva, aducea întotdeauna cu sine durerea. Nu voia asta. N-o mai voia. Sistemul ei imuno-emoțional nu i-ar mai fi putut face față.

Blue clătină din cap.

– Într-o zi va trebui să vorbim despre asta, spuse el încet, înainte de a-i ridica bărbia. Dar nu acum, nu astă-seară. Noaptea asta e pentru dragoste.

Sprâncenele i se arcuiră din nou, cu cunoscuta lui expresie insolentă.

– Celelalte pot să aștepte până ne vom cunoaște mai bine.

Își ridică mâinile pe lângă trupul ei, oprindu-și palmele pe părțile laterale ale sânilor, în timp ce privirea din ochii albaștri îi devenea mai intensă.

– Acum, nu vreau decât să te sărut...

Îi sărută vârful nasului.

– ...să te sărut...

Coborî peste buze.

– ...și să te tot sărut.

Și-i cotropi gura într-o sărutare lacomă.

Buzele Simonei se deschiseră în calea lui, primindu-i cu înfierbântare limba care se afundă adânc printre ele. Geamătul ei tremurător se uni cu mormăitul lui înăbușit, în

timp ce mângâierile gurilor aprindeau un foc lichid care dezgheța oasele și topea tendoanele. Expirând zgomotos, Blue își înălță capul, o desprinse pe Simone de ușă și porni cu ea spre pat.

Încă zguduit de acel potop de senzații noi, Blue o ținea pe Simone în brațe, cu privirea spre tavan. Voia să-i spună că o iubea. Pe naiba, îi venea să urle că o iubea. Îl tempera un glas mai calm. Nu în pat, imediat după ce ați făcut dragoste, idiotule! Avea dreptate. Simone merita mai mult, soare și trandafiri, sau poate lună și orhidee, sau poate...

– Blue?

Mâna ei i se furișă peste piept, pentru a se rezema pe umăr.

– Mmm?

Împingându-și în lături vălmășagul de gânduri, Blue întoarse capul ca s-o sărute pe păr.

– Întotdeauna îți face atâta plăcere?

– Sexul?

– Cred... răspunse ea cu voce nesigură.

– Da – și nu.

Blue se săltă într-un cot, plimbându-și un deget printre sânii ei.

– Niciodată la fel de mult ca în noaptea asta, cu tine, continuă el, știind că folosea cuvinte învechite și răsuflate, departe de a-i exprima adevăratele simțăminte.

O privi lung, scobindu-și creierul în căutarea unei replici originale, una care să nu fi fost folosită de fiecare bărbat de când primii de-un soi cu ei se iviseră din supa primordială.

Of, la naiba, avea să caute originalitatea mai târziu. Pe fața ei se citea o expresie mult prea serioasă.

Îi atinse gura cu vârful arătătorului, fiind răsplătit cu un zâmbet nesigur.

– Toate par să-ți vină atât de simplu, fără nici un efort... comentă Simone, în timp ce surâsul i se ștergea de pe buze.

– Nu toate. Am avut nevoie să te farmec două săptămâni încontinuu, până să te aduc în pat lângă mine, o tachină el.

– Dacă ăsta a fost farmec, Blue, ai mare nevoie de un duș rece, replică ea sec.

Zâmbind, Blue îi încercui sfârcul cu degetul. Simone închise ochii și înghiți în sec, spre marea lui plăcere.

– Ia zi, cine-i Lily? întrebă ea pe neașteptate.

Mâna lui Blue se opri. Trântindu-se pe spate, își aruncă un braț peste ochi.

– Mereu se întâmplă la fel. Bărbat în călduri. Femeie dornică. Sex trăsnet – și pe urmă, ea aduce vorba de nevasta și copiii lui.

Simone sări în capul oaselor.

– Nevastă și copii? întrebă ea, cu vocea ascuțită ca un chițăit neîncrezător.

Blue o țintui de pat.

– Geloasă?

– Indignată mai degrabă, băi, băi... încercă Simone să se zbată. Brațele lui o cuprinseră și mai strâns.

– Am glumit, tigroaico. Am glumit.

Îi mușcă ușurel lobul urechii. Simone îl privi încruntată.

– Halal glumă! pufni ea.

– Zău? Nu ești tu femeia care crede în sexul necomplicat, fără obligații, fără angajamente, fără nici un risc de probleme pe termen lung? Aș crede că un boșorog cu nevastă și plozi ar fi amantul ideal pentru tine.

– Ia vezi, că-ncepe să ți se descleieze farmecul pe la încheieturi! Și-n plus, sunt mulțumită cu boșorogul care stă acum în pat lângă mine.

– Ținta mea e să mulțumesc.

– Ba mai bine zis, mulțumirea ta e să ții(n)tești.

Blue chicoti.

– Deci, cine e Lily? repetă Simone.

– Agenta mea.

– Agenta ta?

În timp ce dădea din cap, Blue îi simți părul gâdilându-l pe bărbie. I-l netezi cu mâna.

– De ce ai nevoie de o agentă?

– Scriu. Uneori. Ba chiar mult prea rar, dacă e s-o asculți pe Lily.

– Scrii?

Blue îi răsuci ușurel nasul între degete.

– Să dăm ecoul mai încet...

Apoi, se rezemă de perne, cu capul ei pe piept.

– Da, scriu. Printre altele. Mai fac puțină muncă de consultanță pentru firmele mici care caută un ajutor la început de drum, dar după ce am terminat stagiul din Estul Europei, care

te-a impresionat atât de mult, am cumpărat-o pe doamna mea. Am admirat împreună multe apusuri de soare, însă ziua am lucrat la un scenariu de film cu acțiunea – evident – în Europa de Est.

– Vechiul vis despre care mi-ai spus. Cel care m-a adus la New York după absolvire, pe tine și pe Nolan.

Simone își plimbă încet degetele prin părul de pe pieptul lui, în timp ce Blue îi mângâia urechea cu nasul și buzele. Doamne, frumos mai mirosea! Inspiră adânc.

– Despre ce era vorba în scenariul tău? continuă Simone.

– Despre băieți buni și băieți răi.

– Ce original!

O simți zâmbind la pieptul lui.

– Mhmm, murmură el, deja plictisit de subiect. Lily l-a numit „thriller financiar". L-a vândut și am început unul nou – care nu merge atât de repede pe cât ar dori nerăbdătoarea Lily. Așa că s-a hotărât să-mi distrugă viața, pisându-mă ori de câte ori are ocazia, încheie el, fără ranchiună.

– Nu vrei să-l scrii?

– Ba cum să nu, și am să-l scriu, dar în momentul de față încerc să cumpăr o insulă.

– Pentru tine, sau pentru „Trei dorințe"?

Blue se bucura nespus că Simone ținuse minte numele navei – dar, în fond, tot ceea ce avea legătură cu ea îl bucura. Când nu făcu decât să zâmbească, Simone zâmbi la rândul ei.

– Vorbește-mi despre insula ta, îl rugă.

Cu greu, Blue își înghiți un oftat. Simone avea chef de vorbă și, oricât ar fi încercat să fie la înălțime, doar o anumită parte din el tindea spre oarece înălțimi.

– Moonlight Island, răspunse. E în San Juan, la câteva mile de Lopez Island, spre nord. De ani de zile îmi lasă gura apă după ea. Cu un dram de noroc, va fi a mea peste vreo două săptămâni.

– Vei locui acolo?

– În cea mai mare parte a timpului, cu unele călătorii ocazionle la Seattle și spre sud.

Îi ridică bărbia, privind-o în ochi.

– Sau cu multe călătorii dese la Seattle, dacă am puțin noroc.

Blue știa că sediul central al corporației Anjana Enterprises era în Seattle. Simone se încruntă, desprinzându-și bărbia din mâna lui.

– Mai vedem, spuse ea pe un ton echivoc.

Ideea de a se mai revedea după plecarea din Londra o stânjenea vizibil. Parcă i s-ar fi lăsat un văl peste trăsături, făcându-le expresia indescifrabilă.

Josephine.

Dacă Blue nu se înșela, li se alăturase și ea în pat. După cum se uita Simone, parcă ar fi stat lângă stâlpul baldachinului. Pe Blue nu-l încânta deloc compania ei și bănuia că știa cum să scape de ea. Se aplecă și o sărută pe Simone, îndelung, ușor. Când își retrase gura, îi cuprinse fața între mâini.

– Răspunsul tău blazat îmi dă de înțeles că încă te mai crezi în stare să trăiești fără mine, murmură el răgușit. Deci, cred că trebuie să-ți dau unele dovezi...

O sărută din nou, mai profund, străduindu-se să-și păstreze luciditatea când limba ei o căută și o găsi pe a lui. Ridicând capul, o văzu pe Simone zâmbindu-i.

– Așa se pare, șopti ea, trăgându-l înapoi.

– S-ar putea să dureze... o preveni el cu glas îngroșat.

– Avem tot timpul.

Și îl sărută din nou, până când Blue începu să geamă. Se priviră ametiți.

– Ai idee despre ce e vorba? o întrebă el, cu un zâmbet cam buimăcit.

– N-am nici cea mai vagă idee, răspunse Simone într-o șoaptă sufocată. Dar cred că nici timp nu prea avem, așa că n-ar strica să începem.

Și începură.

* * *

În timp ce domnul Dreiser le lua jachetele, punându-și-le pe brat cu grijă de parcă ar fi fost croite din cașmirul cel mai fin, Simone își aruncă pantofii din picioare și se uită la ceas. Era trecut de opt. Probabil că Blue murea de foame. De la amiază încoace, cutreieraseră toată Londra. Se opriseră să mănânce? Nu-și amintea. Ziua se estompa într-o ceață tulbure și minunată. Blue era un însoțitor la fel pe perfect pe cât era și ca amant.

– Să-i spun doamnei Dreiser să vă pregătească cina, domnișoară? întrebă solemn Dreiser.

– Ar fi...

Simone se întrerupse brusc. Îi venise un gând neașteptat.

– Dreiser, care e numele dumitale de botez?

– Harold, domnișoară.

– Te superi dacă am să-l folosesc?

Buzele majordomului se arcuiră într-un zâmbet de-o clipă, înainte ca gura să-i revină la expresia corectă dintotdeauna.

– Mi-ar face cea mai mare plăcere, domnișoară.

Blue o cuprinse cu un braț pe după talie, strângând-o scurt. Simone continuă:

– Mulțumesc, Harold. Dacă nu e un deranj prea mare pentru Marie, am dori un supeu ușor – dar fără salată, adăugă ea, cu un zâmbet spre Blue.

– Îi voi transmite, domnișoară.

– Harold, stai o clipă, îl opri Blue, înainte de a se apleca spre urechea Simonei ca să-i vorbească în șoaptă. De ce s-o mai deranjăm pe Marie? E târziu. Putem să ne servim și singuri.

– Ăă, nu mă prea descurc la bucătărie...

Nici măcar nu era sigură unde se afla bucătăria.

– Ei, atunci ai noroc, fiindcă eu mă descurc – și, întâmplător, cunosc din proprie experiență generosul frigider al Mariei. Te tentează?

Harold stătea neclintit ca un stâlp, așteptând instrucțiunile. Nici nu clipi când văzu că, în timp ce stăpâna lui își freca îngândurată buza de jos, un subaltern al ei o săruta pe ureche.

– Bine, dădu din cap Simone. N-o mai deranja pe Marie, Harold. Ne descurcăm singuri, Blue... adică, domnul Blundell și cu mine.

– Foarte bine, domnișoară.

După ce amestecă pastele făinoase fierbinți cu parmezan Brie și suc de roșii, Blue umplu două farfurii și le puse pe masă. Tăie în două un corn proaspăt și se așeză în fața Simonei.

– Delicios, constată ea, după prima înghițitură. Unde ai învățat să gătești așa?

Mai luă o îmbucătură, savurând gustul cașcavalului afumat ras.

– Am crescut fără mamă, mai ții minte? Tata și cu mine am avut de ales: sau descifram tainele bucătăriei, sau trăiam toată viața cu semipreparate și pizza la cutie.

Ridică ușor din umeri.

– Și, în cea mai mare parte a timpului, locuiesc singur pe „Trei dorințe", așa că sunt obligat să-mi fiu și propriul bucătar de bord.

Furculița Simonei se opri în dreptul gurii.

– În cea mai mare parte a timpului?

Blue îi aruncă o privire, ridicând infim sprânceana.

– A sosit momentul să facem schimb de confesiuni sexuale?

Roșind ca focul, Simone răspunse:

– Nu, în nici un caz.

Își vârî în gură furculița cu paste, pentru a nu mai continua. Trebuia să înceteze cu întrebările. Nu-i folosea la nimic să afle mai multe despre el. Tocmai încerca să găsească un subiect inofensiv, când în bucătărie se auzi un țârâit ciudat. În timp ce Simone se uita în jur, căutându-i sursa, Blue se ridică și răspunse la interfonul de pe perete. Luă imediat un pix.

– În regulă, Harold, mulțumesc. Am să-i transmit.

Reveni la masă, cu o expresie nedumerită, și-i întinse Simonei hârtiuța pe care notase un număr. Un număr de telefon.

– Marie a primit un mesaj, la scurt timp înainte de întoarcerea noastră, de la un anumit Gabriel Doucet. Vrea să-l suni imediat.

Simone luă hârtia, murmurând un cuvânt de mulțumire, și privi lung numărul. Gabe îi telefonase. Își stăpâni dezamăgirea pentru faptul că n-o găsise acasă, făcând un efort de a-și înăspri inima. O părăsise. Acum nu mai dorea decât bani. Împături bilețelul și îl puse lângă farfurie.

– Mmm, ce bun e... murmură ea, hotărâtă să schimbe subiectul.

De când îi dăduse hârtia, Blue nu se clintise din loc. Acum, lăsându-și neatinsă mâncarea pe jumătate consumată, își luă paharul cu vin și se rezemă de masă. Peste câteva momente, nemaiputând să suporte tăcerea, Simone lăsă furculița jos și îl privi.

– Dacă ții neapărat să afli, Gabriel Doucet e fratele meu, spuse ea fără tragere de inimă.

Blue luă o sorbitură de vin, privind-o pe Simone tot timpul. Cu un oftat nervos, Simone își împinse farfuria într-o parte.

– Suntem înstrăinați. Cu asta ți-am satisfăcut curiozitatea?

Nici o mișcare pe chipul lui Blue. Nici o tresărire, nici un tic nervos.

– Nu l-am mai văzut de ani de zile.

Blue își lăsă bărbia în piept, cu o mișcare afirmativă a capului.

– Și unde locuiește, fratele ăsta al tău?

– La Bruges, răspunse Simone, luând din nou hârtiuța. E un oraș din...

– Belgia. Știu.

Punându-și paharul de vin pe masă, Blue își încrucișă brațele pe piept și înclină capul.

– Vrei să-mi spui mai mult?

– Nu neapărat. E o problemă de familie. Nu-i privește pe...

Se întrerupse, dându-și seama dintr-o dată pe ce ton repezit vorbea.

– Nu-i privește pe angajați? completă calm Blue.

– Nu, nu asta am vrut să spun. Numai că nu prea văd ce rost ar avea să discutăm. E complicat.

Un moment, Blue nu spuse nimic, întinzând doar mâna pentru a-i atinge părul.

– Încep să cred că tot ceea ce ține de familia Doucet e complicat. Hai, povestește-mi despre acest frate al tău.

Simone înălță capul. Observă imediat expresia gânditoare și fixă a lui Blue. Fără veste, ochii i se împăienjeniră, făcând-o să-și mute privirea.

– Cândva, am ținut la el, începu ea. Am fost prieteni, prieteni adevărați. Sau, cel puțin, așa credeam eu.

Îl privi din nou.

– A plecat de-acasă la câteva zile după ce eu împlinisem cincisprezece ani. De-atunci, n-am mai primit nici o veste de la el.

– De ce?

– Asta-i întrebarea.

Simone se ridică și-și cuprinse trupul cu brațele.

– Iar răspunsul nu-l știu. Se certase cu Josephine, dar nu era o noutate. Ea voia ca Gabe să urmeze dreptul, dar el avea alte intenții. Se contraziceau mereu pe tema asta, numai că acum...

Făcu o pauză, pierdută în amintiri.

– ...Acum a fost altfel. Gabe a intrat la mine-n cameră, în toiul nopții, și mi-a spus că pleca. N-avea timp de explicații, dar urma să-mi scrie toate amănuntele.

Ridică din umeri, lăsându-și brațele pe lângă trup, înainte de a reveni la masă.

– Nu mi-a scris.

– Ai întrebat-o pe Josephine ce se întâmplase?

– A doua zi dimineața.

– Și ce ți-a spus?

– Că era plămădit din același aluat ca tatăl lui și ne va fi mai bine fără el.

Blue fluieră încetișor, fără să mai adauge nimic.

– N-am mai primit nici o veste de la el. Nici un telefon, nici o scrisoare... Nimic. Până acum două săptămâni, când mi-a scris, cerându-mi bani.

Închise un moment ochii, nedorind ca Blue să vadă cât de tare o durea.

– Indiferent de problema banilor, te-ai putea duce să-l vezi. Nu aveai în agendă și orașul Bruges?

– Din curiozitate, nimic mai mult. Adevărul e că nici măcar strada n-aș traversa-o ca să-l întâlnesc, necum Canalul Mânecii.

Vorbea cu înverșunare, pe un ton aspru. Nu-și permitea să aibă scrupule.

Blue tăcea, cufundat în gânduri. Simone nu putea bănui ce-i trecea prin minte, dar nici nu-l întreba.

În sfârșit, își luă furculița și împunse în pastele făinoase din farfurie.

– Acum am putea să schimbăm subiectul? E păcat să ne strice o cină atât de delicioasă.

A doua zi dimineața, la scurt timp după ora cinci, Simone se strecură cu grijă – cu mare grijă – de sub brațul lui Blue. Nu voia să-l trezească. Trebuia să-și limpezească mințile, să-și adune gândurile – și voința – și să acționeze. Era luni, iar Simone își făcuse sieși o promisiune. Ceea ce se întâmpla între ea și Blue nu trebuia să-i afecteze munca. Sexul și afacerile nu făceau casă bună. Orice femeie inteligentă știa acest lucru.

Mai târziu, îmbrăcată și înviorată cu ajutorul unei cafele tari făcute de Marie, se simți mai stăpână pe sine. Putea și avea să-l ignore pe Thomas Blundell, jură ea, fără a arunca măcar o privire spre ușa dintre camere.

Apoi, îi auzi dușul curgând.

După aceea, telefonul.

Nu peste mult, o bufnitură înfundată și o înjurătură în surdină.

În sfârșit, Simone auzi ușa camerei lui Blue deschizându-se și închizându-se la loc, urmată de pașii lui care se îndepărtau pe coridor.

Capitolul 9

La ora patru și un sfert, Simone era adâncită în pronosticurile de vânzări ale lui Gus Hallam – plus un raport întocmit de Blue. Era cuprinzător și toate cifrele indicau evoluția pieței acțiunilor, și o serie de posibilități excelente pentru Anjana Enterprises.

Se întinse și-și lăsă capul pe spate. Luase un prânz lung și obositor cu reprezentantul unei agenții britanice de publicitate hotărâtă să atragă corporația Anjana în „grupul select de prieteni corporatiști", urmat de o vizită la Chillum Printing, o companie achiziționată de Josephine cu un an înainte ca Simone să fi preluat președinția. Își impuse să revină cu atenția la documentele financiare ale lui Hallam, cu șirurile lor nesfârșite de numere: fonduri fixe, valori mobile, depreciere, amortizare...

– Bingo!

Blue intră grăbit în cameră, veni până la biroul ei și o ridică de pe scaun. O sărută apăsat, cu intenția clară de a fi scurt și sărbătoresc.

– Cum adică, „bingo"? întrebă Simone, dându-se înapoi.

Deși îi observase mișcarea de retragere, Blue nu se lăsă descurajat. Ocoli din nou biroul și începu să se plimbe prin încăpere.

– Adică mai am puțin și aflu adevărul despre Hallam și oferta lui de târg al secolului. Mai întâi spune-mi, știai că sir Michael Twickers...

– Twickem, îl corectă Simone.

Blue dădu din cap.

– Twickem îi este îndatorat lui Hallam – o datorie mare, și personală! De-asta nu apare în actele financiare și probabil că tot de-asta l-a ridicat în slăvi pe Hallam, când ați luat masa împreună. Cât despre omul invizibil Richard Cranway, el a abandonat corabia. S-a dus într-o călătorie în Spania și și-a anunțat demisia de-acolo – prin telefon.

– Ciudat, dar nu și concludent, își strânse Simone buzele, masându-și în același timp tâmpla.

– N-o fi concludent, dar e al naibii de suspect că Gus băiatu-mamii a preferat să nu sufle o vorbă.

– E posibil să nu-i fi acceptat demisia și să spere că-l va putea aduce înapoi.

– Posibil? Da, dar improbabil.

Blue reveni spre ea.

– Cranway urmează să se întoarcă la Londra poimâine. Am să mă interesez.

Ajunsese prea aproape, privind-o atât de concentrat încât făcea să i se încrețească pielea pe trup. O, Doamne, cât de dornică era s-o ia în brațe!...

– Și tu cum ai dus-o pe ziua de azi, tigroaico?

Simone se retrase cu un pas.

– Nu-mi spune așa, îi ceru ea, pe un ton mai răspicat și mai sever decât intenționase.

Netulburat de vocea ei tăioasă, Blue ridică mâinile.

– La ordinele dumneavoastră, domnișoară Doucet.

Accentuase subtil ultimele două cuvinte. Apoi, aruncă o privire peste birou.

– Se pare că ai fost destul de ocupată. Te las să-ți vezi de treburi.

Dădu să plece, apoi mai întoarse o dată capul spre ea, zâmbind.

– A, și diseară n-am să fiu acasă – până târziu, vreau să zic. Iau cina cu un prieten. Doar dacă nu cumva ai nevoie de mine, adăugă el, ridicând o sprânceană.

Înghițindu-și dezamăgirea, Simone reuși să dea din cap. Era foarte bine. Exact așa cum își dorea.

– Nu voi avea nevoie de tine pentru nimic. Și eu am... ăă... un angajament. Ne vedem mâine.

Blue zâmbi din nou – un zâmbet pe care Simone îl găsea teribil de iritant.

– Pe mâine, confirmă el nepăsător și, fără o singură privire în urmă, ieși.

Simone se stăpâni cu greu să nu arunce cu ceva după el.

Blue ajunse acasă după ora unu noaptea.

Simonei nu-i fu greu să recunoască sunetul ușii de la camera lui închizându-se încet. Se întoarse cu spatele spre peretele dintre camere și-și trase plapuma peste cap.

Nu adormi.

La două și jumătate auzi un ciocănit slab în ușă.

Se ridică în capul oaselor și privi prin întuneric spre ușa care o despărțea de Blue.

Ciocănitul se auzi din nou, iar Simone își coborî repede picioarele din pat, ajungând cu tălpile pe mocheta moale și pufoasă.

Ar fi trebuit să se prefacă adormită, dar porni fără ezitare, spre ușă, spre Blue. Mâna lui se ridicase să bată încă o dată, când Simone deschise ușa.

Rămaseră nemișcați.

– Știi de ce am ciocănit. Te puteai preface că dormeai, spuse el, amintindu-i despre conversația pe care o avuseseră la Hallwynd House.

– Da, aș fi putut, îi dădu dreptate Simone, știind chiar în acele momente că i-ar fi fost imposibil.

Tăcură amândoi, cu gândul la răspunsul ei evaziv. Apoi, Blue păși înainte și îi luă fața în mâini.

– Deci, am terminat cu joaca pe roluri? întrebă el și rămase în așteptare.

Simone dădu din cap, strecurându-și mâinile pe sub cămașa lui, copleșită de dorința de a-l atinge.

– Mi-e frică, Blue, șopti, cu vocea tremurătoare, nesigură.

– Imposibil. Unei tigroaice nu-i e frică de nimic, murmură el cu glas scăzut și senzual, aplecându-se să-i atingă buzele cu ale lui.

Simțurile Simonei îl absorbiră.

Sexul lui dur, încordat pe abdomenul ei.

Fiorul lui, ca o vibrație de mușchi sub palmele ei.

Pielea lui, înfierbântându-se lipită de sânii ei.

Atingerea lui blândă, pe păr, apoi pe ceafă, în timp ce o strângea la piept, cu un oftat adânc.

Și inima lui, bătând puternic și sigur lângă obrazul pe care Simone și-l lipise de pieptul lui.

Îl simțea tot, cu toată ființa – o topire, o contopire, o fuziune. Și știu.

Îl iubea.

Îl iubea pe Thomas Blundell. Nu știa ce anume simțea el pentru ea, dar pe moment îi era de ajuns că-l iubea ea pe el. Bucuria îi era tulburată numai de profundul regret pentru costul pe care l-ar fi avut de plătit. Josephine. Își izgoni gândul. Efortul o făcu să tremure.

– Am să plec, dacă vrei, spuse el încet. Nu vreau... dar am să plec.

Simone înălță capul, privindu-l. Expresia lui serioasă și onestă o înveseli pe neașteptate.

– De fapt, tocmai mă gândeam să-ți cer să faci niște ore suplimentare.

Blue o privi.

– Neplătite, cred.

– Categoric neplătite, zâmbi Simone, bucuroasă când și Blue surâse și înclină capul, recunoscătoare pentru că totul mergea atât de simplu.

– E bine, fiindcă...

O luă în brațe, ducând-o cu ușurință spre pat.

– ...sunt un om care își iubește munca.

O lăsă pe pat și se aplecă asupra ei, ținându-i mâinile de o parte și de alta a capului.

– Și fiindcă...

Inspiră adânc.

– Te iubesc atât de-al dracului de mult încât cred că aș fi în stare să muncesc douăzeci de ore pe zi într-o mină de cărbuni, dacă mi-ai cere.

În clipa următoare, păru la fel descumpănit că rostise acele cuvinte, pe cât era și ea fiindcă le auzise. Se uitară unul la altul, amuțiți.

Apoi, Blue clătină din cap, vizibil scârbit de el însuși.

– Praful se-alege întotdeauna de cele mai atent pregătite planuri. Nu așa voiam să ți-o spun, Simone.

Simone se ridică în capul oaselor. Niciodată nu-l văzuse pe Blue încurcat. Era o experiență inedită care îi încălzea inima. Îl atinse pe antebrat.

– Și cum plănuiai să-mi spui?

Blue ridică din umeri, nemulțumit de sine.

– Flori, șampanie, cină în doi... O ocazie memorabilă...

Arăta copleșitor de nefericit.

Simone își ascunse zâmbetul, tușind și acoperindu-și gura cu mâna.

– Înțeleg... îngăimă ea.

La asta, Blue îi aruncă o privire piezișă, cu ochii îngustați bănuitor.

– Văd că nu...

Dar se opri, continuând doar s-o studieze.

– Nu ce? întrebă ea, numai ochi plini de nevinovăție.

– Nu te întinzi la discuții.

– Ar fi cazul?

Blue dădu din cap încet, gânditor.

– Mda... doar dacă nu cumva, desigur...

– Da?

– Întâmplător, ești la fel de nebună după mine cum sunt și eu după tine?

Ridică o sprânceană, în așteptare. Simone îl văzu strângând buzele, încercând să-și stăpânească zâmbetul.

– Ți-am spus vreodată cât ești de arogant?

Blue încuviință.

– Și că ești prea al naibii de sigur pe tine?

Același gest. Apoi, se răsuci brusc, țintuind-o de pat. Mâinile li se împreunară deasupra capului Simonei, cu degetele înlănțuite. Blue zâmbi.

– Acum, spune-mi și ceva ce nu știu.

În timp ce privirile li se duelau, Simone rămase nemișcată sub el, simțindu-se dintr-o dată neașteptat de vulnerabilă.

– Te iubesc, Blue, dar...

– Mai târziu, murmură el, înainte de a începe s-o sărute. Și o sărută, și o tot sărută... Simone știa ce făcea și îl lăsa, bucuroasă că limba și sărutările lui dulci-dureroase îi înlăturau toate îndoielile.

– Ai vorbit serios, Blue? Chiar mă iubești?

– Da, Simone, te iubesc. Cred că m-am îndrăgostit de tine în clipa când m-ai amenințat că mă arunci din avion fără parașută.

Zâmbetul i se șterse de pe față, înlocuit de o seriozitate desăvârșită.

– Și te voi iubi întotdeauna. Mă tem că te-ai încurcat cu unul care crede în iubirea unică în viață.

Respirația Simonei se opri în gât, împiedicând-o să vorbească. Ochii îi ardeau ca focul.

– O, Blue... bâigui ea în cele din urmă, fără să poată spune nimic mai mult.

– E-n regulă, iubito. Nu trebuie să spui nimic. O să lămurim totul... mâine. Acum... în noaptea asta... hai doar să ne iubim cu tot ce avem.

Simone se arcui sub el, plimbându-și nerăbdătoare mâinile peste denivelările șirei spinării, simțindu-i mușchii tari, apucându-i cu febrilitate umerii și trăgându-l în jos, dornică să-i simtă toată greutatea și erecția rigidă apăsându-i trupul. Îl mușcă de lobul urechii și îl auzi gemând, îi simți tremurul, declanșând propria ei revărsare de pasiune.

– Cu tot ce avem, iubitul meu, îi promise, într-o șoaptă întretăiată. Cu tot ce avem.

Pe Blue îl trezi sunetul înfundat al telefonului din camera lui. La început îl ignoră, dar apoi îi veni un gând. Putea fi vestea pe care o aștepta. Neluând în seamă frigul dimineții, trecu în camera lui și ridică receptorul.

– Mda, răspunse el, luând o pereche de jeanși de pe scrinul de la picioarele patului.

– Blue?

– În persoană.

Era Bill – omul pe care-l așteptase.

– Tocmai mă pregăteam să închid. Mult ți-a luat ca să răspunzi, bombăni Bill.

– Mda, mă rog... eram ocupat.

Din receptor se auzi un chicotit.

– Merită să te întreb ce treabă aveai?

– Nu.

– Păcat.

Încă un chicotit.

– Bine, atunci să trecem la chestii serioase. S-ar putea să am ceea ce mi-ai cerut despre Hallam. Ai timp acum? O să cam dureze...

Blue zâmbi cu satisfacție înverșunată, așezându-se pe pat, cu o pernă sub cap.

– E momentul cel mai potrivit. Dă-i bătaie.

– Bine, stai o clipă, da?

Auzi un foșnet de hârtii – probabil, tocmai dovezile pe care le căutase. Apoi, Bill reveni la aparat.

– Povestea devine cam așa...

Peste o jumătate de oră, Blue închise telefonul. Cufundat în gânduri, își rezemă capul de tăblia ornamentată a patului, privind în gol spre baldachin. Avea ceea ce dorise, ceea ce

bănuise – și era dezgustat. Clătină din cap. În lume existau prea mulți ca Gus Hallam. Niște ticăloși lacomi și nedemni de încredere, care-și umflau buzunarele pe seama tuturor și cu aceeași ocazie își făceau de cap în stilul cel mai depravat.

Niște șerpi, cu toții, veninoși și scârboși. Hallam era categoric încolțit, dar dacă năpârca din el avea de gând s-o muște pe femeia iubită de Blue, îl aștepta o mare surpriză.

– Avem de discutat, îi spuse el Simonei, peste câtva timp, așezat pe patul ei, privind-o cum își trăgea o bluză peste umerii delicați.

Simone îi aruncă o privire curioasă, în timp ce-și încheia nasturii.

– Cred că avem ceea ce doream în legătură cu Hallam.

– Telefonul de azi-dimineață? întrebă ea, întorcându-se cu fața, atentă.

Blue dădu din cap, se ridică și se duse să umple din nou ceștile de cafea.

– A încurcat borcanele rău de tot, cu fondul de pensii al salariaților. Printr-o combinație de deturnări și greșeli administrative, contul a ajuns în ultimul hal. Acum câțiva ani, a împrumutat bani – cu grămada – și a investit în prea multe acțiuni foarte speculative, cu potențial ridicat de risc.

Începu să se plimbe prin cameră.

– Pe scurt, în registrele contabile fondul e umflat peste măsură. Unele dintre acțiuni nu fac nici cât o ceapă degerată.

Simone sorbi încet din cafea, cu o expresie gânditoare.

– Iar sabia lui Damocles e gata să cadă, spuse ea, ridicând privirea spre el.

– Conform surselor mele, un reporter umblă cu nasul prin operațiunile lui Hallam de luni de zile.

– Așa că Hallam abia așteaptă să se distanțeze de toată porcăria, vânzând-o corporației Anjana, adăugă Simone, pe gânduri.

– Exact, dar n-o va face. Nu complet. S-ar putea să scape de orice acuzație pentru investițiile proaste, dar cu justificarea împrumutului n-o să-i mai meargă la fel de ușor. Legea e clară, însă nu încape nici o îndoială că, recurgând la tot felul de promisiuni, poate amâna plata până la calendele grecești. Ideea e că Anjana, de bună-credință, va trebui să rezolve problema pensiilor. Vor fi salariații tăi, responsabilitatea ta. Iar suma nu e deloc mică, Simone.

Se rezemă de consolă, încrucișându-și brațele pe piept.

– Și mai e ceva.

Simone își dădu ochii peste cap.

– Oare de ce nu sunt deloc surprinsă?

– Trei clienți majori – care reprezentau douăzeci și cinci la sută din veniturile lui Hallam – nu și-au reînnoit contractele.

– Pe asta cum ai mai aflat-o?

– Misteriosul Richard Cranway. A reieșit că e un om cinstit. L-a acoperit pe Hallam doi ani, bazându-se pe promisiunea lui de a completa fondul la loc și a drege totul. Ceea ce nu s-a întâmplat, desigur, iar când Hallam i-a cerut să falsifice două contracte de vânzări, a tăiat-o.

– Iar tu l-ai găsit.

– Sursa mea l-a găsit. Apropo, se numește Bill Steeves și i-am cerut să vină aici în dimineața asta și să te informeze personal. Cred că ai prefera să vezi probele cu ochii tăi.

Simone își frecă fruntea, expirând prelung.

– Nu m-am așteptat nici o clipă la o asemenea... infracțiune. Și când mă gândesc că Anjana a fost cât pe ce să...

Agitată, se duse la fereastră, unde rămase un moment cu privirea în gol, după care reveni spre Blue.

– Îți mulțumesc, Blue, spuse ea simplu.

Blue se apropie și îi luă mâinile într-ale lui.

– Nu e nevoie să-mi mulțumești. Mai devreme sau mai târziu tot ai fi aflat. Important este că instinctele tale n-au dat greș, de la bun început. Aș spune că ăsta e un punct al naibii de important pentru tine.

– N-ar trebui să scape basma curată...

– N-ar trebui, dar probabil o să scape.

Așa se întâmpla de obicei cu cei de teapa lui Gus Hallam. Loviturile justiției ricoșau de pe armura banilor și a puterii.

Simone își încreți fruntea, parcă încercând să rezolve un rebus complicat. Blue o trase spre el.

– Gata, s-a terminat. Nu te mai gândi.

– Trebuie să-l sun pe Hallam...

– Mai târziu.

Îi atinse gura cu buzele. Simone îl sărută și ea, prelung, stăruitor.

– Ai influențe proaste asupra mea, șopti ea.

– Slavă Domnului, murmură Blue, cu gura lipită de a ei.

În seara aceea, când Josephine intră în antreu, Simone era în living. În pofida eforturilor ei de a-și păstra calmul, când Harold o introduse pe Josephine în cameră Simone se crispă.

Harold le aduse câte un pahar de vin și anunță că Marie era gata să servească cina oricând doreau. După ce valetul se retrase, cele două femei se așezară pe canapelele din living, față-n față.

Josephine o măsură pe Simone cu privirea, peste buza paharului de vin.

– Arăți minunat. Ți-ai găsit timp să vizitezi băile de care ți-am spus?

– Nu, am fost prea ocupată.

Simone refuză să-și plece ochii sub privirea directă a Josephinei, deși mâinile îi deveneau dintr-o dată reci și umede. Era ridicol. Nu avea nimic de ascuns.

– Ei, atunci e clar că munca îți prieste, comentă Josephine, așezându-se mai bine. Mă bucur. Și acum, spune-mi despre Hallam.

În acel moment intră și Blue, în pantaloni pensați și o cămașă de in de culoarea prunei, fără cravată. Arăta splendid. Veni în spatele Simonei și îi puse mâinile pe umeri. Simone îi acoperi imediat o mână cu ale ei, iar el se aplecă să-i depună un sărut scurt pe gât. Dar, în timp ce mângâierile lui Blue îi încălzeau inima, Simone simți un junghi dureros în stomac, la vederea furiei șocate de pe fața Josephinei.

– Josephine, mă bucur că te revăd, spuse Blue, cu mâinile pe umerii Simonei.

Simone o văzu pe Josephine încremenind, cu privirea ațintită spre mâinile lui Blue. Nu-i răspunse la salut, iar tăcerea deveni apăsătoare. Simone se grăbi s-o risipească, vorbind repede, pe un ton nesigur.

– Întrebarea ta despre Hallam a picat tocmai la țanc, Josephine. Iar Blue a fost neprețuit. A salvat Anjana de la o greșeală care ne-ar fi costat scump.

– Serios? replică Josephine, mutându-și înspre Simone privirea sfidătoare. Abia aștept să aud.

Blue ocoli canapeaua și se așeză lângă Simone. Ascultă calm, relaxat, în timp ce Simone îi explica Josephinei despre încercarea lui Gus Hallam de a înșela Anjana Enterprises. Nu interveni, dar Simone îi simți tot timpul brațul în spatele ei și mâna care o mângâia discret pe păr. Fața Josephinei rămânea rece și de nepătruns, exprimând tot un dispreț tăios de fiecare dată când auzea pomenit numele lui Blue. Animozitatea se intensifica pe măsură ce Simone înainta cu explicațiile.

– Și asta a fost tot, spuse ea în cele din urmă, ușurată că terminase. Azi-dimineață am vorbit cu Hallam și i-am spus că tranzacția s-a contramandat. Nu mai e nevoie să-ți spun că nu i-a părut deloc bine.

Fără o vorbă, Josephine se ridică și veni spre masă. Își puse paharul pe tavă și se întoarse cu fața spre ei. Nu comentă nimic în legătură cu Hallam.

– Aș dori să pleci, îi spuse ea lui Blue, fără nici un preambul. Din această încăpere și din această casă.

Capitolul 10

– Mamă! sări în picioare Simone, stupefiată.

Josephine se întoarse spre ea, cu o expresie rece ca gheața.

– Auzi, auzi. Deci, de asta e nevoie ca să mă numești „mamă", de o insultă la adresa...

Făcu o scurtă pauză.

– ...cui? A amantului tău? Spune-mi, Simone, ce anume înseamnă acest om pentru tine? Și te-aș sfătui să te gândești bine înainte de a vorbi. Cât poți de bine. Știm amândouă care este miza. Cât despre dumneata, domnule Blundell, ți-am cerut să pleci – acum, declară ea, pe un ton poruncitor. Nu am intenția să-mi las fiica să se încurce cu un contabil oportunist de două parale, numai fiindcă a reușit și el o dată să...

– Mamă, pentru numele lui Dumnezeu!

Uluită, Simone tremura de agitație. Se așteptase la furia Josephinei, dar nu și la o asemenea demonstrație de răutate.

Blue, care în tot timpul schimbului de replici stătuse nemișcat, se ridică încet în picioare.

– Voi pleca, Josephine, când mi-o va cere Simone, spuse el calm.

Simone îi luă mâna într-a ei și i-o strânse, încercând să-și regăsească graiul.

– Poate că e mai bine să te duci, Blue. Se pare că Josephine și cu mine avem de lămurit câteva lucruri.

Privind-o tăcut, Blue se întrebă cum putea să ignore valurile de dușmănie emanate de Josephine.

– Ești sigură?

– Sunt sigură, răspunse Simone, atingându-l pe obraz. Nu va dura mult.

Blue aruncă o privire spre fața împietrită a Josephinei, apoi din nou spre Simone. Făcu un pas, ezitând, apoi se întoarse iar spre Josephine.

– Înainte de a pleca, vreau să-ți spun câteva lucruri, zise el calm. Unu, fiica ta e mai mult decât capabilă să ia singură hotărârile. Doi, o iubesc și, chiar dacă asta n-o fi însemnând prea mult pentru tine, înseamnă enorm pentru mine – și pentru Simone, sper. Cât despre grijile tale cu „oportunismul", nu te preocupa. Nu vreau și nu am nevoie de banii ei sau de ai corporației Anjana. Am...

– Vei scrie totul pe hârtie, desigur, scuipă Josephine sarcastic, cu fața ca o mască a neîncrederii.

Blue dădu din cap, cu un zâmbet ușor jucându-i pe buze.

– Tare vă mai plac contractele, vouă, celor din familia Doucet, nu-i așa?

Apoi, încuviință din nou:

– Dar dacă asta vrei, se rezolvă – cu cele mai alese fraze pe care le pot visa avocații voștri.

– Pff! pufni Josephine ridicând dintr-un umăr, și întoarse capul.

– Nu vreau și n-o doresc decât pe Simone, Josephine. O iubesc.

Josephine îi aruncă o privire opacă.

– Frumos discurs, Blundell. Acum ai de gând să pleci?

Simone simți furia lui Blue, îl văzu cum își mușca buza, într-un efort de a se controla, și-i fu recunoscătoare. Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit era un război între Blue și Josephine.

Închise ușa în urma lui și se rezemă de ea. Josephine se răsuci în loc.

– Descotorosește-te de el, Simone, spuse ea sec. Nu-ți folosește la nimic.

– N-am să renunț la el, replică Simone, desprinzându-se de ușă. Îl iubesc.

Vorbea pe un ton categoric, cu un curaj pe care nu și-l imaginase.

– Nu-mi vine să cred că trebuie s-o luăm de la început, își dădu Josephine ochii peste cap, ca și cum Simone ar fi fost un copil neastâmpărat care nu se mai învăța odată minte.

– Nu luăm nimic de la început. Îl iubesc. E tot ceea ce-mi pot dori.

O clipă, Josephine o privi, apoi întoarse capul. Cu un gest necaracteristic pentru ea, își încleștă mâinile, ca și cum ar fi încercat să și le încălzească sau să le calmeze.

– Deci, până la urmă, tot nimic n-ai învățat. Nici din dezertarea tatălui tău, nici dintr-a fratelui tău, și nici dintr-a acelui bărbat al tău. Și nu pot să spun sau să fac nimic pentru a te determina să te răzgândești?

– Nimic.

– Înțeleg.

Josephine își lăsă bărbia în piept, cu o mișcare bruscă și îndărătnică. Reveni la capaneaua unde stătuse așezată și își luă poșeta.

– Și cred că vei pleca și de la Anjana, nu?

– Da, dar nu din cauza lui Blue. N-am ce căuta acolo, mamă. Cred că știi asta. Am încercat să te înlocuiesc, să simt pentru Anjana ceea ce simți și tu, dar nu pot.

Se apropie de Josephine cu pași nesiguri, pe picioare la fel de grele cum îi era și inima. Întinse mâinile, cu palmele în sus.

– Adevărul e că am încercat să fiu ca tine, dar... nu pot.

Blue n-o auzise intrând; o văzu când se întoarse de la fereastră, ca să-și reia plimbarea nervoasă prin cameră.

Simone veni drept spre el și-l cuprinse strâns cu brațele pe după mijloc.

O ținu un timp astfel, fără să vorbească. Cuvintele nu erau necesare. O sărută pe păr, mângâindu-i-l pe toată lungimea.

– Cred că nu vrei să-mi spui cum a fost, murmură el în cele din urmă, ridicându-i fața spre a lui.

Simone clătină din cap.

– Nu. Nu acum.

Zâmbi vag.

– Poate mâine, bine?

Blue încuviință.

– Ai mâncat?

– Nu.

– Am să-i spun Mariei să mai aștepte cu cina. E o seară frumoasă. Vom merge la o plimbare și poate îmbucăm ceva la o cârciumă, pe drum.

– Mă tentează. Mai ales plimbarea.

Făcând un pas înapoi, Simone își atinse obrajii cu degetele înainte de a-l privi, cu o expresie serioasă și întrebătoare.

– Blue?

– Mhm...?

– Ceea ce se întâmplă între noi e important, nu-i așa? Vreau să zic, cu adevărat important...

Blue o apucă de umeri, înclinându-și capul pentru a o privi în ochi.

– Ceea ce se întâmplă între noi e cel mai important lucru din viața mea. Nu te îndoi niciodată, nici un moment...

O privi cum trăgea aer în piept și-i pecetlui buzele cu ale lui, în timp ce Simone dădea din cap, încet, adânc. Fără să mai comenteze nimic, se întoarse să pornească spre camera ei.

– Am nevoie de un pulovăr. S-ar putea să se răcorească.

Când telefonul sună, Blue se trezi cu o tresărire. Inima îi bătea cu putere. Nu avu timp să-i spună Simonei să se culce la loc înainte de a răspunde.

– Sper să ai un motiv serios ca să mă trezești, mârâi el în receptor.

– Alo, Blue?

– Jelly?

– Ce făceai?

– Dormeam – până mai adineaori...

Blue se uită la ceas. Patru și un sfert. Dimineața, în mă-sa! Se așeză pe marginea patului, frecându-și ceafa.

– Trebuie să cred că nu mă deranjezi pentru cine știe ce fleac, mormăi el.

– S-a întors Pearson. Ieri a venit. Ziceai că vrei să te-anunț.

Blue se îndreptă de spate.

– Și Roth?

– Și el e-aici.

Înjurând, Blue își împinse părul din ochi.

– Sam vinde, Blue. Cel puțin, mie așa mi-a zis. Vrea să termine repede, zice. Roth încearcă să-l convingă să nu vorbească cu nici un agent, să fie o vânzare privată. Ca să mai economisească din taxe.

Blue se dezmetici de-a binelea.

– Ești sigur, Jelly? Și Sam, de ce naiba l-a apucat graba așa, dintr-o dată?

– Sunt sigur. Uite-acu' a plecat de-aici, răspunse el la prima întrebare, mestecând; înghiți și trecu la a doua. Și-i grăbit, zice, fiindcă fiică-sa naște. Vrea s-o ajute, pe ea și pe bărba-su, să-și cumpere-o casă. Cică și-au și ales una, pe undeva prin Oregon...

– La dracu'!

Blue simți mâna Simonei urcându-i pe spate. Înghenunchind, Simone își rezemă capul pe umărul lui.

– Ce zici să-i zic lui Sam?

– Vreau să-i spui că dacă vine insula înainte s-ajung eu acolo, am să-i sucesc gâtul!

– S-a făcut. Mai vorbim.

Blue închise telefonul, în timp de Simone îl cuprindea cu brațele, Era caldă și somnoroasă, dându-i o senzație plăcută. Mult prea plăcută.

– Probleme? întrebă ea, mușcându-l ușor de lobul urechii.

Cu ochii un moment închiși, Blue își lăsă capul pe spate.

– Sper că nu.

Apoi se întoarse și o sărută pe îndelete.

– Dar trebuie să plec, iubito. Îl cunosc pe Sam Pearson și, dacă s-a hotărât să vândă Moonlight Island, treaba e ca și făcută. Nu vreau s-o pierd.

Simone ridică ușor din umeri, încă pe jumătate adormită.

– Am să-i trimit telegrafic un avans destul de mare ca să te-aștepte.

O privi lung.

– Un avans...?

Răspunsul ei fusese atât de neașteptat, încât Blue era mai mult uimit decât înfuriat.

– Vom mai putea sta o săptămână la Londra, Blue, răspunse Simone sărutându-l pe bărbie – și, pentru prima oară, deschise complet ochii.

– Ne vom întoarce, îi promise el. Odată, când nici unul dintre noi nu va avea grijile afacerilor pe cap. Dacă plec azi, s-ar putea chiar să fiu înapoi până la sfârșitul săptămânii, ca să zbor împreună cu tine spre casă.

Simone deveni țeapănă. Se retrase din brațele lui, tăcută, încordată.

Blue aprinse lampa de pe noptieră.

– Simone, ce este?

Atitudinea ei îl nedumerea.

Îl privi lung, speculativ.

– Nu vreau să pleci.

– Ascultă, nici eu nu vreau, iar dacă Sam n-ar fi un babalâc așa de excentric, aș proceda prin intermediul avocaților mei – dar e așa cum e, și nu pot. E genul de om căruia îi place să bată palma.

– Deci, ai să te duci chiar și dacă eu îți cer să nu pleci.

Nu era o întrebare, iar privirea pe care i-o aruncă devenise tăioasă ca oțelul.

Blue se simți ca și cum ar fi stat la capătul unei crengi foarte lungi, de care Simone se apropia cu un ferăstrău în mână.

– Îmi scapă cumva un amănunt...? întrebă el, hotărât să se lămurească.

– Îți scapă tocmai amănuntul esențial.

– Și anume?

– Te rog să nu te duci.

Simone își luă halatul de la picioarele patului, încingându-se strâns cu cordonul.

Blue clătină din cap.

– Nu, nu asta mă rogi. Îmi ceri să las să-mi scape o ocazie pe care am așteptat-o ani de zile. Și n-aș avea nimic împotrivă, aș accepta – dacă-mi oferi un motiv serios. Îl ai?

După ce se întoarse cu spatele și făcu câțiva pași, Simone se răsuci în loc, cu încăpățânarea întipărită pe trăsăturile ei delicate.

– Mi-ai promis trei săptămâni, Blue. Ai semnat un contract.

– Un contract...

O privi cu gura căscată.

– Dumnezeule mare, vorbești serios!

– Cât se poate de serios.

Complet uluit, Blue avu senzația neplăcută că ramura pe care stătea începea deja să se îndoaie. Și mai era și al dracului de iritat.

– Ăsta-i un ultimatum, Simone?

– Îi poți spune și așa, răspunse ea, ridicând bărbia.

Era o nebunie!

– Tigroaico, murmură Blue, te iubesc, dar ultimatumurile nu-mi prea plac. Nu vorbești serios, în legătură cu contractul ăla, nu-i așa?

– Ba da. În contract, mi-ai promis că vei sta trei săptămâni încheiate. Nu mă interesează acei oameni care își calcă promisiunile, indiferent sub ce motiv.

Nedumerirea lui Blue începea să fie înlocuită de furie.

– Deci, acum am ajuns și eu unul dintre acei oameni?

Simone dădu din cap, cu încăpățânare, continuând să taie creanga.

– Dacă pleci, tot ce-a fost între noi va lua sfârșit.

– Așa, simplu, pronunță el răspicat cuvintele.

– Așa, simplu, repetă Simone.

Blue își răvăși părul cu o mână, apoi se apucă de ceafă, pentru a-și stăpâni tremurul.

– Bine. Văd că ne înțelegem.

Și întinse mâna spre telefonul de pe noptieră.

– Ce faci? întrebă Simone și, pentru prima oară de când începuse schimbul tensionat de replici, Blue îi auzi ezitarea în voce. Îi veni o idee – o idee inspirată de Josephine Doucet.

– Îmi rezerv locul la avion.

– Deci, tot ai să te duci.

– Mă duc și nu mă mai întorc.

Scrise câteva cifre pe o foaie de hârtie.

– Dacă nu mă suni la numărul ăsta în cel mult două săptămâni, am să-ți telefonez eu, la Seattle. Până atunci, propun ca tu și mama ta să aveți o discuție pe față despre sexul opus. Amândurora v-ar prinde bine o reciclare.

– Mama mea n-are nici o legătură! se răsti Simone.

– Te și cred! Voi le-ați încurcat pe toate, aseară, numai voi puteți să le descurcați. Și cu ocazia asta, dă-i un telefon și fratelui ăluia al tău. N-ar strica să te împaci și cu el.

Simone deschise gura să răspundă, agitată, apoi se răzgândi.

– Nu vreau să-mi telefonezi. Ți-ai încălcat condițiile din contract...

Fără menajamente, Blue îi spuse ce să facă cu contractul și toate condițiile din el, în timp ce venea spre picioarele patului. Ajuns acolo, îi luă bărbia în mână.

– Contractul pe care-l am eu în minte, pentru noi, Simone, e pe viață – și conține destule clauze ca să ne lase pe amândoi liberi, să trăim așa cum vrem. Dacă știi altă cale de a dovedi că iubești pe cineva, spune-mi-o și mie.

Cu o mișcare bruscă, Simone își smulse bărbia din mâna lui și porni spre ușa dintre camere. Ajunsă acolo, se întoarse cu fața spre el.

– Nu mă suna la Seattle, Blue. Nu vreau să mă suni.

– Ții neapărat să n-o fac?

Îl privi lung, analizând întrebarea și răspunsul, dar nu spuse nimic. În schimb, se întoarse, intră în camera ei și închise ușa.

Lua-o-ar dracu' de femeie încăpățânată! Poatre că avea dreptate. Poate că era mai bine să n-o mai caute. Nici un bărbat cu mintea întreagă n-ar mai fi făcut-o.

Blue ridică receptorul și-și rezervă un loc la primul avion care decola de pe Heathrow. Dacă n-o putea avea pe Simone, în nici un caz nu-i convenea să piardă și Moonlight Island. Nici nu-i venise bine ideea, când își dădu seama ce târg dezavantajos era.

Așezată la biroul din bibliotecă, Simone se felicita. Trecuseră două zile de la plecarea lui Blue, și făcuse față. Își petrecuse acel timp rezolvând diverse probleme ale corporației, dornică să lase totul în cea mai perfectă ordine cu putință. Măcar atâta lucru îi datora Josephinei. Și măcar avea o ocupație.

Telefonul de pe birou sună încet. Simone se bucură de întrerupere. Mintea ei nu conținea destul spațiu pentru a se gândi la Blue și Josephine în același timp fără s-o amenințe un scurt-circuit.

– Ei, iubito, se pare că de data asta ai rasolit-o rău, dacă-mi scuzi limbajul neacademic.

– Nolan! Ce faci?

– Minunat – dacă excluzi gipsul și tija. Întrebarea e: ce faci tu?

Simone se sili să zâmbească.

– Tot minunat. De fapt, aici am terminat aproape totul. Mă gândeam să mă întorc mai devreme.

– Blue mi-a spus despre Hallam. Nu-mi miroase deloc a bine. Cu siguranță, își va găsi alt fraier.

La auzul numelui lui Blue, Simone își simți stomacul făcând o tumbă neplăcută.

– N-aș crede. Cel puțin, nu înainte de a pune la punct toată mizeria. I-am lăsat avocatului nostru de-aici informațiile pe care le-am primit despre Hallam Industries și i-am sugerat să le transmită autorităților britanice de resort.

– Bravo ție!

Simone se grăbi să adauge:

– Am demisionat de la Anjana, Nolan.

– Și de ce ți-a luat atât de mult? replică el, deloc surprins. Acum ce-ai să faci?

– Am unele planuri. Vorbim când ajung la Seattle.

– Să zicem că merge.

Nolan făcu o pauză.

– Și-acum, treaba cea mai importantă: ce s-a întâmplat între tine și Blue?

Simone se gândi să ocolească răspunsul, dar știa că în fața lui Nolan n-avea nici o șansă.

– Am început o treabă pe care n-am putut-o duce până la capăt.

– Nu te cred. Nici unul dintre voi nu e genul care să se lase pe parcurs.

Deodată, Simonei îi veni o idee.

– Nolan, nu cumva ne întinseseși tu o cursă...?

Nolan râse.

– Nu. Amândoi îmi sunteți foarte dragi, dar nu atât de dragi încât să vă dau brânci pe scări. Ideea că s-ar putea să cântați în duet nu mi-a venit decât după ce-a trecut efectul tranchilizantelor. Cred că Josephine l-a urât de la prima vedere. Tot testosteronul ăla în clocot trebuie s-o fi enervat îngrozitor.

– Avea nevoie să fie nervoasă, Nolan.

– O fi avut, dar tu nu ai. Blue e un tip ca lumea. Nu prea în apele lui, pe moment, dar o să-și revină.

– L-ai văzut? întrebă Simone, simțind că i se oprea inima în piept.

– Aseară, cam o oră. Venise în Seattle să discute cu avocatul. Nu știu cine-l scoate mai rău din minți, tu sau moșul ăla de la care vrea să cumpere afurisita aia de insulă. Cred că dacă cenușa lui taică-său n-ar fi acolo, de mult l-ar fi trimis la plimbare.

– Cenușa tatălui lui e acolo... pe Moonlight Island?

De ce nu-i spusese? Poate că i-ar fi spus, dacă-i lăsa timp. Inima Simonei se strânse dureros, când își aminti de acel ultimatum egoist.

– Mhm. Când Blue era mic, el și tatăl lui se duceau mereu acolo, la pescuit, în camping... Domnul Blundell iubea foarte mult insula și ultima lui dorință a fost să-i risipească cenușa acolo.

– N-am știut, spuse Simone, cu voce tremurătoare. Blue nu mi-a spus că era atât de importantă pentru el.

– Nici nu mă mir. Cred că lui Blue încă îi mai e greu să vorbească despre tatăl lui. Numai pe el îl avea, plus un unchi îndepărtat, nu știu pe unde. Thomas senior era un om cu totul deosebit.

Și fiul lui e la fel...

Simone își apăsă o mână peste gură, trăgând aer în piept ca să se calmeze. Nu îndrăznea să mai spună nimic. În minte îi revenise Harper, eforturile ei de a fi stăpână pe el, de a-l ține în stăpânirea ei. Același lucru îl făcuse și cu Blue, aceeași

greșeală prostească pe care o săvârșise fetișcana din urmă cu ani de zile. Un moment, avu senzația că-i exploda inima în piept. Nu-i venea să creadă cât de nedreaptă – idiot de nedreaptă – putuse fi. Îi dăduse lui Blue un ultimatum, la fel cum și Josephine îi dăduse ei. Oare femeile Doucet nu puteau iubi decât cu amenințări și intimidări?

– Simone? Mai ești acolo?

– Mhm...

– Ascultă, nu vreau să-mi bag nasul, și știi că nu-s eu omul care să dea sfaturi, dar...

Simone își trase nasul.

– ...mă rog, nu prea des, dar n-o lăsa pe Josephine să te încurce și de data asta.

Încordată, Simone îl întrebă:

– Ce ți-a spus Blue?

– Zece la sută peste zero, iar în rest am ghicit eu singur. Mama ta e o femeie inteligentă și realizată, Simone, dar mai e și înverșunată și neîncrezătoare. Poate că are motivele ei, cum spuneai. Dar astea n-au nici o legătură cu tine și cu Blue.

Simone își frecă fruntea. Începea s-o doară capul.

– Pentru unul care nu-și bagă nasul, te descurci al dracului de bine, domnule Smythe. Ai terminat?

– Nu. Mai am o întrebare.

– Hmm...

– Când vii acasă?

– Curând, Nolan. Curând.

Închise, apoi ridică din nou receptorul. Formă un număr. Avea de refăcut niște legături și era momentul să înceapă.

Trecu o veșnicie până să-i răspundă cineva. Era un glas de copil. Simone se foi în scaun, încercând să-și destindă mâna încleștată pe pix.

– Aș putea vorbi cu domnul Doucet? Sunt sora lui.

Săltându-și mai comod pe umăr geanta de voiaj, Simone scoase din buzunar hârtia cu instrucțiunile primite de la Nolan și se întoarse cu fața spre debarcader. Undeva, în mijlocul acelei armade de ambarcațiuni, se afla și „Trei dorințe". Inima începu să-i bată mai repede, cu teamă. Nu era sigură cum avea să fie primită. În cele trei săptămâni de când plecase din Londra, Blue se ținuse de cuvânt și-i telefonase – de două ori. L-ar fi sunat și ea, ca să-i spună că era încă în Europa, dar nu putuse. Nu înainte de a lămuri totul.

Știa că avea să-l găsească. Blue îl aștepta pe Nolan, ca să-l ducă în vizită pe Moonlight Island – insula lui. Nu știa că în locul acestuia avea să sosească o președintă de corporație rămasă temporar fără slujbă.

Se opri. Văzuse iahtul. Era frumos – frumoasă, se corectă Simone în minte. O navă cu adevărat frumoasă. La fel de puternică și elegantă ca bărbatul care-i era stăpân, lucind argintiu în soarele după-amiezii. „Trei dorințe".

Simone porni înainte, cu inima bătându-i atât de tare încât zgomotul ei acoperea țipetele pescărușilor. Făcu un pas, apoi încă unul, pe schela care urca la bord.

Nicăieri, nici urmă de Blue. Se aplecă să se uite prin hublou, în cabină.

– Trebuie să ceri permisiunea înainte de îmbarcare, spuse Blue, apărând în spatele ei.

Simone se întoarse atât de repede, încât își pierdu echilibrul. Se clătin o dată, înainte ca Blue s-o sprijine.

– Scuză-mă, nu cunoșteam protocolul.

– Atunci, se pare că trebuie să te învăț, nu-i așa?

Privirile li se încleștară. În ochii lui se zărea lumina unui surâs. Simone încercă să zâmbească și ea, dar în schimb ochii se umplură de lacrimi.

– Asta-i tot, Blue? N-ai nici o întrebare?

Blue clătină din cap.

– Câteva, dar la cea mai importantă ai răspuns deja, venind aici. Celelalte mai pot aștepta. Eu nu pot să mai aștept.

Deschise brațele.

– Vino, tigroaico. Trebuie să te strâng la piept. Autopsia o putem face mai târziu.

În zâmbet i se citea o promisiune seducătoare.

– Mult mai târziu.

Nu adia nici o boare de vânt. În apele neclintite și tăcute se oglindeau brazii și pinii înalți de pe malurile Insulei Moonlight. Pe „Trei dorințe“, Simone stătea singură pe punte, privind umbrele înserării care umpleau încet spațiile înguste dintre copaci.

– Ești fericită? întrebă Blue, venind în spatele ei, pentru a o lua cu brațele pe după mijloc.

Simone dădu din cap, nedorind să risipească liniștea. După un moment, vorbi totuși.

– Trebuia să te sun. Îmi pare rău.

Blue nu spuse nimic, cuprinzând-o doar și mai strâns.

– L-am sunat pe Gabe.

Inima îi tresări ușor, cu regret.

– Și m-am dus să-l văd.

– Și?

– Acum e văduv și are un fiu de opt ani, pe nume Jacques.

Zâmbi o clipă. Ea și nepotul ei se atașaseră unul de altul la prima vedere. Apoi, zâmbetul îi păli. Pierduse atât de multe, nevăzându-l pe Jacques când creștea, necunoscând-o pe soția lui Gabe... Își alungă gândurile triste. Trecutul nu mai putea fi schimbat.

– E ciudat să-ți descoperi rude pe care n-ai știut niciodată că le ai.

– Cred că e și plăcut. Îmi plac copiii.

– Și mie. Mai ales Jacques.

– Și fratele tău?

Tăcere. Apoi:

– După ce s-a certat cu Josephine, a plecat la Paris, ca să-l caute pe tatăl nostru.

– Și?

– A ajuns prea târziu. Murise cu trei ani în urmă.

– Îmi pare rău, iubito.

Simone dădu din cap.

– Și mie. Aș fi vrut să-l cunosc.

Făcu o pauză, înainte de a continua.

– Gabe mi-a scris, Blue. Cel puțin de câte două ori pe lună, în primul an. Josephine i-a interceptat scrisorile și, peste un an, i-a scris spunându-i să nu mă mai bată la cap. I-a spus că

nu-i răspunsesem la scrisori, și nici nu aveam de gând s-o fac, fiindcă nu-l iertasem că ne părăsise. Și că scrisorile lui erau o pierdere de timp. Iar el a crezut-o.

Simone închise ochii. Cuvintele îi sfâșiau inima, dureros.

– Într-adevăr, făcusem un mic scandal când a plecat, așa că a crezut-o. Nu m-ar fi căutat nici acum, dacă avea altă soluție. Dar soția lui a fost mult timp bolnavă și anul trecut, înainte de a muri, Gabe și-a petrecut foarte multă vreme cu ea, iar afacerile lui au avut de suferit. Când mi-a scris, era în pragul falimentului. Ți-am spus că e bucătar? Are un restaurant fermecător în Bruges, chiar în centrul orașului.

Se întoarse spre Blue, cuprinzându-l cu brațele pe după talie. Era mândră de fratele ei și știa că se observa.

– Mă bucur să aflu că există măcar un bucătar în clanul Doucet, zâmbi Blue, sărutând-o pe frunte. Iar după zâmbetul de pe buzele tale, înțeleg că totul e-n ordine între voi?

Simone dădu din cap, trăgând adânc aer în piept.

– Chiar mai mult decât atât. I-am dat banii de care avea nevoie.

Apoi se încruntă ușor.

– Deși Gabe insistă că e un împrumut și ține cu tot dinadinsul să mi-i înapoieze. Când își va pune restaurantul din nou pe picioare, plănuiește să-l vândă și să vină în State. Dacă totul merge conform planurilor lui, va fi aici la anul.

Blue îi luă fața între mâini, privind-o cu drag.

– Va fi aici mai devreme – dacă vrea să-și vadă sora mireasă.

Simone se ridică pe vârfuri, atingându-i buzele cu ale ei.

– Într-adevăr, murmură ea, nespus de fericită. Am să-l sun mâine.

Se întoarse să se uite din nou spre Moonlight Island, cu capul rezemat de pieptul lui Blue. Un timp, nici unul nu vorbi.

– Tigroaico?

– Mmm?

– Ce e cu Josephine? Nu i-ai pronunțat numele, de când ai sosit.

– Într-adevăr...

Situația dintre ea și mama ei era încă atât de încurcată, de tulbure... Simone se desprinse din brațele lui Blue, rezemându-se de parapetul navei.

– M-am întâlnit cu Jose... cu mama, la Londra, înainte de a pleca, apoi ieri, la Seattle.

Întoarse capul, încercând să-i zâmbească.

– Îți trimite salutări.

Blue arcui o sprânceană.

– Glume răsuflate?

– Tactici de temporizare, răspunse cu seriozitate Simone. E încă... dezamăgită de mine. Și privește cu cinism șansele noastre.

Tăcu o clipă.

– Vrea să mă întorc la Anjana.

– Și tu vrei același lucru?

– Nu. Președinția unui conglomerat de afaceri nu e pentru mine. Acum o știu. Și cred că o știe și ea. Partea cea bună e că a acceptat să-mi vândă Beautiful Woods. Mă întorc la afacerile cu mobilă – împreună cu Nolan.

– Și partea cea proastă?

Simone se desprinse de copastie, făcând câțiva pași.

– Să zicem doar că nu va veni la nuntă.

Urmând-o, Blue o apucă de umeri.

– Vorbesc eu cu ea.

– Nu.

Blue clătină din cap.

– N-o putem lăsa așa, Simone. Josephine face parte din familie. Am s-o sun mâine și stabilesc o întâlnire. E aspră, dar nu cred că are o inimă atât de rece încât să rămână inaccesibilă.

Convingerea din cuvintele lui Blue o făcu pe Simone să zâmbească.

– Sunt de acord cu tine, iubitule, dar vorbele nu vor fi de ajuns.

– Trebuie să putem face ceva...

– Putem, îi atinse ea ușurel chipul. Putem să fim fericiți, apoi să-l avem pe cel mai frumos nepot ai Josephinei Doucet.

Blue o strânse la piept.

– Asta va fi o adevărată plăcere.

Îi mângâie obrazul cu dosul mâinii.

– Te iubesc, Simone.

– Și eu te iubesc, adoratul meu, șopti ea adăugând, cu un surâs tainic: mai mult decât se poate spune în cuvinte.

Sfârșit